COLECȚIA

Iubiri de poveste

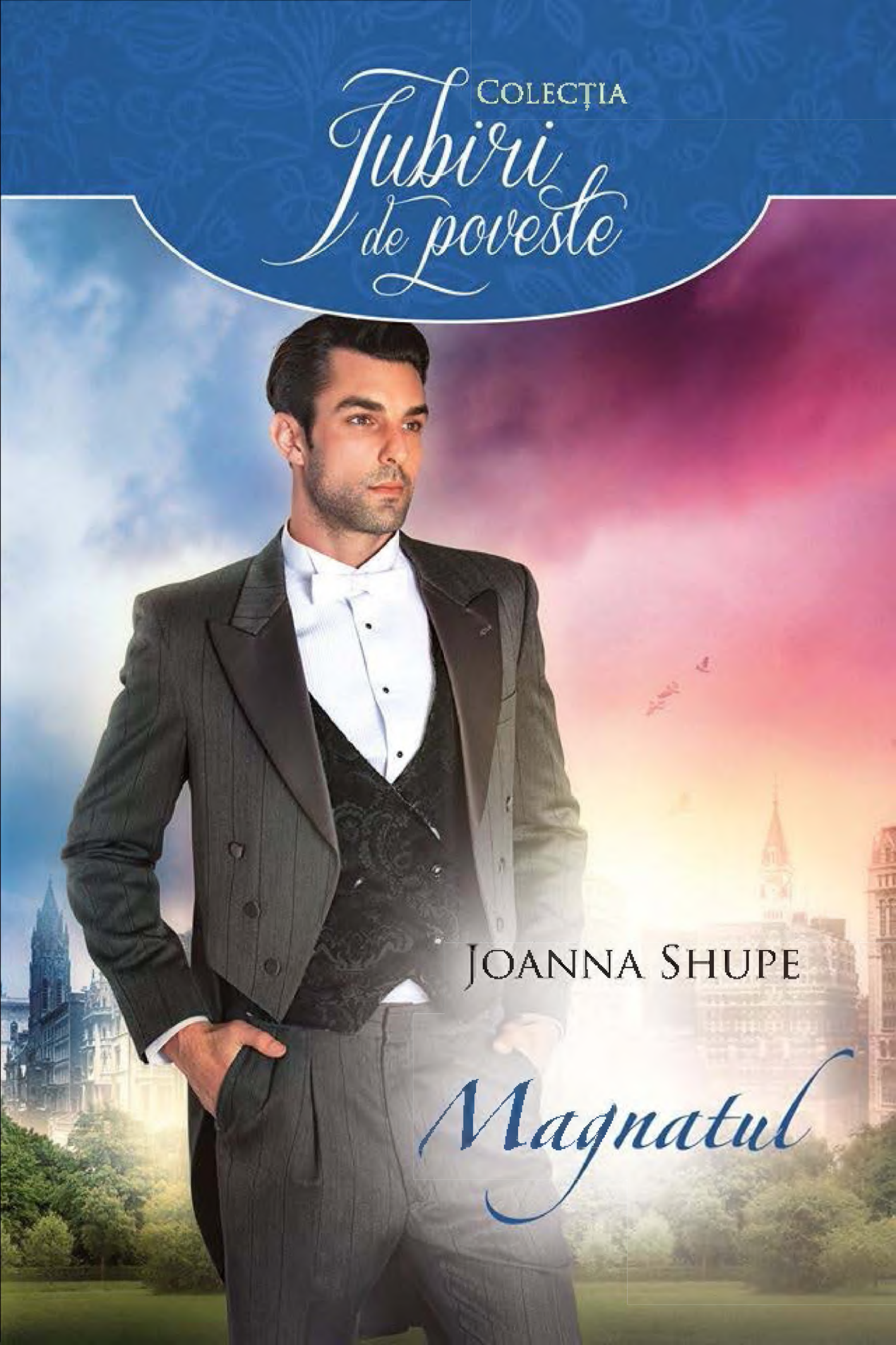

JOANNA SHUPE

Magnatul

Capitolul 1

Omul nu poate exista fără societate, iar societatea nu poate fi menținută fără uzanțe și reguli.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Intersecția 75th Street cu 5th Avenue, orașul New York
Ianuarie 1888

Dacă ar fi trebuit să aleagă între urși și tauri, domnișoara Elizabeth Sloane ar fi ales, de fiecare dată, taurul. Urșii erau nesiguri și leneși, pe când taurii se repezeau înainte și făceau să se întâmple lucruri. Se considera un taur, nefiindu-i teamă să lupte pentru ceea ce își dorea.

În clipa aceea însă, bărbatul uriaș care intră cu pași mari în încăpere aproape că o făcu să se întoarcă și să o ia la fugă.

Auzise zvonuri despre Emmett Cavanaugh, proprietarul companiei East Coast Steel, și, în același timp, prietenul fratelui ei, dar nimic nu o pregătise pe Lizzie pentru șocul de a-l vedea prima oară în carne și oase. Era *imens* – un munte de om. Și, deși era îmbrăcat impecabil, nu avea distincția și sofisticarea celorlalți bărbați pe care îi cunoștea. Era rigid, colțuros, ca unul dintre noii zgârie-nori care se înălțau ca niște turnuri, impertinent, peste clădirile vechi, elegante, ale orașului.

Părul de culoare închisă, un pic cam lung, fusese dat la o parte de pe chipul proaspăt ras, lăsând la vedere niște buze pline și un maxilar bine conturat. O adâncitură mică împodobea vârful unei bărbii îndrăznețe, un semn imperfect pe un profil altfel perfect. Nu se așteptase ca înfățișarea lui să fie chiar atât de... frapantă. Inima începu să o ia la goană, bubuindu-i puternic în piept.

Înaintă cu o grație relaxată, remarcabilă pentru un bărbat atât de masiv. Croiala la comandă și lâna de calitate a costumului său

bleumarin îi scoteau în evidență umerii largi și membrele lungi, un indiciu al puterii ce se ascundea dedesubt.

Lărgimea pieptului său... Dumnezeule! Pielea i se înfierbântă și începu să o mănânce, în timp ce el se apropia, făcând-o pe Lizzie să se simtă din ce în ce mai nesigură pe ea însăși. Cum reușea să-i facă asta, să simtă că îi plutește capul, ca și când ar fi stat pe puntea unui iaht? Fără să gândească, se dădu un pas înapoi.

Asta îl făcu pe Cavanaugh să se oprească. Își înălță capul și o studie și, după felul cum își strângea buzele, părea, oarecum, să-l fi dezamăgit. Ridicol! Nu se cunoșteau, așadar, cum putea să-l fi dezamăgit?

Totuși, nu era nici un motiv pentru care să se simtă intimidată, pentru numele lui Dumnezeu. Avea o idee de afaceri bună și talent pentru speculații bursiere. Deși fratele ei nu credea că femeile din înalta societate trebuiau să muncească, cu siguranță că nu toți prietenii lui erau la fel de înguști la minte.

– Domnișoară Sloane.

– Domnule Cavanaugh. Se întoarse, îndreptându-și umerii. Vă mulțumesc că mă primiți.

– Desigur, deși sunt un pic nesigur în ceea ce privește uzanțele. De obicei nu primesc femei necăsătorite acasă la mine. Ar trebui să vă ofer ceva, o băutură răcoritoare?

Da, auzise zvonuri despre genul de femei pe care le primea. Actrițe toate, iar legăturile nu duraseră niciodată mult.

– Nu este nevoie. Nu am de gând să vă răpesc mult timp.

– Atunci, vă rog, luați loc.

Lizzie se așeză pe marginea unui scaun. Cavanaugh ocupă scaunul din fața ei, își puse o gleznă peste unul din genunchi și se lăsă pe spate. Își încrucișă palmele. Aștepta.

Ea își drese vocea:

– Am să vă propun o afacere.

O sprânceană întunecată ridicată.

– O propunere de afaceri? Interesant, deși sunt curios de ce nu ați mers cu ideea aceasta la fratele dumneavoastră. Deține una dintre cele mai mari căi ferate din țară.

– Am făcut-o, dar Will s-a dovedit greu de convins. Sper ca dumneavoastră să fiți mai deschis la minte.

Vocea fratelui ei mai mare îi răsuna încă în urechi: „Limitează-te la petrecerile tale și la teatru, Lizzie", îi spusese Will. „Lasă în seama mea partea cu afacerile."

Ea de ce nu ar fi putut să le facă pe amândouă, așa cum făcea el? Tocmai atitudinea aceea – cum că femeile erau creaturi înguste la minte, incapabile să înțeleagă chestiunile financiare – o convinsese să facă asta de una singură.

– Ei bine, asta mă intrigă. Dar băiatul acela, Rutlidge, cu care aproape că sunteți logodită?

Nu era deloc o surpriză faptul că Cavanaugh auzise zvonurile despre ea și Henry Rutlidge. Will era entuziasmat de această relație, ca de altfel și Edith Rutlidge, prietena bună a lui Lizzie și sora lui Henry. Dar Lizzie încă nu se hotărâse. Părerile lui Henry în legătură cu locul femeilor în afaceri erau departe de a fi progresiste, iar Lizzie se temea că urma să se piardă pe sine însăși dacă avea să se mărite cu el.

– Deocamdată cred că ar fi mai bine să nu împărtășesc planurile mele în lung și-n lat.

– O atitudine de sfidare atât de neașteptată... Trebuie să îmi spuneți care este ideea asta revoluționară.

Cavanaugh nu mișcă nici un mușchi, extrem de atent. Ea speră că era un semn de interes din partea lui.

– Doresc să deschid o firmă de brokeraj. Caut un partener, unul care să îmi acorde capital circulant ca să pot porni la drum. Și care să fie destul de important, încât să mă ajute să atrag clienți.

Pe chipul lui nu apăru nici un semn de amuzament sau de oroare. Expresia îi rămase indescifrabilă.

– Așa cum Vanderbilt a ajutat-o pe Woodhull acum câțiva ani?

– Exact. Se relaxă un pic. „A înțeles."

– Și cine va fi cel care se ocupă de consiliere?

– Eu. Eu sunt cea care va munci, cel puțin la început.

El își înclină capul și-și mângâie maxilarul.

– Așa deci?

Ea încuviință, dând din cap:

– Într-adevăr, domnule. Plănuiesc să angajez un tânăr care să încheie în locul meu tranzacțiile la bursă.

El îi aruncă o privire lungă, indescifrabilă. Nu putea spune dacă reflecta asupra planului ei ori se pregătea să râdă. În cele din urmă, spuse:

– Aparțineți uneia dintre cele mai vechi și bogate familii din New York, domnișoară Sloane. Cu siguranță, puteți finanța orice plan vi-sați. Vindeți o brățară sau două și veți obține bani. De ce să aduceți pe cineva din afară?

Situația era încurcată. Nu îi putea spune lui Cavanaugh adevărul, și anume că se temea că finanțele familiei Sloane erau în pericol. Fratele ei nu dorea să discute despre asta, dar ea știa că aveau probleme. Tablouri care dispăreau, servitori concediați, acțiuni vândute... Oare Will își închipuia că ea nu avea să observe? Chiar credea că nu era atentă? Totuși, refuzase oferta ei de a ajuta.

Continuă cu răspunsul pe care îl pregătise, unul care nu era chiar o minciună.

– Nu voi intra în posesia fondului meu fiduciar decât la împlinirea vârstei de 25 de ani. Chiar și așa, nu voi fi luată în serios până nu voi dovedi că pot câștiga bani pentru clienții mei.

– Și trebuie să am încredere că sunteți competentă, să vă dau pe mână banii mei?

Luă registrul contabil pe care îl ținuse timp de patru ani, dovadă a faptului că nu era o femeie oarecare, prostuță, cu aspirații nerealiste. Nu, acolo se afla, în cerneală, abilitatea ei de netăgăduit, în ceea ce privește speculațiile.

– Acestea sunt înregistrări ale tranzacțiilor pe care le-aș fi făcut dacă mi s-ar fi permis. Își întinse mâna lui mare, iar ea îi dădu volumul. Citesc rapoartele, domnule Cavanaugh. Urmăresc piața. Veți vedea că am o sumă sănătoasă în cont.

– O sumă fictivă, observă el înainte de a cerceta cele mai recente înregistrări contabile. Cele mai multe din ele sunt alegeri evidente, sigure, pe care le-ar face orice agent de bursă. Făcu o pauză. Ce e asta, o vânzare în lipsă a Penningtonului? Chiar ați prevăzut asta, când nimeni altcineva nu a făcut-o?

Nu îi fu ușor să-și ascundă îngâmfarea din glas, dar reuși:

– De-a lungul ultimilor trei ani, am observat cum câștigurile lor din trimestrul al doilea sunt întotdeauna întârziate. Din această cauză, acțiunile la Pennington scad cu zece la sută, cu o precizie de ceasornic.

– Cum pot fi sigur că nu ați scris aceste intrări a doua zi, când ați citit ziarele?

Pielea îi fu năpădită de fierbințeală, ca și cum ar fi fost băgată într-o baie cu apă fierbinte.

– Vreți să spuneți că mint?

Întrebarea păru să îl amuze. Buzele îi zvâcniră când îi returnă registrul.

– De ce eu?

Ridică din umăr, încercând să pară relaxată, când în realitate se simțea exact invers.

– Știu de întâlnirile dumneavoastră lunare cu fratele meu, alături de Calvin Cabot și Theodore Harper. Își drese glasul. Iar domnul Cabot și domnul Harper sunt plecați în călătorii de afaceri prelungite.

– Ei bine, cel puțin sunteți sinceră în ceea ce privește faptul că sunt ultima dumneavoastră alegere, spuse el sec.

Reputația de om aspru a lui Cavanaugh avusese un rol în decizia ei, chiar dacă nu o putea recunoaște. Legenda spunea că el crescuse pe străzile din Five Points, luptase să își croiască drum din mahala până la un combinat siderurgic, pe care mai târziu l-a cumpărat, începându-și, astfel, imperiul.

– Veniți, spuse el și se ridică cu o mișcare fluidă.

Trăgând aer în piept pentru a-și face curaj, îl urmă, ieșind în coridor și apoi mai departe, în casa decorată țipător, traversând foaierul înalt de două etaje, cu scara din marmură roz lucioasă și cu balustrada din aur. Urmă apoi o galerie lungă, cu tablouri de maeștri olandezi și italieni și un impresionant tavan sculptat care fusese decorat cu fresce și mărginit de un chenar cu frunze din aur.

Cavanaugh mergea repede, iar Lizzie fu nevoită să își ridice poalele fustelor pentru a putea ține pasul. Nu prea era vorbăreț, nu-i așa? De altfel, nici prea politicos.

Ajunseră într-o încăpere mare, cu un birou masiv, cu rânduri de cărți pe rafturi și cu o colecție de facilități moderne: telefon, telegraf, dispozitiv pentru bursa de valori. Mirosea a trabuc, lustru de lămâie și afaceri importante. O trecură fiorii.

– Colin, lasă-ne, spuse Cavanaugh.

Un tânăr apăru din spatele unui birou mai mic din colțul încăperii. Purta ochelari rotunzi, iar ochii îi priveau curioși, din spatele ramelor, în timp ce se grăbea spre hol. Cavanaugh se îndreptă spre dispozitivul bursei de valori din spatele biroului, iar mașinăria fremătă și scuipă o fâșie albă, lungă. Rupse hârtia și se întoarse lângă ea.

Îi întinse banda.

– Citiți-o. Ultimele cinci actualizări.

Inspirând adânc, se lăsă pe scaun, își puse deoparte registrul și netezi fâșia subțire de hârtie cu degetele. Cavanaugh luă și el loc, scutind-o, din fericire, de la a-și întinde gâtul ca să îl privească. Își drese glasul.

– Deere&Company scade cu șapte și trei optimi. State Street Corporation crește două puncte. Seneca Textiles scade 12 puncte. PPG Industries crește cu șase puncte și o optime. Kimberly-Clark crește cu trei și cinci optimi.

– Foarte bine, spuse el, deși nu părea prea impresionat. Dar interpretarea benzii este abilitatea care contează. Spuneți-mi, pe baza a ceea ce citiți, ce v-ați sfătui clienții să facă?

Nici măcar nu avu nevoie să cugete.

– I-aș sfătui să cumpere acțiuni la Seneca Textiles.

– De ce, din moment ce scad în mod constant încă din septembrie?

– Pentru că Paștele este peste trei luni și, în câteva zile, doamnele vor începe să își comande bonete, rochii, mănuși și toate cele. Mai știu și că Seneca va anunța în curând un acord exclusiv pentru importul aceluiași fel de dantelă Honiton precum cea furnizată reginei Victoria.

Cavanaugh își mută privirea, cu sprâncenele încruntate. Ea rămase complet nemișcată, așteptându-i decizia. El își mângâie pielea aspră a maxilarului cu degete boante, iar atenția ei fu atrasă de mica adâncitură din bărbia lui. Se imaginä plimbându-și degetul pe ea...

– Nu e rău, domnișoară Sloane. Nu e deloc rău. Însă răspunsul meu trebuie să rămână nu.

Emmett o studie cu atenție în timp ce veștile își făceau efectul. Dumnezeule, era superbă! Cum se făcea că un nemernic înfumurat ca Will Sloane avea o soră atât de uluitoare?

Într-o bluză pe gât cu dungi albastru cu alb și o fustă asortată, domnișoara Sloane avea o frumusețe rece, intangibilă, genul acela extrem de diferit de tipul femeilor cu care se asocia el de obicei. Avea tenul acela perfect, care nu se întâlnea decât în eșalonul superior al înaltei societăți, la cei care nu munciseră niciodată, nu trudiseră la câmp și nu asudaseră în căldura unei oțelării. Emmett se simți murdar, doar stând față în față cu ea.

Cu toate astea, sângele încă îi fierbea. Cum se putea altfel? Păr blond, ținută perfectă, ochi cenușii ca ardezia, frumoasa domnișoară Sloane ar fi făcut ca până și un bărbat mort să se ridice și să îi acorde atenție.

Și felul în care citise banda aceea de teletip, cu atâta încredere și abilitate, aproape că îl făcuse să cadă în fund. Nu mai întâlnise

o femeie atât de pricepută la numere, de la Fannie Reid, proprietara celui mai de succes bordel din Five Points, încoace.

– Scuzați-mă, ați spus nu? Sprâncenele blonde i se încruntară, și el avu impulsul ridicol de a-i netezi cu degetul mare cutele micuțe care îndrăzniseră și îi tulbure fruntea imaculată. De ce?

Își mută cu greu privirea către a ei.

– Da, am spus nu. În primul rând, nu mă interesează să dețin o firmă de investiții. Și în al doilea rând, deși se pare că aveți talent în ceea ce privește afacerile la nivel înalt, nu văd cum ar putea fi aceasta o idee bună. Totuși, vă urez noroc.

Umerii îi deveniră țepeni, iar el își dădu seama că se simțea ofensată.

– Am mai mult decât „talent". De ce credeți că nu voi reuși?

Cum îi putea explica limpede că doar talentul nu era de ajuns ca să reușești în afaceri? Mult mai importante erau violența, lipsa de scrupule și o provizie nesfârșită de favoruri la care să poți apela în orice moment. Femeia aceasta era mult prea bine-crescută pentru a se juca pe stradă cu ceilalți șobolani.

– Lumea în care vă gândiți să intrați este necruțătoare, murdară. Nu pot crede că aveți stomac pentru ea.

Buzele i subțiară într-o linie albă.

– Și de unde anume știți pentru ce am stomac?

Nu cedase, așa că poate domnișoara Sloane era mai puternică decât părea. Totuși, nu avea idee despre ceea ce ar fi așteptat-o dacă ar fi continuat să meargă pe calea aceea nebunească. Șpăgi. Minciuni. Înșelăciuni... Dumnezeule, el cumpărase deja doi politicieni în ziua aceea – și nu trecuse decât jumătate din zi. Nici o femeie, mai ales una a cărei familie se trăgea din protectorii olandezi ai Noului Amsterdam, nu trebuia să înoate în acele ape murdare.

– De fapt, nu știu. Dar am o bănuială puternică.

– O bănuială bazată pe felul în care arăt. Pe numele meu de familie.

Nu era o întrebare, dar Emmett se simțea totuși dator să îi spună adevărul.

– Da. Viața în Washington Square nu vă va fi pregătit pentru...

Furia îi înflori în obraji, pielea ei imaculată devenind de un roșu tern.

– Nu aveți idee despre cum a fost viața mea sau despre ce sunt pregătită să fac. Știu la fel de multe despre acțiuni ca orice alt bărbat. Femeile nu ar trebui să suporte... să suporte...

Pierdu șirul, iar Emmett nu își putu muta privirea. Furioasă, era pur și simplu răpitoare. Trupul lui Emmett începu să observe, dar ultimul lucru de care avea nevoie era ceva tare în pantaloni. Cu un mic efort, se reîntoarse la conversație.

– Ce?

– Bărbați ca *dumneavoastră!* Sunteți la fel de încuiat la minte ca fratele meu.

Emmett simți cum se încruntă. Dumnezeu știa că nu voia să aibă nimic în comun cu Will Sloane. Îl ura pe fratele ei cu toată puterea, care era considerabilă.

Studie umerii hotărâți ai domnișoarei Sloane. Strălucirea hotărâtă din privirea ei fermă.

– De ce? întrebă în cele din urmă.

– De ce, ce?

– De ce doriți să faceți asta? Cu siguranță, știți că nu va fi ușor. Cel mai probabil, veți fi marginalizată de către înalta societate de îndată ce se va împrăștia vestea. Și cine vor fi clienții dumneavoastră?

– Nu mă vor marginaliza, nu dacă mă voi face remarcată. Acesta este motivul pentru care am nevoie de un nume cunoscut pe ușă, unul pe care oamenii să îl accepte din capul locului. În ceea ce privește clienții mei, probabil că la început vor fi în cea mai mare parte femei. Vânzătoare, profesoare, văduve, femei de societate. Și femei cu... alte surse de venit.

– Prostituate, vreți să spuneți. Dumnezeule mare, fratele ei și-ar pierde mințile snoabe, de sânge albastru, dacă avea să afle. Lui Emmett începea să îi placă fata aceea.

Ea roși, dar nu se feri și răspunse:

– Da, și acelea. Dar un om de afaceri de succes ca imagine a companiei va ajuta ca și alți bărbați să își investească banii. De fapt, nu prea am nevoie decât de ajutor ca să pot începe. Faptul că sunt femeie nu va mai conta atunci când compania va avea profit.

Îi admiră convingerea, dar se întreba care era motivul din spatele ei. Avea oare familia Sloane probleme financiare? Altfel de ce s-ar fi aflat ea acolo, atât de nerăbdătoare să arate de ce era în stare, în loc să acționeze pe cont propriu? Ideea aproape că îl făcu pe Emmett să saliveze; pusese, de mult timp, ochii pe compania lui

Sloane, Northeast Railroad Company. Dacă ar fi deținut calea ferată care îi transporta oțelul de-a lungul țării, profitul lui ar fi fost aproape dublu.

Și să îl doboare pe Sloane cel cu bățul în fund, ajutând-o pe sora lui să se implice în ceva scandalos? Aproape irezistibil.

Totuși, ceva îl reținea, bunăoară, reacția lui ciudată la prezența ei. Instinctul îi spunea să fugă de femeia asta – și el avea întotdeauna încredere în instinctul său.

– Îmi place hotărârea dumneavoastră, recunoscu el. Dar...

– O clipă! se repezi ea. Am o idee. Haideți să facem un pariu. Îmi dați o sumă de bani și, dacă în trei luni nu o pot dubla la bursă, atunci ați scăpat.

Înainte să apuce să se gândească, întrebă:

– Cât?

Ridică din umeri.

– Dumneavoastră decideți. Cinci mii, poate?

Îi admiră elanul, așa că intră în joc.

– Prea puțin. Haideți să zicem zece.

– Bine. Și, când îi voi dubla, voi lua cei 20 000 și alți 50 000 pentru a-mi începe afacerea.

– Afacerea noastră, o corectă el. Și nu aveți la dispoziție decât trei săptămâni. Nu trei luni. Nu avea rost să îi ușureze situația.

Ea rămase cu gura căscată.

– Trei săptămâni! E imposibil...

– Atunci nu mai avem nimic de discutat. Se ridică și înconjură biroul. O zi bună, domnișoară Sloane.

– Bine! Trei săptămâni.

Își reținu un rânjet. Cu siguranță, ea avea nevoie să capete abilități de negociere mai bune. Își vârî mâinile în buzunare.

– Spuneți-mi ceva.

– Da?

– Mie ce îmi iese?

– Păi, bani, desigur.

– Am bani destui. Va trebui să îmi oferiți ceva mai bun.

Fu luată prin surprindere și începu să își muște buzele.

– Eu... Mă tem că în afară de altruism și bani nu vă iese nimic altceva.

– Una dintre ele neatrăgătoare, iar cealaltă, complet inutilă. Altceva? Se îndreptă către ea, fiind ușurat să vadă că nu se ferea de el,

cum făcuse înainte. Când ajunse la marginea biroului său, se sprijini de lemnul tare și își încrucișă picioarele.

– De exemplu, ce se întâmplă dacă dați greș? Voi avea cu 10 000 de dolari mai puțin.

– Nu am bani să vi-i restitui, cel puțin nu deocamdată. Se opri, apoi se lumină. Dar vă pot răsplăti cu acțiuni de la Northeast. Din fondul meu.

– Pot cumpăra acțiuni publice oricând doresc.

– Acestea sunt acțiuni preferențiale. Tatăl meu a întemeiat compania cu doar câțiva ani înainte de a muri și a pus câteva deoparte, pentru mine. Sunt sigură că am destule acțiuni pe care să vi le cedez, în cazul în care dau greș. Ceea ce nu se va întâmpla.

Emmett ar fi putut jura că își putea auzi bătăile inimii în urechi. Northeast nu mai scosese pe piață acțiuni preferențiale de opt ani. Deținerea unora nu ar fi însemnat doar dividende mai mari din câștigurile companiei, ci și posibilitatea dreptului de a vota. Will Sloane avea să facă pe el când urma să afle – nu că Emmett i-ar fi spus așa ceva lui Elizabeth.

– Atunci, de ce nu așteptați până când veți împlini 25 de ani și să vă începeți atunci afacerea?

– Pentru că m-am săturat să aștept. Încă patru ani sunt de nesuportat.

Ceva din răspunsul ei nu părea în regulă, Emmett putea să jure. Femeia avea să moștenească o sumă mare peste câțiva ani, așa că de ce nu putea aștepta? O dovadă în plus a faptului că ceva se petrecea în casa Sloane.

La naiba, îi plăcuse vizita aceea, probabil mai mult decât ar fi trebuit. Regreta că se apropia de sfârșit. Nu era nici o șansă ca ea să câștige pariul, ceea ce însemna că ei doi nu aveau să se mai intersecteze vreodată. Păcat că fratele ei nu avea să afle niciodată de acea vizită. Doar dacă...

– Îmi puneți în față o ofertă tentantă, domnișoară Sloane. Ați vrea să auziți și contraoferta mea acum?

– O contraofertă?

– Da, ceva ce doresc în schimb de la dumneavoastră.

Ea își împreună mâinile, ca și când și-ar fi făcut curaj.

– Și ce anume doriți, domnule Cavanaugh?

– Aș dori să luați cina cu mine.

– Cina? Numaidecât el văzu cum șocul făcu loc neîncrederii. Femeia nu știa deloc să își ascundă emoțiile. Cu siguranță, șacalii de pe Wall Street ar fi mâncat-o de vie. Când?

– Vineri, la restaurantul Delmonico's.

– Nu aș putea face asta. Ce s-ar...

Nu continuă, așa încât el spuse:

– Da, ce s-ar spune? Elita Knickerbocker cinând cu unul de teapa mea. Ar putea să facă față orașul unui asemenea scandal?

– Râdeți pe seama mea.

– Deloc, domnișoară Sloane. Îmi doresc să iau cina cu dumneavoastră. Sunteți destul de curajoasă sau ați dori să vorbiți mai întâi cu fratele dumneavoastră?

Asta avu efectul dorit. Ea își dădu umerii pe spate, hotărâtă să arate că era una dintre femeile acelea independente, moderne, care nu dădeau socoteală nimănui. Emmett își putea imagina discuțiile din casa Sloane. Probabil că îl înnebunea pe fratele ei. Încă un motiv pentru care să o placă.

– Bine, la care dintre localurile Delmonico's?

– Cel de pe Twenty-Sixth, desigur, răspunse el mieros.

– Desigur, repetă ea, cu un ton sardonic. Știa de ce nu i-ar fi convenit. Adresa ar fi făcut ca întreaga societate newyorkeză să îi vadă împreună, iar vestea ar fi ajuns la urechile lui Sloane înainte de a fi terminat desertul. Bănuiesc că în salonul principal.

El înclină capul.

– Într-adevăr. Să vă scriu cecul bancar? Cădem la învoială?

Înghiți în sec, cu ochii nesiguri, iar el își dori subit, cu disperare, ca ea să accepte. În mod clar din dorința de a-l tortura pe Sloane... nicidecum din nerăbdarea de a-i privi gura plină, delicioasă în timp ce mânca.

În cele din urmă spuse, scuturând din cap:

– Ne-am înțeles.

Lizzie părăsi conacul Cavanaugh cu un cec bancar semnat în poșetuța ei. Era euforică, în ciuda perspectivei descurajatoare de a lua vineri cina cu el. Nu conta ce avea să spună Henry, dar cum avea să îi explice lui Will?

Totuși, merita o cină. Un pas mai aproape de propria firmă de investiții.

Cupeul îl rămăsese acolo unde îl lăsase, pe Seventy-Fifth Street, unde ar fi fost mai puțin probabil să fie văzut de ochi curioși. Când se apropie, vizitiul, Brookfield, se duse să îi deschidă ușa.

– Aveți musafiri, domnișoară.

– Musafiri?

Brookfield se înroși ușor.

– Mă iertați. Nu le-am văzut când s-au strecurat înăuntru, domnișoară, iar când le-am observat, nu au vrut să plece. Ușa se deschise și două fete o priviră din fundul trăsurii. Amândouă aveau păr frumos, închis la culoare, coafat cu bucle și purtau rochii galbene. Aproape că păreau a fi gemene, dar Lizzie își dădu seama că una din ele era un pic mai mare. Bănuia că nu aveau mai mult de 12 ori 13 ani.

– Bună ziua, zise ea, urcând în trăsură și lunecând pe banca liberă.

Ambele fete rânjiră.

– Sunteți drăguță, zise una dintre ele.

– Foarte drăguță. Îmi place foarte mult rochia dumneavoastră, zise cealaltă, arătând către îmbrăcămintea lui Lizzie. Era una dintre cele mai bune rochii de zi ale lui Lizzie, o mătase franțuzească cu dungi albastre, asortată cu un corsaj împodobit cu dantelă. Fusta avea două volane mari și un panier.

– Mulțumesc. Sunt totuși curioasă să știu cine sunteți.

– Suntem surorile vitrege ale lui Emmett. Eu sunt Kathleen, zise fata care părea mai mare. Dar toată lumea îmi spune Katie.

– Eu sunt Claire. Pot să vă ating pălăria?

Lizzie își reveni destul de repede din șocul întâlnirii cu familia lui Cavanaugh, destul cât să se lase pe genunchi și să își aplece capul spre fată.

– Da, poți. Asta e o pană de struț.

– Este atât de moale, șopti fata. Mulțumesc.

Lizzie se îndreptă.

– Și câți ani aveți, Katie și Claire?

– Eu am 13. Claire este cu doar 14 luni mai mică decât mine.

– Ah, spuse Lizzie. Trebuie să fie plăcut să ai o soră atât de apropiată ca vârstă. Nu că Lizzie nu își aprecia fratele mai mare, dar își dorise întotdeauna o soră.

– Este, doar că mama a murit când m-am născut, spuse Claire.

– Ah, repetă Lizzie. Și mama mea a murit când eram mică.

Ambele fete o priviră înțelegător.

– V-o amintiți? întrebă Katie.

– Mă tem că foarte puțin. Își amintea cum îi peria seara părul blond și lung ca al mamei sale. Fantomele altor câtorva momente existau, cum ar fi un cuvânt cald ori un sărut pe frunte, dar niciodată atât de multe pe cât și-ar fi dorit. Lizzie avea patru ani când Caroline Sloane murise la naștere, împreună cu pruncul. Se concentră din nou asupra fetelor. Dar sunt sigură că mama voastră v-a iubit mult, pe amândouă.

Katie zâmbi.

– Brendan ne spune tot timpul povești despre ea.

– Brendan? întrebă Lizzie.

– Celălalt frate vitreg al nostru. Am avut cu toții același tată. Emmett este cel mai în vârstă, apoi Brendan, apoi noi. Mama lui Emmett și a lui Brendan a murit și ea. Înainte ca tata să se însoare cu mama noastră.

– Petrecem mult timp cu Brendan. De obicei, Emmett e prea ocupat ca să mai aibă timp de noi. Claire își legănă picioarele încălțate în cizme, picioarele fiindu-i încă prea scurte pentru a atinge podeaua. Lucrează tot timpul.

Lizzie nu avu nici un răspuns. Își putea imagina, luând în considerare programul agitat al lui Will. Imperiile nu se conduceau singure.

– De cât timp locuiți cu frații voștri?

– Aveam aproape trei ani. Claire abia împlinise un an.

Deci Emmett, el însuși tânăr, le luase pe copile și își asumase responsabilitatea pentru ele. Ce se întâmplase cu tatăl lor?

– Unde locuiți? o întrebă Claire pe Lizzie. Noi am locuit lângă Union Square, dar Emmett a construit casa asta mare acum câțiva ani și am venit să locuim aici. Casa asta e atât de *gigamtică*, are 78 de încăperi.

– *Gigantică*, o corectă Lizzie. Schimbul acela rapid de replici îi oferea mai multe informații despre Cavanaugh decât întâlnirea cu bărbatul însuși. Este, într-adevăr, foarte mare. Totuși, trebuie să fie amuzant să ai atât de mult spațiu. Eu locuiesc pe Washington Square Park, cu fratele meu.

Ochii lui Katie se măriră.

– Acela era un cimitir. Aveți stafii?

– Nu, cel puțin eu nu am văzut. Fetelor, voi aveți guvernantă? Dacă da, îmi închipui că vă caută.

– Da. Dar ne-am strecurat afară, spuse fata mai mare.

– Crede că repetăm la muzică. Eu cânt la pian, iar Katie cântă la clarinet. Mimă clapele pianului cu degetele.

– Nu se va îngrijora dacă descoperă că ați dispărut?

Katie ridică din umeri.

– Probabil, dar trebuia să coborâm să vedem cum arătați.

– Știți, niciodată nu vin în vizită la Emmett doamne, îi explică Claire, frământând cu degetele funda de satin de pe rochia sa.

– Mă rog, nu doamne ca dumneavoastră, spuse Katie și chicotiră amândouă.

– Fetelor, le atenționă Lizzie, deși se străduia să nu râdă. Viața particulară a fratelui vostru este treaba lui. Și nu ar trebui să știți ce fel de doamne întâlnește.

Katie își dădu ochii peste cap.

– Toată lumea știe că Emmett nu se întâlnește decât cu actrițe. Citim rubricile de scandal zilnic. Brendan spune că este din cauză că...

Ușa se deschise cu putere și își făcu apariția silueta impozantă a lui Emmett Cavanaugh. Cu o încruntătură înfricoșătoare îndreptată către surorile sale, își încrucișă brațele. Se așternu o tăcere tensionată, iar Katie și Claire se făcură mici pe scaunele de catifea.

– Fetelor, treceți înapoi, înăuntru, rosti în cele din urmă, cuvintele plutind în aerul rece ca niște norișori albi.

– Dar, Emmett... începu Katie, până când vocea fratelui său trosni ca un bici.

– *Acum!*

Surorile Cavanaugh mormăiră răspunsuri politicoase și se grăbiră să coboare din trăsură.

– La revedere, fetelor, strigă Lizzie în timp ce coborau. Mi-a făcut plăcere vizita voastră.

Dispărură în spatele lui lat, totuși Cavanaugh își păstră calmul, țintuind-o cu privirea.

– Îmi cer scuze.

– Nu e nici o problemă. Erau curioase în ceea ce mă privește. Nu se putu abține să nu îl tachineze. Au spus că nu sunteți niciodată vizitat de doamne.

Vântul rece se stârni puternic în momentul acela, răvășindu-i părul închis la culoare și haina de la costum. Nu se mișcă, stătu doar, înalt și lat, ca o forță a naturii impenetrabilă. Una mult prea puternică pentru a se încovoia vreodată ori a se rupe. Ea se cutremură.

–Asta pentru că cele mai multe doamne știu ce și cum. Fără să-i dea șansa de a răspunde, se dădu înapoi. Pe vineri, domnișoară Sloane.

Capitolul 2

Bogățiile sunt de dorit, dar mulți dintre cei care au avut bani la îndemână au fost incapabili să găsească calea de acces în buna societate.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Vineri seară, Lizzie intră în restaurantul Delmonico's la opt fix, așa cum i se transmisese clar, cu o zi în urmă, de către Cavanaugh. Charlie Delmonico o întâmpină la ușă și o salută călduros.

–Domnișoară Sloane, o întâmpină tânărul bărbat. Bine ați revenit!

–Bună, Charlie. Iau cina cu...

–Domnul Cavanaugh, da, spuse el. Este totul pregătit, iar domnul Cavanaugh a sosit. Vă voi conduce la masa dumneavoastră.

Lizzie încuviință din cap, încercând să-și calmeze nervii care îi fluturau în stomac. „E doar o cină", își spuse ea. Ceea ce nu putea să înțeleagă era motivul pentru care Cavanaugh voise să ia cina cu ea. Ce spera să obțină?

Ceva îi spunea că el nu făcea niciodată ceva fără un motiv.

Lizzie își petrecuse ultimele trei zile cu nasul îngropat în rapoarte despre acțiuni, plănuind o strategie prin care să dubleze banii lui Cavanaugh. Ceea ce îi trebuia era mai mult timp, dar nu era nici o șansă ca el să îi prelungească perioada. Omul avea reputația de a fi la fel de flexibil ca granitul, iar ea bănuia că i-ar fi fost mai ușor să mute Grand Central Depot la Weehawken, decât să îl facă să se răzgândească.

Charlie o conduse mai departe în salon. Pereții acoperiți de oglinzi reflectau lumina blândă a candelabrelor din argint de deasupra capetelor, mobila întunecată de mahon strălucea sub impresionantul tavan cu fresce. Ferestrele lăsau să se vadă copacii ce se legănau

și lămpile cu gaz care licăreau pe Madison Square. Ca în fiecare seară, mesele erau pline de călători, oameni de afaceri și elita societății.

Un bărbat se ridică în picioare, în centrul încăperii. Umerii săi largi erau puși în evidență de cel mai nou stil, acela al unei haine negre de seară, fără coadă. O vestă albă, închisă la un rând de nasturi, se întindea peste un piept enorm, iar papionul alb și colțurile îndoite ale gulerului cămășii contrastau cu pielea lui bronzată. Inima începu să-i bată nebunește. Acesta nu era un bărbat care trăia pentru pariuri la cursele de cai și plăcere, lâncezind la club, în timp ce lumea îi stătea la picioare. Nu, acesta era un bărbat care nu se temea de munca grea, care înhăța ceea ce voia și făurea cu propriile mâini. Admira asta. Ba chiar îl invidia un pic.

Ochii ei întâlniră privirea de obsidian a lui Cavanaugh. El nu și-o feri nicidecum, ci o urmări doar cu o intensitate indescifrabilă, care absorbea tot aerul din încăpere. Aproape că se împiedică, dar reuși cumva să rămână în picioare, atunci când ajunseră în dreptul uneia dintre cele mai râvnite mese, cea din mijlocul încăperii, lângă frumoasa fântână din marmură. Acolo unde toată lumea îi putea vedea.

– Domnișoară Sloane, salută Cavanaugh și merse să îi tragă scaunul. Remarcase cumva un strop de ușurare în expresia lui? Nu putea fi sigură, dar semnul acela de vulnerabilitate îl făcea mai... uman. Dacă i-ar fi zâmbit vreodată, ar fi leșinat pe dată.

– Domnule Cavanaugh.

Se lăsă pe scaun și se aranjă, atentă să nu își șifoneze rochia, în timp ce el îi împingea scaunul către masă – apoi tresări, atunci când dosul palmei lui îi atinse ușor omoplații. Totuși, senzația dispăru la fel de repede cum apăruse. Își imaginase oare atingerea aceea îndrăzneață?

– Nu am crezut că o să veniți. Îi făcu semn unui chelner care se învârtea prin preajmă.

Îi plăcu vocea lui groasă. Era mai răgușită decât a lui Will, fiecare cuvânt fiind rostit cu o precizie plină de autoritate.

– De ce nu aș fi venit? Am spus că o voi face. Îmi țin promisiunile.

– Surprinzător din partea unui Sloane, mormăi el atât de încet, încât era sigură că el nu intenționase ca ea să audă.

– Ce înseam...

– Șampanie, domnișoară? Apăruse un chelner care ținea o sticlă scumpă, iar Lizzie fu nevoită să își înăbușe întrebările în timp ce le erau umplute paharele.

Când rămaseră din nou singuri, el își ridică cupa.

– Pentru posibilități.

Intensitatea neașteptată din expresia lui dădu cuvintelor o greutate pe care ea nu o înțelegea pe deplin. I se uscă gura și trebui să își lingă buzele.

– Pentru posibilități. Ciocni paharul cu al lui și apoi sorbi grăbită din el.

– Sper că nu vă supărați, dar am comandat deja mâncarea. M-am gândit să câștigăm timp.

– Ce-ați fi făcut dacă aș fi stat acasă?

– Probabil că aș fi mâncat singur. V-ați gândit să nu veniți?

– Bineînțeles că nu. O minciună. Se gândise să renunțe de cel puțin o duzină de ori în ultimele câteva zile.

Colțurile gurii i se ridicară, un gest simplu care îi îmblânzi trăsăturile dure, făcându-l chiar și mai arătos.

– Dacă aveți de gând să intrați în lumea afacerilor, domnișoară Sloane, trebuie să învățați să mințiți.

– Poate că dumneavoastră credeți asta, însă eu aș fi, mai degrabă, sinceră în tot ce fac.

– Așa? Când ea încuviință, dând din cap, el se aplecă și își coborî glasul. I-ați spus fratelui dumneavoastră că vă întâlniți cu mine în seara asta? Sau lui Rutlidge?

Rânjetul încrezut dădea de înțeles că știa că nu-i spusese fratelui ei.

– Will a fost plecat săptămâna asta, iar pe domnul Rutlidge nu l-am văzut.

– Și toate modurile de comunicare care vă sunt la dispoziție sunt... Se lăsă pe spate, își luă cupa și îi studie conținutul. Întrerupte?

Începu să se simtă iritată. Nu îi păsa că putea să o citească atât de ușor.

– De ce cina, domnule Cavanaugh? Ce sperați să obțineți?

– Companie?

– Pentru că duceți lipsă de atenție din partea femeilor? Își termină șampania și puse paharul gol pe masă. Un chelner se materializă instantaneu și îl umplu. Îmi vine greu să cred asta. Sunase

a compliment? Aproape că se strâmbă. Din păcate, șampania avea tendința de a-i dezlega limba.

– Și eu, care credeam că sunteți prea ocupată cu cititul informațiilor despre acțiuni ca să dați vreo atenție rubricii de scandal.

– Nu le citesc. Rubricile de scandal, vreau să spun. Dar zvonurile circulă, fie că vrei să le auzi, fie nu.

– Adeseori zvonurile nu sunt adevărate... fie că e vorba de bursă ori de societate.

– Da, dar cauzează oricum prejudicii, nu-i așa?

– Atunci sunt în dezavantaj, spuse el. Se pare că știți cam multe despre mine, în schimb eu nu știu nimic despre dumneavoastră. În afară de familia dumneavoastră și de interesul pe care-l aveți pentru bursă, desigur.

O diversiune ingenioasă de la întrebarea asupra motivelor lui, observă ea. Avea să revină mai târziu.

– Ce-ați dori să știți?

– Aveți de gând să vă căsătoriți cu Henry Rutlidge?

Inspiră adânc și se întinse după șampanie. Răcoros și dulce pe limba ei, lichidul cu bule o făcea curajoasă.

– Sunt mulți cei care cred că ar trebui.

– Dar dumneavoastră ce credeți, domnișoară Sloane? O studie atent, ca și cum ar fi încercat să îi pătrundă în minte și să îi smulgă fiecare gând. Ochii lui căprui-închis, aproape negri în lumina difuză, nu trădau nimic, nu dădeau nici un indiciu asupra a ceea ce gândea.

Se mișcă în scaun.

– Voi avea nevoie de mult mai multă șampanie înainte să răspund la întrebarea asta.

Sosi primul fel: o farfurie de scoici de Blue Point proaspete. După ce aranjă totul, chelnerul întrebă:

– Mai doriți ceva?

Cavanaugh o privi țintă.

– Da. Vom mai avea nevoie de încă o sticlă de șampanie.

Emmett mai dădu peste cap niște șampanie grețos de dulce și încercă să-și țină în frâu gândurile desfrânate. Faptul că stătea față în față cu Elizabeth Sloane devenise cel mai îngrozitor tip de tortură. Nici măcar nu era genul lui preferat de femeie; lui îi plăceau femeile terestre, simple și robuste, care dădeau în măsura în care primeau. Dar, privind-o cum mânca scoici, apoi își lingea gustul sărat

de pe buzele pline, era atât de inocent de erotic, încât nu își putea smulge privirea.

Prostească ideea de a se așeza în sala principală. Își închipuise că, cu cât îi vedeau mai mulți oameni împreună, cu atât mai bine. Dar acum își dorea să fi fost singuri.

„Ca să faci ce? Nu o vei avea niciodată, Cavanaugh."

În seara aceea purta catifea verde-închis, croiala înaltă a gulerului pe gâtul ei contrastând cu minunatul ei păr auriu. Atrăgeau priviri uimite din întreaga încăpere – oamenii erau, fără îndoială, curioși să afle cum de luau cina împreună. Frumusețea blondă și haimanaua. Cât de repede avea să ajungă vestea la urechile lui Sloane? Emmett aproape că rânji. Ce n-ar fi dat să vadă fața fratelui ei, atunci când avea să afle știrile.

Toată lumea ieșea în avantaj cu acest plan. Sloane avea să fie mânios, lui Emmett urma să îi placă să îl vadă mânios, iar domnișoara Sloane avea șansa de a-și pune pe picioare firma de investiții. Unde mai pui că Emmett avea să afle mai multe despre stabilitatea financiară a companiei lui Will Sloane, Northeast Railroad. Nu existau neajunsuri, dacă nu se punea la socoteală uimitoarea lui reacție fizică la prezența ei. Nu se așteptase să simtă ceva pentru ea, dar, de fiecare dată când îi vedea sclipind ochii cenușii, de fiecare dată când zâmbea, era ca un ciomag în stomac.

Nu trebuia decât să încerce, un pic mai mult, să ignore reacția trupului său. De-a lungul anilor, fusese atras de unele doamne nepotrivite și se împotrivise cu succes. Probabil că și de data asta avea să fie la fel.

Băgă cu furculița în gură o stridie, bucurându-se de gustul sărat, alunecos, ce-i luneca pe gâtlej. Când dădu să se șteargă la gură, îi observă privirea fascinată fixată asupra buzelor lui. Obrajii îi erau îmbujorați, iar respirația i se accelerase. Doamne, Dumnezeule, era... din cauza lui? Trupul i se încordă și nu putu să își ferească privirea, iar pulsul îi zvâcnea în vintre. În ceea ce-l privea, încăperea putea să fi fost cuprinsă de flăcări, pentru că totul în jur încetase să existe. Totul, mai puțin ea.

Întrerupse contactul, coborându-și capul, ca să privească în farfurie. Emmett înghiți restul băuturii, disperat să se liniștească. Ce îi făcea femeia asta?

Ea își drese glasul.

– E adevărat că ați cumpărat oțelăria unde ați lucrat cândva?

În sfârșit, un subiect care avea să înăbușe în el orice urmă de interes. În mod normal, nu discuta despre trecutul lui, dar, evident, ea trebuia să știe.

– Da, așa s-a întâmplat. Vă șochează?

– Nu. Își tamponă delicat gura cu un șervet de in. Mi se pare fascinant. Îmi spuneți întreaga poveste? Sunt sigură că trebuie să fie mai mult decât am auzit.

Fascinant?

– Nu cred că acesta este un subiect de discuție potrivit pentru cină.

Ea își înălță capul.

– Ați prefera să discutăm despre vreme? Sau despre ultima modă din Ladies's Mile?

– Dumnezeule, nu, murmură el. Aveam 12 ani când am plecat la Pittsburgh.

– Și ați crescut în centru?

– Da. Își încleștă maxilarul. Partea aceea din viața lui era închisă definitiv, pentru oricine întreba.

Ea se aplecă.

– Și ați găsit de lucru într-o oțelărie. Cum era?

– Epuizant. Ture de 12 ore, șapte zile pe săptămână. Fără pauze sau timp de masă. Ce îmi amintesc cel mai mult este sudoarea. Nu vă puteți închipui nimic care să semene cu căldura din interiorul unei oțelării. Am pierdut vreo zece kilograme în primele trei luni în care am lucrat acolo, ceea ce este cam multișor pentru un băiat de 12 ani, subțire ca un țâr. Întreaga zi, transpirația i se scursese de-a lungul brațelor, pe picioare și i se aduna în ghete. Emmett ura acum să se simtă ca atunci, cu transpirația agățându-i-se de hainele și de pielea lui.

– Atunci cum de ați ajuns să o cumpărați?

– Am fost rănit, și compania mi-a dat o mică sumă ca despăgubire, pe care am investit-o cu succes de câteva ori. Am venit la New York, am început să fac speculații la bursă. În patru ani, aveam destul ca să cumpăr oțelăria.

– Și așa a luat naștere East Coast Steel.

Tonul din vocea ei aducea a admirație... când ar fi trebuit să fie repulsie. Romanțase un lucru cu adevărat îngrozitor și hidos din trecutul lui. Dacă ar fi avut ea idee despre lucrurile pe care le făcuse în viața lui, despre lucrurile pe care le văzuse...

Chelnerul aduse alt fel de mâncare, de data asta somon la cuptor cu sos de mărar. Emmett se prefăcu a acorda atenție cinei când, de fapt, gândurile i se învălmășeau. Elizabeth Sloane îl nedumerea cu desăvârșire. Ar fi trebuit să nu fie în largul ei, luând cina alături de el. Cel puțin, ar fi trebuit să cerceteze încăperea, ca să vadă cine avea să împrăștie zvonurile a doua zi. Dar, din câte văzuse el, nu îi privise nici măcar o dată pe oamenii care luau masa acolo. În schimb, se holbase la buzele lui și îl ciuruise cu întrebări legate de trecutul lui. Ce naiba se întâmpla?

Nu judeca niciodată greșit oamenii. Abilitatea lui de a-i citi pe ceilalți, de a ști ce gândesc îl făcuse multimilionar. Știa ce trebuia să audă investitorii pentru a-i da banii lor pe mână. Ori ce trebuia să audă muncitorii, pentru a nu intra în grevă. De ce nu putea, deci, să descifreze o prințesă din înalta societate?

Căută un subiect de discuție impersonal.

– Ați dori să vorbim despre progresul rămășagului nostru? Sunt curios cum merge după câteva zile.

– Nu am investit încă banii. Întocmesc un plan.

– Acțiunilor le ia timp ca să ajungă la maturitate, asta înseamnă că sperați să valorificați o tranzacție swing de o zi. Fluieră. Sunteți fie foarte încrezătoare, fie foarte nesăbuită.

– Numai timpul o va dovedi. Îi aruncă un zâmbet enigmatic și luă o bucățică de somon. Urmări fascinat cum o bagă în gură și cum limba ei rozalie apăru ca să curețe sosul de mărar din colțul buzelor. Vintrele îi deveniră grele, iar pantalonii strâmți. „Iisuse, Marie și Iosife." Avea oare idee de cât de erotic era un astfel de gest?

– Care este cea mai mare sumă de bani pe care ați câștigat-o la bursă într-o singură zi? întrebă ea, distrăgându-i, din fericire, atenția.

– Aproape 500 000. Dar asta se întâmpla în panica din '73.

Făcu ochii mari.

– Este impresionant. Probabil că știți destul de multe despre acțiuni.

– Da.

– Ce rană a fost?

Emmett simți cum se încruntă.

– Poftim?

– Rana din oțelărie, cea care v-a adus despăgubirea. Ce anume a fost?

– Atât de curioasă, murmură el. Sunteți sigură că nu aspirați să deveniți o a doua Nellie Bly[1]?

Îi zâmbi necăjită.

– Bănuiesc că acesta este un mod politicos de a-mi spune că nu e treaba mea.

Era mai bine dacă avea să afle atunci, ca să șteargă orice concepție greșită pe care o avea despre el. Își sprijini coatele pe brațele scaunului și își încrucișă degetele.

– Am fost ars. Lanțurile care țineau o țeavă de oțel deasupra capului meu s-au rupt, pentru că țeava nu avusese destul timp să se răcească cum trebuia. Când a căzut, țeava a aterizat pe spinarea mea.

Ochii ei se rotunjiră, plini de compasiune. Înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt, el continuă:

– Știți, îi grăbisem pe ceilalți bărbați. Aproape că mi se terminase tura și era un bordel, la mai puțin de un kilometru și jumătate de oțelărie. Eram nerăbdător să mă întorc la fata pe care o avusesem cu câteva nopți înainte. Așa că i-am convins pe ceilalți că lanțurile aveau să țină, să ne grăbim și să mutăm țeava. Și, când s-au rupt lanțurile, cei doi bărbați au murit.

Deveni rigidă, compasiunea de pe chipul ei rămânând doar o amintire, dar el nu avea intenția de a se opri. Își ridică paharul de șampanie și îi plimbă conținutul, rotindu-l.

– Sindicatul, presupunând că fusese de vină echipamentul companiei, a luptat ca să îmi obțină o mică despăgubire. Am luat banii. I-am luat și nu am scos niciodată un cuvânt despre felul în care avusese loc accidentul, că fusese din vina mea, pentru că doream să scap din acea oțelărie mai mult decât doream să respir.

Încă o mai putea simți, din când în când – transpirația. Se trezea noaptea, ud leoarcă. Nu, nu avea absolut nici un regret pentru că scăpase din oțelărie ori pentru lucrurile pe care le făcuse de atunci încolo.

După ce dădu pe gât restul de șampanie, își puse paharul pe masă, cu un zgomot surd.

---

[1] Nellie Bly (1864–1922) a fost pseudonimul jurnalistei americane Elizabeth Jane Cochran. Ea a rămas celebră pentru două realizări: un ocol al Pământului similar celui făcut în romanul lui Jules Verne de personajul Phileas Fogg, și un expozeu în care s-a prefăcut nebună pentru a studia din interior un ospiciu. Ea a fost și industriașă și a activat în organizații de caritate.

–Nu încercați să faceți din mine ceva ce nu sunt, domnișoară Sloane.

Gâtlejul îi funcționase, până să spună cu voce răgușită:

–Și ce-ar fi asta, domnule Cavanaugh? Mai exact, cum vă fac să păreți?

Se aplecă și îi susținu privirea alarmată.

–Bun.

Se așternu o liniște stânjenitoare, sunetele din salon și din conversațiile celorlalți clienți învârtindu-se în jurul lor. Lizzie se concentră asupra mâncării și încercă să își scoată din cap avertismentul lui Cavanaugh. Fără îndoială că încercase să o sperie cu povestea lui, dar se întâmplase exact invers. Bărbatul acela avea mai multe învelișuri, toate fascinant de complexe. Avea defecte, la fel ca restul muritorilor de pe pământ, ceea ce i se părea infinit mai atrăgător.

Iar asta o îngrijora.

Privirea i se roti de jur împrejurul încăperii, încercând să își recâștige controlul asupra emoțiilor. Lângă fereastră descoperi două femei mai în vârstă, care se întâmpla să fie teribil de bârfitoare, având privirile îndrăznețe fixate asupra lui Cavanaugh, în timp ce șușoteau. Amândouă aveau expresii clar dezaprobatoare, iar Lizzie fu iritată în numele lui. În seara aceea nu făcuse nimic nelalocul lui, ca să merite critica lor.

Apoi doamnele se uitară la ea și putea să le citească întrebările din partea cealaltă a încăperii. „Aceea este Elizabeth Sloane? De ce Dumnezeu ia cina cu el? Fii atentă cum nici măcar nu îl bagă în seamă, cât de stânjenită pare."

Își îndreptă spinarea. Nu voia să-i pară nimănui rău pentru ea ori să creadă că se afla acolo împotriva dorinței ei. Era adevărat că nu prea îi dăduse de ales, dar nu trebuia să știe nimeni asta. În plus, Cavanaugh fusese un partener de cină foarte respectabil.

Făcu ceea ce îi era natural, după anii de pregătire cu guvernante și profesori de ținută: își lipi pe chip un zâmbet și se angajă în conversație.

–Înțeleg că aveți un frate.

Întrebarea aceea păru să îl trezească pe Cavanaugh din gânduri. Se relaxă în scaun și gura i se curbă.

–Da, am. Brendan. Este doctor.

–Văd că țineți la el.

– Tim. Este enervant de deștept. Muncește pe brânci aproape în fiecare zi, lucrând în cele mai rău famate părți ale orașului.

– Probabil că găsește satisfacții în asta, spuse ea.

– Presupun, deși îi tot amintesc că nu trebuie să muncească. Ar putea să se scutească de bătaie de cap.

– Ar putea, dar unii oameni preferă să muncească.

– Bănuiesc că și dumneavoastră vă încadrați în aceeași categorie. Își dădu capul pe spate, cu o privire vicleană. De ce acțiuni?

Ridică din umeri.

– Îmi place senzația, riscul pe care îl implică. Și am avut întotdeauna o înclinație către cifre. De fapt, cele mai frumoase amintiri sunt cele cu tatăl meu citindu-mi coloana cu bursa de valori la micul dejun.

– Câți ani aveați când a murit?

– Șapte. O durere familiară apăru în pieptul ei. Îmi amintesc că nu credeam că se stinsese cu adevărat. Chiar și atunci când i-am văzut trupul, așteptam ca el să se ridice și să îmi spună că a fost o păcăleală. Mă tem că am fost o pacoste pentru bietul Will.

Dintr-un motiv oarecare, asta făcu buzele lui Cavanaugh să zvâcnească.

– Nu pot decât să îmi imaginez. Sunteți mai inteligentă decât alte femei, probabil chiar de pe-atunci.

Inspiră brusc, asimilând complimentul neașteptat în adâncul ei, acolo unde incertitudinea și îndoiala de sine prosperau. Nimeni nu o mai numise deșteaptă – nimeni altcineva în afară de fratele ei, deși el folosea cuvântul ca pe un mod de a-i descuraja ambițiile. Will avea tendința de a spune lucruri precum: „Ești prea deșteaptă ca să te apuci de afaceri" și „Lasă-ți soțul să îți aprecieze inteligența în ceea ce privește banii".

Faptul că domnul Cavanaugh o credea deșteaptă însemna ceva.

Ridică paharul, plin cu șampanie rece, încercând să nu îl lase să vadă cum o afecta.

– Nu știu dacă sunt atât de deșteaptă. Poate doar mai nesăbuită.

– Nesăbuința nu e niciodată un lucru rău. Ceva din tonul lui, felul în care cuvintele rostite pe un ton jos, răgușit huruiau din pieptul lui îi făceau trupul să se înfierbânte. Flirta cu ea? Nu, probabil că îl citea greșit. Prefera actrițele, toată lumea știa asta.

Părea că el aștepta o reacție, așa că ea încercă să se reîntoarcă în ape sigure.

– În afaceri, domnule Cavanaugh?

– În toate. Dar e o diferență între nesăbuință și prostie. Puse cu atenție furculița și cuțitul pe farfuria cu bordură aurită. Și cred că e în regulă să îmi spuneți Emmett, cel puțin în timpul cinei.

– Asta nu prea ar fi cuviincios.

Cavanaugh nu spuse nimic, doar întinse o mână mare spre paharul delicat de șampanie. Pielea părea să-i fie aspră și bronzată, cu firicele fine de păr maroniu pe falange. Mâini puternice, capabile, care erau diferite de toate cele pe care le văzuse. Se întrebă cum se simțeau, dacă erau delicate.

– Îți mai amintești, spuse el, ce s-a întâmplat atunci când voi, cei din Clubul Knickerbocker[1], erați hotărâți să nu lăsați în Academia de Muzică pe cei proaspăt îmbogățiți? Sorbi o gură și se lăsă pe spate în scaun. Alva i-a adunat pe toți cei care fuseseră respinși, inclusiv pe mine, și a strâns bani pentru a construi Metropolitan Opera House. Și ce s-a ales de prețioasa voastră Academie? A devenit o casă de vodevil.

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce vreau să spun, domnișoară Sloane, este că regulile Domniilor Voastre nu au nici o șansă, indiferent de cât de tare își dorește asta doamna Caroline Schermerhorn Astor. Banii câștigă întotdeauna, și prea mulți dintre noi, indezirabilii, îi avem acum.

Lizzie se zbârli, urând faptul că o băgase la grămadă cu restul vechilor familii, atât de disperate să mențină statu-quoul.

– Nu sunt regulile mele. Nu am susținut niciodată neacceptarea celor din familia Vanderbilt în Academie, nici nu am avut nimic de a face cu asta, ținând cont că aveam *15* ani. Lumea se schimbă, iar, dacă tu crezi că nu doresc asta, cu nerăbdare, atunci nu mă cunoști deloc.

O sprânceană întunecată ridicată, amuzată.

– Nu te cunosc deloc.

– Desigur, se bâlbâi ea, afundându-se un pic în scaun. Bine. Emmett, se răsti ea încet.

El scoase un zgomot scurt, iar ea presupuse că era un râset, chiar dacă unul ruginit. Cam ca balamalele unei uși nedeschise de mult timp.

[1] Un club social exclusiv pentru bărbați din New York

– Ai dorit să mă fac de râs. Înghiți restul de șampanie, și capul i se învârti. De câte ori îi fusese umplut paharul?

– Nu, spuse el. Am vrut să înțelegi cât de prostesc ar fi să insiști să îmi spui „domnule Cavanaugh".

Chipul i se îmblânzi, și frumusețea lui o izbi din nou. Simți cum îi flutură ceva în piept și nu putu să își mute privirea. Se aplecă și își coborî glasul:

– De ce să te ascunzi în spatele numelui unui bărbat, când îți poți deschide propria firmă de investiții? Ești o Sloane. Aș crede că poți face orice dorești și nimeni nu te-ar refuza cu nimic.

Ar fi fost uimit cât de multe i se refuzau, atât din cauza poziției ei, cât și din cauză că era femeie. Desenă cu unghia pe fața de masă albă, gândindu-se la răspunsul ei. Afacerea aceasta nu avea voie să eșueze – viitorul familiei Sloane depinde de ea – așa că, dacă avea să fie nevoie să recurgă la subterfugii pentru a reuși, nu avea să ezite.

– Femeile din lumea mea nu au voie să muncească. Suntem educate ca să sprijinim un soț și ca să conducem o gospodărie. Este exact așa cum ai presupus, că viața nu m-a pregătit pentru altceva, în afară de petreceri și probe de rochii. Dar am nevoie să fac mai mult – *pot* să fac mai mult. Societatea va accepta asta, după ce le voi demonstra ce pot.

– Deci investitorii vor crede că sfaturile pe care le vei servi sunt din partea mea?

– Nu chiar, spuse ea. Nu trebuie decât să creadă că ai investit în succesul financiar al firmei. Eu mă voi ocupa de restul.

– Bună, Lizzie.

Lizzie se retrase iute și îl descoperi pe Henry Rutlidge, clătinându-se lângă masa lor. Avea ochii injectați, iar părul castaniu, lucios, îi era ciufulit. În plus, duhnea a alcool. Era beat?

– Domnule Rutlidge. Îl cunoști pe domnul Cavanaugh, presupun.

– Bună seara, Cavanaugh. Henry salută vesel.

Buzele lui Emmett se curbară.

– Rutlidge.

– Eram aici, la hotelul Fifth Avenue, bolborosi Henry, beam cu prietenii mei și am hotărât să trec pe-aici, pentru cină. Nu mi-a venit să cred când am auzit că ești aici și tu – și cu Cavanaugh, nici mai mult, nici mai puțin. Am zis: „Trebuie să merg să o salvez pe Lizzie de namila aia!" Se întoarse către Emmett. Fără ofensă, Cavanaugh!

Emmett dădu pe gât restul de șampanie din paharul lui.

– O, nu mă simt ofensat.

Lizzie se încruntă, atât la insulta lui Henry, cât și la dezgustul, abia reținut, al lui Emmett. Asta putea degenera.

– Sunt bine, îi spuse încet lui Henry. Nu am nevoie să fiu salvată. Eu și domnul Cavanaugh nu facem altceva decât să luăm cina. Poate ar trebui să mergi acasă, Henry.

Acesta se apucă deodată cu mâinile de masă.

– Vai! Camera a început să se învârtă. Simți, Lizzie?

– Ești *beat*, Rutlidge, pronunță Emmett rar. În afară de tine, nu o simte nimeni.

– Haide, Cavanaugh! Și tu bei. Henry se aplecă spre Lizzie și îi spuse într-o șoaptă prefăcută: Am auzit că, pentru ceva timp, a trăit în The Old Brewery[1]. Umbla cu o bandă. Era un adevărat b'hoy[2].

– Asta ar fi o mare realizare, ținând cont de faptul că metodiștii au ocupat clădirea cu câțiva ani înainte de a mă naște, spuse sec Emmett. Dar sunt sigur că mi-aș putea aminti un truc sau două, din zilele petrecute în cartier, dacă ești interesat să mă urmezi până afară.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Ultimul lucru de care aveau nevoie era o încăierare în mijlocul salonului de la Delmonico's.

– Domnule Cavanaugh, îți mulțumesc pentru cină. Cred că cel mai bine ar fi să îl conduc acasă pe domnul Rutlidge.

Emmett își încleștă maxilarul, și Lizzie îl imploră din ochi să înțeleagă. Îl cunoștea pe Henry de o veșnicie, dar încă nu îl văzuse într-un asemenea hal. Cine știe câte insulte mai putea să-i arunce lui Emmett înainte ca lucrurile să ia o turnură dezastruoasă?

Emmett făcu semn către un chelner.

– Vă voi duce pe amândoi cu trăsura mea.

– Nu, nu e nevoie, se grăbi ea. Sunt mai mult decât capabilă să îl urc într-o birjă.

– Cu toate astea, ar fi plăcerea mea, domnișoară Sloane. Ea deschise gura să refuze, dar o pereche de ochi reci, întunecați, o opriră cu fermitate. Tonul lui nu tolera nici o discuție când spuse: Și insist.

---

[1] The Old Brewery – numele dat fabricii de bere Coulthard, construită în 1792, în partea centrală a Manhattanului și învecinată cu cartierul Five Points

[2] B'hoy și g'hal (menite să evoce o pronunție irlandeză a cuvintelor băiat și fată) au fost jargoanele folosite pentru a descrie bărbații și femeile tinere, din clasa muncitoare din Manhattanul inferior, de la sfârșitul anilor 1840 și în perioada războiului civil american.

Capitolul 3

Bărbații vor căuta principiile esențiale, dar toată frumusețea și eleganța manierelor rafinate trebuie și vin prin femeie.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Lizzie scoase un oftat de ușurare atunci când Henry căzu în nesimțire, pe drumul către casă, împrejurare care, din fericire, împiedică orice altă interacțiune între cei doi bărbați. Deși deduse, după maxilarul rigid al lui Emmett, că era încă destul de mânios – nu că l-ar fi putut învinui pentru asta. Prezența inoportună a lui Henry și comentariile sale nepoliticoase o supăraseră și pe ea. Nu se știe pentru ce motiv, Henry era hotărât să îl insulte pe Emmett, pentru ca acesta să reacționeze, ceea ce nu avea nici o noimă.

Latura aceea nouă a lui Henry o îngrijora. De obicei, era atât de vesel și dulce. Desigur, până atunci nu îl mai văzuse niciodată beat.

Din cauză că Henry era tolănit pe o parte a opulentei trăsuri, Emmett și Lizzie fuseseră obligați să stea alături unul de celălalt, pe bancheta de catifea. Cu umerii lui uriași și cu membrele sale lungi, el ocupa o mare parte din spațiu. Ea încercă să lase spațiu între ei, dar nu avea loc.

În timp ce Emmett privea încremenit pe fereastra micuță, i se păru mai distant, mai inabordabil decât de obicei. Un gol extraordinar apăruse între ei și se simți, în mod ciudat, dornică de a reduce distanța.

– Îmi pare rău că seara ne-a fost întreruptă, spuse ea.

– Chiar așa?

– Desigur. Nu aș rosti cuvintele, dacă nu le-aș crede.

Când se întoarse, expresia lui nu trăda nimic. Emoțiile îi erau complet sub control și nu îl putea citi.

– Chiar te gândești să te măriți cu imbecilul acela?

– Nu e imbecil. Și nu l-am mai văzut niciodată beat. De obicei nu bea.

– O, da, remarcă el, dându-și neîncrezător ochii peste cap. Cu siguranță că a sărbătorit ceva. Întotdeauna se găsește ceva de sărbătorit pentru bărbații ca el.

Ea aruncă o privire spre silueta adormită. Arăta ca un băiat, atât de tânăr, ca Henry alături de care își amintea că crescuse.

– Nu e un soi rău.

– Cu siguranță – până când alcoolul își face efectul. Lizzie și Henry, rosti el tărăgănat, ca și când s-ar fi aflat pe scenă. Ar trebui să te măriți cu el. Ați fi preferații societății newyorkeze.

– Acesta este un motiv îngrozitor pentru a te căsători cu cineva. În realitate, dorea să se căsătorească din dragoste. Și, deși ținea foarte mult la Henry, nu îl iubea. Informația aceea însă nu era deloc treaba lui Emmett Cavanaugh.

– De fapt, nu mă pot gândi la altul mai bun.

– Atunci ești un cinic, izbucni ea.

– Sunt, într-adevăr. Printre altele.

– Cum ar fi?

El nu răspunse, doar o privi insistent. Așa că îl înghionti în coaste.

– Haide! Voi face schimb de defecte cu tine.

Chiar și în lumina slabă, îi văzu gura curbându-i-se brusc.

– Adineauri chiar m-ai împuns cu cotul, domnișoară Sloane?

O făcu din nou.

– Nu. Tresări surprins, iar ea fu nevoită să își muște buza, ca să nu râdă.

Atenția lui se îndreptă spre gura ei, buza de jos fiindu-i, în momentul acela, prinsă între dinți.

– Mai ia cina cu mine o dată, spuse el pe tonul acela aspru, răgușit, care o făcu să simtă fluturi în stomac.

– De ce?

– Ca să încheiem pariul. Fie vom închina pentru succesul tău, fie te vom face să uiți de tristețe.

– O, nu voi eșua.

– Atunci, este aroganța unul dintre defectele tale?

– Spuse omul care crede că doar bărbații au stomac pentru – cum ai numit-o? – această „dezgustătoare, necruțătoare afacere", replică ea.

– Încep să înțeleg de ce bea Rutlidge, zise el sec.

Îl înghionti din nou, de data asta mai tare.

– Retrage-ți spusele! Eu și Henry suntem doar prieteni.

– Domnișoară Sloane, dacă mă mai înghiontești încă o dată, mă tem că vei suferi consecințele.

Lizzie nu crezu o iotă. Ochii lui întunecați străluceau și părea că e gata să zâmbească cu adevărat. Dumnezeu s-o aibă în pază dacă avea să râdă cu adevărat!

– Ce fel de consecințe? îi scăpă înainte să apuce să se gândească mai bine.

Îl înghiontea, împingea, fără să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Emmett Cavanaugh era o pisică sălbatică mare, sălbatică și neîmblânzită și oricine știa că nu trebuia să provoci un astfel de animal.

Totuși, nu se mai distrase atât de bine de o veșnicie.

Atunci ochii li se întâlniră și tot aerul din trăsură dispăru. Umbrele se jucau pe chipul lui frumos și, Dumnezeule, adâncitura aceea mică, delicioasă, de pe vârful bărbiei lui... Un roi de senzații îi apăru pe piele și nu putu să își ferească privirea. Atunci când nu privea mânios ori nu se încrunta, buzele îi erau pline și se întreba cum s-ar fi simțit pe ale ei. Sărutase doar doi bărbați în viața ei, unul dintre ei fiind Henry. Dar nici unul nu o făcuse să își piardă capul, nu așa cum promiteau romanele că avea să se întâmple atunci când un bărbat te săruta.

Ceva îi spunea că Emmett putea face o femeie să își piardă capul.

El se aplecă foarte încet, iar ea își ținu respirația. Erau atât de aproape, încât putea vedea începutul de barbă de pe obrazul lui, în timp ce o urmă stearsă de lână și fum de trabuc îi gâdila nasul. „Sărută-mă, te rog! Doar o dată, ca să știu."

Roțile loviră un obstacol de pe drum, zgâlțâind trăsura, iar Henry sforăi zgomotos. Emmett și Lizzie tresăriră amândoi, și momentul dispăru. El se întoarse către fereastră, în timp ce Lizzie încerca să își liniștească inima, care o luase la goană. Era o idee foarte, foarte proastă, să nutrească sentimente pentru Emmett. Abia îl cunoștea. Iar el era prea... puternic. Își dorea un bărbat care să fie înțelegător și liniștit. Relaxat. Care să îi ofere spațiu să respire. Cerul știa, un bărbat cu reputația lui Emmett Cavanaugh era o locomotivă care strivea totul în cale.

Ajunseră pe Gramercy Park, iar trăsura încetini. Lizzie întinse mâna și-l bătu ușor pe obraz pe Henry. Prietenul ei nu schiță nici o mișcare, nici măcar atunci când Emmett deschise ușa.

– Henry, trezește-te! Ai ajuns acasă.

– Dați-mi voie! Emmett se afla lângă trăsură. Se aplecă înăuntru, apucă glezna lui Henry cu o mână mare și trase puternic. Hen

alunecă pe podeaua trăsurii, cu o bubuitură ce te pătrundea până la oase, și Emmett continuă să îl tragă către ușă. Aplecându-se, îl aruncă pe Henry peste umăr, ca pe un sac de făină.

Cu gura căscată, Lizzie goni după ei. Vizitiul lui Emmett deschisese poarta de fier forjat care ducea spre scări, iar Emmett le urcă cu ușurință, ca și cum nu ar fi avut un bărbat mare, atârnat pe umăr. Bătu la ușa din față, lemnul protestând de la forța loviturilor.

Majordomul lui Rutlidge, Price, apăru la ușă. Servitorul nu păru deloc surprins să îl aibă pe Henry, inconștient, la ușă.

– Intrați, vă rog, îi spuse Price lui Emmett.

Lizzie îl urmă pe Emmett înăuntru, și cu toții merseră în micul salon de oaspeți pe care mama lui Henry îl folosea pentru prietenii apropiați.

– Puneți-l acolo, vă rog! Price arătă către un divan.

Emmett îl aruncă pe Henry pe divan, fără nici un fel de ceremonie. Se îndreptă și o privi pe Lizzie, cu o întrebare tăcută în ochi.

– Voi suna bucătăreasa pentru cafea, le spuse Price și dispăru.

Privirea întunecată a lui Emmett stărui asupra lui Lizzie. Ea se gândi la momentul din trăsură, când aproape că o sărutase. Ah, cât de mult își dorise, cu toate că știa că era o nebunie. Nechibzuit și contrar a tot ce fusese educată să creadă, cum că era o nebunie să săruți bărbați pe care abia îi cunoșteai. Un mod sigur de a-și distruge viitorul. Îl sărutase pe Henry doar de două ori și se cunoșteau de o viață.

Această... poftă de Emmett Cavanaugh era periculoasă. Iar să urce acum singură în trăsură cu Emmett ar însemna o ispită și mai mare.

– Ar trebui să rămân, să mă asigur că este bine, spuse ea încet.

– Desigur. Emmett își coborî bărbia, cu o expresie de politețe mascată. Atunci, îți urez noapte bună.

Picioarele lungi îl purtară rapid afară din încăpere.

– Emmett! strigă ea, iar el se opri în prag. Mulțumesc mult pentru cină.

– Cu plăcere, răspunse el peste umăr.

Dispăru și ușa principală se închise, permițându-i lui Lizzie să tragă adânc aer în piept, pentru prima oară în seara aceea.

– A, te-ai întors.

Emmett îi înmână majordomului său jobenul și bastonul și privi spre locul de unde se auzea vocea. Fratele lui, Brendan, coborî scările

șchiopătând, sprijinindu-se cu toată greutatea de balustradă, pentru a nu se lăsa pe piciorul stâng.

Cu cinci ani mai tânăr decât Emmett, Brendan fusese călcat de un vagon pe când era încă băiat. Emmett avea 11 ani, se ținea de prostii cu The Popes[1], la orice oră din zi și din noapte, evitând un tată care obișnuia să bea prea mult și căruia îi plăcea să își folosească pumnii. Fără cineva care să îi poarte de grijă, Brendan, în vârstă de șase ani, ieșise într-o după-amiază să fure ceva de mâncare, alunecase și fusese prins sub un vagon în mișcare. Fusese norocos că era în viață, s-a spus atunci... dar nu destul de norocos încât să își poată folosi cum trebuie ambele picioare.

Deși Brendan era acum medic – absolvent al Școlii de Medicină de la Harvard – durerea din pieptul lui Emmett, vinovăția strivitoare față de nenorocirea fratelui său nu încetau. Fusese datoria lui, ca frate mai mare, să îl protejeze pe Brendan, și eșuase. Mama lor dispăruse curând după aceea, sfârșind prin a muri, patru ani mai târziu, în San Francisco – însă Emmett nu o învinuia pentru că plecase. Patrick Cavanaugh fusese un nemernic fără milă.

Brendan ajunse la capătul scărilor, cu un zâmbet pe față.

– Ai zdrobit vreo companie azi? îl tachină el.

– Doar două, răspunse Emmett pe un ton cât se poate de serios.

– Dumnezeule, spui adevărul. Mă bucur că nu va trebui niciodată să mă pun cu tine. În afară de biliard, desigur. Vrei să jucăm o partidă?

– Domnule Cavanaugh. Colin alergă de-a lungul coridorului. Colin James era secretarul lui Emmett. În vârstă de 24 de ani și cu mintea brici, Colin rămăsese un accesoriu permanent în reședință, locuind într-unul din apartamentele pentru oaspeți, din moment ce Emmett avea tendința de a lucra non-stop. Am mesajele pentru dumneavoastră.

Emmett luă telegramele și bilețelele și le răsfoi. Nu era nimic urgent, care nu suferea amânare.

– Mâine, îi spuse lui Colin, vreau să găsești pe cineva care ne poate face rost de extrasele cu transferul profitului și al pierderilor companiei Northeast Railroad. Nu contează cât trebuie să plătești. Presimt că această companie ar putea fi coaptă, numai bună de cules. Dar pentru noaptea asta, e destul. Continuăm mâine-dimineață.

[1] Papii

– Foarte bine, domnule. Cu un zâmbet larg, Colin alergă în sus pe scări, ca un posedat.

– Îi place de o fată, o vânzătoare de la Lord and Taylor, spuse Brendan, privindu-l pe Colin îndepărtându-se. Cred că o scoate la dans astă-seară. M-am oferit să îi arăt niște pași de dans, dar...

Brendan chicoti amuzat, însă Emmett nu văzu nici un motiv de veselie. Când închidea ochii, putea încă să vadă trupul mic, frânt, al fratelui său, în spital.

– Brendan...

– Era o glumă, Em. Brendan îl plesni pe Emmett peste umăr. Ești prea serios. Haide! Să jucăm puțin.

Emmett își dădu seama că fratele său nu avea să renunțe, așa că merseră în camera de biliard. Unul dintre locurile preferate din casă ale lui Emmett, încăperea era o oază extravagantă, în care nu se făcuse nici un pic de economie la bani. Un candelabru pe gaz, cu cinci brațe, lumina imensa masă de biliard, de inspirație rococo, o piesă unică, întregită de o bază din lemn de nuc, complicat sculptată și cu o suprafață de ardezie, acoperită de postav verde. Podeaua acoperită de mozaic – importat dintr-un palat din Italia – fusese consolidată doar ca să poată susține piesa aceea masivă. Pereții erau tapetați cu roșu cu accente aurii, iar mobila avea un aer care amintea de Orientul Îndepărtat. Brendan se referea adesea la încăperea aceea ca la „peștera opiului".

– Cum au fost pacienții tăi azi? își întrebă fratele.

– Bolnavi. Brendan se sprijini pe un tac, legănând în mână un pahar din cristal plin cu whisky scoțian. Ți-am turnat niște gin.

Emmett murmură niște mulțumiri și merse să își aleagă un tac. Cu coada ochiului îl văzu pe Kelly pășind înăuntru. Kelly era singura persoană în care Emmett avea încredere deplină – și asta doar pentru că ei doi crescuseră împreună în cartierul Five Points. Luptaseră împreună și își croiseră drum afară din una dintre cele mai îngrozitoare văgăuni de pe fața pământului și ar fi făcut orice unul pentru celălalt.

– Unde ai fost în seara asta? îl întrebă Brendan pe Emmett. Ai ieșit cu a ta doamnă Rose?

– A intrat în belele, asta a făcut, răspunse Kelly. Cu o anume domnișoară Elizabeth Sloane.

Brendan fluieră.

– Elizabeth Sloane? Asta e ceva nou. Nu e genul tău obișnuit de femeie, nu-i așa, Em?

Emmett nu răspunse, iar Kelly îl îndemnă:

– Ei bine, dă-i drumu'. Spune-i, hai!

– E vorba de afaceri, zise Emmett, alegând un tac și măsurându-i greutatea. Îi susțin compania.

– La cină. Kelly își turnă un pahar de suc proaspăt de portocale și se așeză. Kelly nu bea niciodată alcool, nu de când părăsiseră Five Points. Emmett se uită chiorâș la el.

– Cină! exclamă Brendan. Ei bine, asta chiar că e surprinzător.

Emmett termină de aranjat bilele pe masă și ridică triunghiul.

– Tu le spargi.

Brendan merse la masă, se alinie și împunse înainte tacul. O pocnitură zgomotoasă și bilele se împrăștiară pe postav. Două intrară, una dungată și una plină. Brendan alese bilele dungate și continuă să lovească. Reuși o lovitură și o rată pe a doua.

Emmett se apropie, în timp ce Brendan se întoarse la paharul lui și la conversația de mai devreme.

– Deci de ce va crea probleme faptul că a luat cina cu Elizabeth Sloane?

– Bănuiesc că fratele ei va avea de spus un lucru sau două despre cina de astă-seară cu Bishop, spuse Kelly. Având în vedere faptul că motivul pentru care a invitat-o a fost, de la bun început, să îl enerveze pe fratele ei.

Kelly era singura persoană căreia Emmett îi îngăduia să îl numească după porecla din copilărie, Bishop[1]. Kelly folosea numele din obișnuință, dar Emmett nu era mândru de felul în care îl căpătase. Îi ignoră și se concentră să introducă bilele pline.

– Dar Emmett nu ar face niciodată așa ceva. Nu ar folosi niciodată o femeie nevinovată, din răutate. Nu-i așa, Em?

Emmett nici măcar nu se putu uita la Kelly, care știa exact de ce era în stare Emmett, așa că își păstră privirea ațintită asupra mesei și introduse o a doua bilă.

– Nu-ți place de ea, nu-i așa?

Emmett se opri și se încruntă la fratele său.

– Nu fi ridicol! Chiar dacă mi-ar plăcea, ceea ce nu e adevărat, fi o pierdere de timp.

---

[1] Episcop

Brendan și Kelly schimbară priviri, făcându-l pe Emmett să se enerveze.

– Pentru că e cu o treaptă mai sus? O fată cu banii și pedigriul lui Elizabeth Sloane poate alege pe cine vrea, cred, spuse Brendan. Și începe să îmi placă ideea de a o avea drept cumnată.

– Nimeni nu a menționat căsătoria, Bren. În afară de asta, nici măcar nu o cunoști, mormăi Emmett și împinse tacul, lovind două bile și ratând gaura.

Brendan sări înainte când îi veni rândul.

– Nu trebuie să o cunosc. Ceea ce contează este poziția ei socială. Te-ai gândit la ce se va întâmpla peste trei ani, când Katie va dori să își facă debutul în societate? Ori anul viitor, când va veni rândul lui Claire? Nu e prea mult timp, Emmett. Cum vei face ca societatea să le accepte?

– Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie dacă societatea le acceptă sau nu, izbucni Emmett și se întinse după gin. Și am o zestre considerabilă pentru ele, care spune că vor fi acceptate.

Kelly mormăi:

– Spune-i asta Alvei Vanderbilt.

Aplecat asupra mesei pentru o lovitură, Brendan se opri și se îndreptă.

– Kelly are dreptate. Banii nu pot cumpăra acceptarea, nu cu oamenii aceștia. Și ar trebui să îți pese dacă Katie și Claire sunt sau nu evitate. Pentru că îți dorești pentru ele căsătorii bune, cu bărbați care să aibă grijă de ele, arătă cu mâna încăperea, așa. Sau vrei să ajungă în Lower East Side, furând și străduindu-se să pună mâncare pe masă?

Ideea ca surorile sale vitrege să trebuiască să înfrunte greutăți, fie și pentru o secundă, făcu să i se strângă inima în piept. Emmett își amintea bine nesiguranța, foamea și mânia vieții de zi cu zi, din mahala.

– Amândouă sunt moștenitoare cu drepturi depline. La fel cum nici tu nu ai nevoie să muncești, dacă îți vine mintea la cap.

– Știu, și cu toții apreciem asta. Dar, îți place sau nu, soții lor vor controla toți banii pe care Katie și Claire îi vor avea. Ce se va întâmpla dacă se vor îndrăgosti de bărbatul nepotrivit, în loc să aleagă unul care îți convine ție? Ziarele sunt pline de bărbați care și-au pierdut averile.

– Trebuie să recunoști că are dreptate Harvard, spuse Kelly, folosind porecla pe care i-o dăduse lui Brendan. Are logică ce spune. Elizabeth Sloane îți dă o portiță de intrare în cercul doamnei Astor.

Lui Emmett nu îi păsase niciodată de Caroline Astor ori de „cercul" ei prețios. Afacerile erau tot ceea ce conta. Fusese întotdeauna destul de prietenos cu bărbații din înalta societate, destul de prietenos, încât să inițieze câteva participații cu ei, de-a lungul anilor. Asta fusese tot. Emmett se interesa doar de câștigul financiar, niciodată de partea socială a lucrurilor. La naiba, nu avea să înceapă să o facă acum.

– Nu mi-aș da niciodată consimțământul pentru nici o legătură a vreuneia din fete cu un afurisit neghiob, dornic să îi cheltuiască banii. Și, chiar dacă aș face-o, i-aș arunca o cărămidă în cap înainte de a îngădui să îi risipească averea.

– Ceea ce, fără îndoială, Claire ori Katie ar aprecia. Brendan îi aruncă o privire amuzată. Ar fi mai bine să te pregătești, Em. Ele citesc în fiecare zi paginile mondene. *În fiecare zi.* Își pregătesc deja lista de invitați.

Emmett nu voia să se gândească la debuturi în societate și la căsătorii. Pentru Dumnezeu, fetele erau prea tinere. Încă și le amintea abia știind să meargă în prima casă din Union Square.

Dar, fir-ar să fie, ceea ce spusese Brendan îl îngrijora. Nu se gândise la viitor. Intenția lui fusese să afle câte ceva la cină, să-și facă o idee despre stabilitatea financiară a lui Sloane, dar fusese atât de orbit de Elizabeth, încât uitase de toate.

Dădu pe gât restul de gin.

– Atunci de ce nu te căsătorești tu cu Elizabeth Sloane? Sau cu o alta ca ea.

– Sigur că da. Toate femeile visează la un medic șchiop, care trăiește încă pe spinarea fratelui său mai mare. Până la micul dejun voi avea o soție.

Emmett își mijì ochii la fratele lui. Brendan era mai deștept decât ei toți laolaltă. După accident, fusese obligat să stea mai mult în casă, unde își petrecuse tot timpul citind. Dar Emmett știa că nu era bine să îl contrazică; mândria încăpățânată le curgea prin vene.

La fel cum știa că nu avea să fie nici o soție din înalta societate. Nu atunci. Niciodată.

– Întoarce-te la joc, Brendan! Am treabă.

*

Ușa biroului lui Emmett se deschise, și Kelly își vârî capul înăuntru.

– Sloane tocmai a sosit cu trăsura. Dorești să îl vezi?

Emmett fu năpădit de un val de satisfacție. 14 ore. Atât durase până când știrea despre cină să ajungă la urechile lui Will Sloane și să determine o vizită. Nu era rău, luând în considerare faptul că, ziua trecută, Sloane se aflase la Boston.

– O, da, îi spuse Emmett vechiului său prieten. Bineînțeles că doresc să îl văd. Colin, cară-te!

Secretarul lui Emmett încuviință din cap și se ridică de pe scaun, pentru a dispărea în tenebrele uriașei case. Emmett se reîntoarse la rapoartele sale, deși nu le vedea.

Nu dormise aproape deloc noaptea trecută, gândindu-se la chipul lui Elizabeth, când erau în trăsură. Știa când o femeie dorea să fie sărutată. Când ochii îi deveneau visători și își umezea buzele. Când privea fix un bărbat, ca și când următoarea respirație îi depindea de el, să își pună gura pe a ei. Elizabeth Sloane, din familia Sloane din Washington Square, îl privise exact în felul acela – chiar și după ce aflase ce făcuse el la oțelărie. Incredibil. Nu avea nici un sens.

Doamne, cât de mult o dorea! O dorea cu aceeași ardoare neostoită și hotărâre care îl consumaseră ca să scape din mahala. Din oțelărie. Cu aceeași aviditate care îl făcea să se trezească în fiecare dimineață cu noaptea în cap, ca să adune și mai multă bogăție.

Dacă ar fi cedat instinctelor lui primare, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat. Nu mai sărutase niciodată o Knickerbocker. Foloseau limba? Cu siguranță că l-ar fi plesnit. La dracu', dacă ar fi fost în locul ei, și el s-ar fi plesnit.

Totuși, ceea ce dorea nu făcea nici o diferență. Avea să ignore atracția dintre ei, așa cum ignorase o mulțime de alte femei care îl văzuseră ca pe un trofeu care trebuia câștigat. Emmett știa exact ce era și, sub croiala scumpă și chipul plăcut, nu era nici un trofeu.

Ușa se dădu de perete, și Kelly își făcu intrarea.

– Domnul William Sloane, anunță el ceremonios, ca și cum ar fi fost majordom.

Sloane își făcu apariția și năvăli înăuntru. Emmett nu îl văzuse niciodată pe bărbat atât de răvășit. Părul lui blond, de obicei întins la perfecțiune, era dezordonat și purta încă hainele de seară pe care le avusese noaptea trecută. Cu o expresie prevestitoare de furtună, făcu un pas amenințător în direcția lui Emmett.

– Sora mea? Nu ai nici un fel de afurisite de scrupule, Cavanaugh?

Kelly se interpuse rapid între Sloane și birou, un zid impenetrabil, pe care Sloane nu ar fi putut nicicum să îl răstoarne.

Sloane își menținu privirea furioasă ațintită asupra lui Emmett.

– Cheamă-ți înapoi câinele, brută, și înfruntă-mă ca un bărbat!

Kelly furișă o privire peste umăr, iar Emmett îi făcu semn cu bărbia. Kelly se îndepărtă, părăsind încăperea și închizând ușor ușa, deși Emmett știa că prietenul său nu avea să se îndepărteze prea mult.

Emmett se lăsă pe spate.

– Nu ai dori să iei loc?

– Nu. Ceea ce aș dori să fac este să îți trag un pumn în moacă.

Emmett își reținu un zâmbet.

– Ai putea încerca, Sloane, dar nu te-aș sfătui.

– Da, știm cu toții că violența nu îți e străină. Crezi că nu am aflat despre trecutul tău? De ce ți se spune The Bishop...

Emmett sări în picioare și lovi cu palmele biroul.

– Ai grijă! Ai face bine să fii atent ce spui în continuare. Auzi scăparea din vorbele lui, tonul gutural și pronunția din tinerețe, provocate de furia care-l ardea în interior. Se forță să inspire adânc, ca să se calmeze. Avea nevoie să îl înfrunte pe Sloane de la egal la egal.

– Sau ce? ripostă Sloane, cu nările mărite. Te înșeli amarnic dacă îți închipui că mă tem de tine ori de ticălosul ăla de prieten al tău, de-afară.

– Așa să fie?

– Ai... atins-o?

Emmett se adânci în scaun și își încrucișă brațele. Nu o atinsese, dar chipul frumos al lui Elizabeth îi plutea în minte, pielea ei îmbujorată, cu buze îmbufnate, strălucind în lumina slabă din trăsură. Ah, murea să o atingă. O dorea cu înflăcărare, chiar și în dimineața aceea. Nu că ar fi putut-o avea. Dar, din păcate, mădularul unui bărbat nu poseda rațiune.

– De asta ești atât de furios? Ești îngrijorat ca nu cumva să îți fi pătat prețiosul sânge albastru olandez?

Sloane își închise ochii, ca și când ar fi suferit, cu pieptul fremătând.

– Dacă o atingi, te ucid cu mâinile goale. Poate că nu am crescut pe străzi, alături de banda numită The Popes, dar o voi face. Mă înțelegi?

– Atât de violent. Ești plin de surprize, Sloane, spuse el sarcastic.

– Te joci cu ea în mod deliberat, încercând să îi distrugi reputația, din cauza unei răzbunări meschine împotriva mea. Și toate astea pentru că m-am retras dintr-o înțelegere, acum câteva luni. Dumnezeule! Ridică mâinile în aer. Ești chiar atât de nebun?

Emmett își aminti ochii cenușii, topiți, ai lui Elizabeth, cum deveniseră ca argintul lichid, în lumina lămpii cu gaz. Acum își dorea să *o fi sărutat*, doar ca să i-o poată arunca în față lui Sloane.

– Știu că s-ar putea să îți fie greu să crezi, Sloane, dar nu se învârte totul în jurul tău. Poate că îmi place cu adevărat de sora ta.

Buzele lui Sloane se subțiară și spuse mânios:

– Ești incapabil să ai sentimente. Nu ai inimă. Nu ai conștiință. Moralitate. Dar te voi trage la răspundere dacă reputația ei va avea de suferit. Nu va fi aruncată într-o lumină proastă fiindcă speri să îmi faci familia de rușine – chiar dacă trebuie să îți pun un pistol la tâmplă, ca să împiedic asta.

Emmett deschise cu un bobârnac cutia cu trabucuri, din argint ghioșat, de pe biroul său, și scoase unul dintre trabucurile speciale H. Upmanns pe care le importa din Havana. Îi tăie capătul, folosind cuțitașul din platină.

– Sora ta a venit să mă vadă. Ar fi trebuit s-o gonesc? Așa vă lăudați voi, cei din grupul Knickerbocker, că tratați femeile?

Sloane se agăță de spătarul unui scaun, cu sprâncenele încruntate.

– Sora mea te-a vizitat? Aici? Ce voia?

– Un companion pentru cină?

– Nu. Îl are pe Rutlidge pentru asta și un număr de alți bărbați care sunt...

– Mai potriviți? Emmett scăpără un băț de chibrit și aprinse capătul trabucului. Trase fumul în gură, savură aroma puternică de alună, și apoi îl suflă afară. Hai, spune ce vrei să zici, Sloane!

– Da, mai potriviți decât tine, Cavanaugh. Îndreptă un deget către Emmett. Voi folosi tot ce am ca să te dobor, dacă e nevoie. E singura rudă care mi-a rămas, și intenționez să o văd la casa ei, cu cineva care va avea grijă de ea și o va respecta. Nu cu un bărbat care țopăie prin oraș cu orice femeie care a avut parte de un rol de doi bani într-un spectacol de teatru de varietăți.

Emmett oftă și trase din nou din trabuc. Conversația devenise plictisitoare.

– Ai putea să folosești tot ce ai – și chiar să mai și împrumuți – și tot nu mă vei putea atinge. Și tu știi asta. Cu trabucul între dinți,

se ridică și își vâri mâinile în buzunarele pantalonilor. Ți-ai făcut cunoscut punctul de vedere, Sloane. Acum oprește-te, nu mă mai sâcâi și cară-ți fundul privilegiat în centrul orașului.

Sloane fumega, cu ochii îngustați.

– Te mai miri de ce nu ești acceptat? De ce nu ai fost în stare să îți cumperi un loc la Academia de Muzică ori la Clubul Sindicatului? De ce nu ești niciodată invitat la petreceri selecte? Sunt lucruri pe care banii tăi nu le pot cumpăra. Și se întâmplă ca sora mea să fie unul dintre acele lucruri. Stai dracu' departe de ea.

Se răsuci pe călcâie și deschise ușa cu atâta forță, încât aceasta ricoșă din perete. Kelly își făcu apariția, și Sloane trecu pe lângă el, izbindu-se de umărul lui. Îndesat și solid, cu fizicul unui pugilist cu mâinile goale, Kelly nici măcar nu se clinti, iar Sloane plecă în trombă.

– Părea foarte furios. Bănuiesc că nu vom închina în cinstea nunții voastre prea curând. Kelly închise ușa și intră. Lunecă într-un scaun și își ridică picioarele pe biroul lui Emmett.

Emmett învârti trabucul cu vârful degetelor și expiră o gură de fum.

– Nu sunt îngrijorat din cauza lui Sloane.

– Totuși, poți să îl înțelegi, nu? Ai surori. Știi cum te-ai simți dacă cineva s-ar juca cu vreuna din ele, Bish.

– Nu mă joc cu ea.

Kelly ridică o sprânceană. Nici măcar nu era nevoie să vorbească, atât de bine se cunoșteau unul pe celălalt.

– Bine. Dar voi face ce-mi place, la naiba, chiar dacă Sloane e de acord sau nu.

– Doar despre asta e vorba, să-i dai o lovitură lui Sloane? Și, înainte să încerci să născocești o minciună, băiete, dă-mi voie să îți reamintesc că vă văzui pe amândoi 'mpreună, azi-noapte.

Nu se întâmplase nimic. Emmett putea să afirme lucrul acesta, dar lui Kelly nu i-ar fi păsat. Kelly avea să menționeze doar faptul că domnișoara Sloane era cu mult peste femeile cu care flirta Emmett de obicei. Ca și cum Emmett nu era destul de dureros de conștient de asta.

– Când ți-am cerut eu vreodată părerea despre viața mea particulară?

– Niciodată... și asta nu m-a oprit niciodată până acum. Dar fii cu băgare de seamă! De data asta, s-ar putea să capeți mai mult decât te aștepți.

Capitolul 4

În absența gusturilor corecte, nu există maniere bune pur și simplu.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Se auzi o ciocănitură la ușa garderobei, și Lizzie abia avu timp să își ascundă tabelele și notițele legate de bursă, înainte ca Will să se năpustească înăuntru.

– Will! spuse ea, trăgând, ca să închidă, draperia de dantelă a măsuței de toaletă. Te-ai întors.

Fratele ei avea o lumină ciudată în ochi, în timp ce se aplecă să o sărute pe obraz.

– Bună, Lizzie. Îmi cer iertare că am dat buzna, dar trebuie să îți vorbesc.

Se îndepărtă, iar ea simți un junghi de alarmă. Arăta îngrozitor. Și era oare un miros de whisky pe care îl simțea în respirația lui? De ce, dintr-odată, toți bărbații din viața ei beau peste măsură?

– Este ceva în neregulă?

Will se sprijini de peretele de lângă măsuța de toaletă, cu brațele încrucișate. Avea aceeași expresie încruntată ca în ziua în care o prinsese că înlocuise cărțile profesorului cu tabele cu acțiuni la bursă.

– Am înțeles, începu el, că i-ai făcut o vizită lui Emmett Cavanaugh săptămâna asta.

Ah! Deci avea legătură cu cina. Făcându-și griji să nu fie prinsă de Will cu analiza acțiunilor, uitase.

– Da, așa este.

Așteptă ca ea să dea detalii și, când nu o făcu, o îndemnă:

– Aș putea să te întreb de ce ți-ai risca reputația într-o manieră atât de nesăbuită?

– Din curiozitate, minți ea. Până la urmă, este unul dintre prietenii tăi.

– *Prieten?* Buzele lui Will se curbară ușor. De ce oare ai crede așa ceva?

Deci Will nu îl plăcea pe Cavanaugh. Lizzie chiar nu se așteptase la asta.

– Iei cina cu el și cu ceilalți doi bărbați în fiecare lună.

– Cum de știi asta?

Ea pufni.

– De parcă ți-aș spune. Nu avea sens să îl facă să îl concedieze pe vizitiul lor. Dar aflase, cu foarte mult timp în urmă, de cinele lunare, pe care Emmett Cavanaugh, Calvin Cabot, Theodore Harper și frații le ei le luau la Clubul Knickerbocker.

Will ridică o mână, ca să se frece la ochi.

– Will, arăți obosit. Poate ar trebui să...

– Lizzie, te rog! Întâlnirile acelea... nu ar fi trebuit să știi de ele. Nimeni nu ar trebui să știe de ele. Sunt strict pentru afaceri. Înțelegi?

Afaceri. Afacerea Sloane, ceea ce însemna că era problema lui, nu a ei. O durere familiară i se aprinse în stomac. „Dă petreceri, Lizzie! Mergi la operă! Lasă problemele serioase în seama mea!"

– Nu am spus nimănui, dacă de asta te temi. Deși nu înțeleg de ce trebuie ținute secret.

– Pentru că așa trebuie. De ce ai fost de acord să iei cina cu el?

Pe măsură ce trecea timpul, Will avea din ce în ce mai multe secrete față de ea. Călătorea încontinuu, rareori spunându-i unde, ca să nu menționeze eschivarea lui în ceea ce privea bunăstarea lor financiară. Afacerea era grija lui principală – nu ea, singura familie care îi mai rămăsese.

Ei bine, și ea avea propriile secrete.

– Pentru că mi-a cerut-o.

– Faci să pară că ai nevoie disperată de companie. Cum rămâne cu Rutlidge? Te-ai gândit cum hoinăreala asta a ta cu Cavanaugh o să afecteze relația ta cu...

– Eu și Henry suntem prieteni, Will. Nimic mai mult. Știu că îți dorești să mă mărit și să scapi de mine, dar Henry nu este bărbatul potrivit pentru mine.

– Lizzie, ai 21 de ani. Dacă aș fi dorit să te mărit, aș fi făcut-o cu ani în urmă. Cu toate astea, nu poți aștepta la nesfârșit. Rutlidge este o partidă bună. Îmi place și cred că ține la tine.

Nu își putea imagina chipul lui Henry, nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Tot ce vedea era expresia întunecată, intensă, din seara trecută, a lui Emmett Cavanaugh, în trăsură. Aproape că o sărutase, privirea lui fierbinte nepărăsindu-i nici o clipă gura. Cum ar fi fost? Putea să parieze că ar fi fost aspru și sălbatic, exact așa cum era el însuși. Își opri un frison.

– Poate că nu doresc să mă mărit deloc.

El îi aruncă un zâmbet strâmb, plin de compasiune.

– Ești doar încăpățânată. Bineînțeles că dorești să te căsătorești. Unul din noi trebuie să asigure continuitatea familiei Sloane.

– Asta este responsabilitatea ta, din moment ce copiii mei nu vor purta numele Sloane. Și nu văd de ce trebuie să mă mărit. Își înălță capul. Are vreo legătură cu tablourile și acțiunile pe care le-ai vândut...

– Nu, o întrerupse el. Vreau să te văd la casa ta pentru că sunt plecat jumătate din timp și îmi fac griji pentru tine, singură, în locul acesta mare. Și, dacă ar fi să mi se întâmple ceva... Oftă și își trecu o mână prin păr. Trebuie să mă asigur că are cineva grijă de tine. Mama și tata și-ar fi dorit asta pentru tine.

Pomenirea părinților lor atârna greu între ei, o amintire a durerii pe care o împărtășiseră ca frați. Will preluase atât de multe griji la o vârstă fragedă, după moartea tatălui lor, cu 14 ani în urmă. Lizzie ura să adauge altele.

– Voi cugeta asupra acestui lucru.

– Bravo! Veni lângă ea, o trase în picioare și o învălui într-o îmbrățișare. Îmi doresc să fii fericită, Lizzie.

– Atunci, dă-mi bani, ca să îmi deschid firma mea de brokeraj.

El se dădu înapoi și-și ridică mâinile.

– Din nou asta! Nu poți merge la lucru, ca orice vânzătoare din clasa de jos. Ești o Sloane, pentru numele lui Dumnezeu! Gândește-te la reputația ta. Ce-ar spune toată lumea?

– Nu îmi pasă ce spun toate florile alea de gura-leului. Și nu pot să cred că ție îți pasă. Will, știu că afacerea este în pericol. Fratele ei tresări, dar ea continuă: Sunt lucruri pe care mi le ascunzi. Te rog, lasă-mă să te ajut. Pot să...

– Imposibil. Își dădu la o parte marginile hainei și își vârî mâinile în buzunare. Am mai vorbit despre asta. Totul este în regulă. Nu e absolut nimic pentru care să te îngrijorezi. Las-o baltă, Lizzie!

Mințea. O simțea cu toată ființa. Totuși, de fiecare dată când îi aducea dovezi, el avea pregătită o explicație.

Treaba lui. Familia Sloane nu avea să dea faliment, nu dacă Lizzie putea face ceva ca să împiedice asta. Făcuse speculații ani în șir, în mintea ei. Acum avea să folosească acea abilitate și să investească la o scară mult mai largă, pentru alții, reținând un procentaj frumușel pentru eforturile ei.

– Acum, continuă Will în timp ce se îndrepta cu pași mari spre ușă, i-am trimis un bilet lui Rutlidge, rugându-l să ni se alăture diseară la cină. Faptul că veți fi văzuți împreună te va ajuta să lași în urmă povestea asta groaznică, cu Cavanaugh.

Pentru o clipă, se gândi să refuze, din moment ce Will nu ar fi trebuit să confirme nici un plan pentru cină fără să o consulte mai întâi, în schimb, întrebă, fără să se gândească:

– De ce îl displaci pe domnul Cavanaugh?

Will se opri și se întoarse, cu o expresie aspră.

– Este cel mai rău soi de bărbat. Egoist și rece. Dacă ai ști unele din lucrurile pe care le-a făcut ca să reușească... Scutură din cap. Și parada de femei... Dumnezeule! Stai departe de el! Nu vreau să te apropii de Emmett Cavanaugh. Deschise ușa. Nu pot decât să mă bucur că ați luat cina în salonul principal. Dacă te-ar fi dus într-un separeu, ar fi trebuit să îl ucid. Închise ușa și pașii lui răsunară pe hol.

Lizzie bătu cu degetele pe masă. Era mai hotărâtă ca niciodată să câștige pariul pe care îl făcuse cu Cavanaugh. Atunci când firma de brokeraj va începe să aibă profit, avea să îl poată ajuta pe Will să țină la suprafață compania Northeast Railroad și, în același timp, să își asume unele cheltuieli gospodărești. Și, cu susținerea lui Cavanaugh, alți investitori aveau să urmeze, era sigură de asta.

Căutând sub măsuța de toaletă, își scoase notițele. Duminica, tranzacțiile se făceau până la prânz, la ora 12, așa că trebuia să se grăbească să ajungă pe Wall Street înainte de ora 13. Robbie, bărbatul pe care fratele ei îl angajase ca să-i facă tranzacțiile, obișnuia să ia masa zilnic, după închidere, la același restaurant. Lizzie spera să îl convingă să facă tranzacțiile ei – ori, mai degrabă, pe ale lui Cavanaugh.

Avea nevoie de un plan pentru a investi banii lui Emmett. Mai puțin de trei săptămâni nu era un timp îndelungat pentru a dubla

o sumă mare. Era nevoie de o doză mare de noroc. Succesul era departe de a fi garantat, dar aceasta era natura speculațiilor la bursă.

Iar ea nu își putea permite să eșueze.

Așa cum prevăzuse, un bărbat tânăr, cu păr roșcat, ieși din restaurantul aflat în clădirea Mills, cu puțin înainte de ora 13. Lizzie îl ajunse din urmă.

– Robbie?

El se răsuci și își puse pălăria pe cap.

– Da?

– Sunt domnișoara Sloane, sora lui William Sloane. Întinse mâna, pe care el o luă fără tragere de inimă. Putem să stăm un pic de vorbă, în cupeul meu?

– Cred că da. Este și domnul Sloane acolo? Aruncă o privire plină de speranță către trăsura care aștepta la colț.

– Nu astăzi. Aș dori un moment din timpul dumneavoastră. Fără să îi acorde o șansă de a refuza, îl luă de braț și începu să îl tragă spre strada aglomerată.

Odată așezați, spuse:

– Fratele meu este foarte mulțumit de firma dumneavoastră și mă întreb dacă ați dori să mă ajutați într-o mică problemă.

– O mică problemă?

– Da, vedeți, am o sumă mare de bani pe care trebuie să o investesc la bursă. Știu că, de obicei, tratați cu fratele meu, dar am speranța că veți fi dispus să tratați și cu mine.

– Aveți nevoie să plasez o comandă pentru dumneavoastră?

– Da. Evident, nu o pot face singură.

Își scărpină bărbia, cu o privire circumspectă.

– De ce nu apelați la fratele dumneavoastră, nu vă supărați că întreb? Wall Street nu este un loc pentru o doamnă cumsecade, domnișoară.

Vârfurile urechilor i se încălziră și luptă împotriva furiei, străduindu-se să rămână calmă.

– Ezitați să-mi luați banii doar pentru că sunt femeie?

– Să iau bani de la o femeie nu e nici o problemă pentru mine, domnișoară Sloane. Doar că nu doresc să fac nimic care să îl supere pe fratele dumneavoastră.

Putea să îi înțeleagă îngrijorarea, pentru că, de curând, Will își concediase firma de investiții precedentă. Dar Lizzie nu intenționa

să-i permită lui Will să afle despre această tranzacție – cel puțin, nu deocamdată.

– Lăsați-mă pe mine să îmi fac griji în privința fratelui meu.

Își bătu genunchii cu degetele.

– Și cât aveți ca să jucați?

– 10 000.

– Asta e o sumă frumușică de verzișori. Mă gândesc la una dintre companiile petroliere, cum ar fi Pacific Coast. Au avut câștiguri constante până acum. Fratele dumneavoastră...

– Mă scuzați, dar nu am timp pentru câștiguri constante. Trebuie să dublez suma asta în trei săptămâni.

– Trei săptămâni! Se dădu înapoi, cu gura căscată. Aveți nevoie de un miracol, domnișoară Sloane.

– Mă gândeam la o vânzare în alb ori la o preluare. Vă amintiți de zvonul legat de Regional Telegraph, din noiembrie?

El chicoti.

– Desigur. Am băgat în buzunar aproape 1 000 de dolari de pe urma lui.

– Îmi pot imagina. Trebuie să fi fost o zi nebună în sală. Ar fi dat orice să se fi aflat acolo. Tranzacțiile cu lichidare imediată de genul acela erau un lucru rar și o adevărată frumusețe – atâta timp cât nu erai în tabăra pierzătoare.

– A fost. Se holbă la ea un timp. Nu sunt sigur că pot garanta un câștig mare într-o perioadă scurtă de timp. Voi face tot posibilul, totuși.

– Aș dori să amânați investiția pentru moment. Doar până când vom vedea o oportunitate pentru un câștig mare. Scoase cecul din poșetuță. Poftiți banii!

El acceptă hârtia și o vârî în buzunarul interior al hainei.

– Deci, pentru moment, nu trebuie decât să păstrez asta?

– Da. Ținem legătura.

– Bănuiesc că îi veți cere sfatul fratelui dumneavoastră în ceea ce privește locul în care îi veți investi.

Aluzia era clară: nici o femeie nu putea fi destul de isteață încât să înțeleagă acțiunile. Lizzie își dorea foarte mult să îl pună la punct pe Robbie, să îi spună că probabil știa la fel de mult ca și el, dacă nu cumva mai mult. Dar el avea să afle despre priceperea ei la timpul potrivit, cu condiția să nu se împotrivească colaborării cu ea.

Deci, deocamdată, avea să intre în joc.

– Da, desigur, minți ea. Plănuiesc să discut cu el cu prima ocazie.

Așa cum făcea în prima zi de joi a fiecărei luni, Emmett Cavanaugh intră în Clubul Knickerbocker prin aleea din Thirty Second Street și intră în bucătăria aglomerată. Cei patru se întâlneau mereu acolo, pe teritoriu neutru, unde riscul de a fi descoperiți era mic. Nu era locul lui preferat – clubul cu sânge albastru îi refuzase cândva cererea de deveni membru – dar ceilalți trei fuseseră de acord, așa încât Emmett acceptase.

Nu prea avea importanță unde se întâlneau, atât timp cât continuau mica lor intrigă. Așa funcționau afacerile – în orice caz, afacerile serioase. Bărbații care se întâlneau acolo în seara aceea erau vizionarii, cu destul de multă putere și bani ca să determine viitorul. Iar scopul lui Emmett era acela de a vedea acele planuri făurite în beneficiul său, motiv pentru care nu lipsise la nici o întâlnire. Cine putea ști ce s-ar fi pus în mișcare dacă nu și-ar fi făcut apariția ca să își protejeze interesele?

Chelnerii și bucătarii îl ignorară în timp ce păși pe podeaua cu gresie albă, angajații fiind mult prea bine antrenați pentru a căsca gura – nu că lui Emmett i-ar fi păsat, oricum. După ce urcă scările de serviciu, se îndreptă către separeul mare din fundul holului. Un chelner, purtând o haină neagră și o cămașă albă, îi deschise ușa cu paneluri, fără să scoată un cuvânt. El îi dădu bastonul, pălăria și haina.

Harper sosise deja.

– Cavanaugh, spuse bărbatul, ridicându-se ca să dea mâna cu Emmett. Un geniu al finanțelor, Theodor Harper era o forță de temut la bursă. Banca lui, New American, era una dintre cele mai puternice din lume, susținătoare a multora din întreprinderile lui Emmett.

– Bună seara, Harper, spuse Emmett, în timp ce amândoi se relaxau în scaunele din jurul uriașei mese, acoperite cu față de masă. Un chelner așeză, în fața lui Emmett, un pahar cu băutura lui preferată: gin la gheață, un strop de vermut și o idee de coajă rasă de portocală. O diferență mare față de zilele din Ragpicker's Row, se gândi el, când ginul simplu era ca laptele mamei.

Emmett sorbi din alcool, savurând arsura de ienupăr și citrice lunecându-i pe gât.

– Unde sunt Sloane și Cabot?

– Cabot sosea la Grand Station de undeva din vest, spuse Harper, referindu-se la Calvin Cabot, proprietarul a două dintre cele mai puternice ziare din țară. Roti un pahar cu bourbon whisky. Dar a trimis o telegramă, spunând că va veni. Nu am nici o idee de ce întârzie Sloane. De obicei, ajunge la timp.

Poate că Sloane nu avea să vină. Bărbatul fusese furios când se năpustise în casa lui Emmett, sâmbătă dimineață. Amintindu-și, Emmett aproape zâmbi. Sloane putea fi, uneori, un nemernic ipocrit. Emmett avusese parte de disprețul lui Sloane de mai multe ori decât putea număra, așa că al naibii să fie dacă avea să renunțe la o ocazie de a-l enerva pe ticălosul elitist.

– Ce mai face doamna Harper? întrebă Emmett.

Harper întâlnise de curând o tânără, din întâmplare, într-un tren spre St. Louis și se căsătorise rapid cu ea. Lui Emmett îi plăcea foarte mult tânăra, dar cumpătata femeie.

Zâmbetul rar al lui Harper își făcu apariția.

– Minunat, mulțumesc. Mă ține încă în alertă. După nașterea copilului, dorește să se întoarcă la lucru, în spatele tejghelei parfumeriei. Clătină din cap. S-ar putea să fiu nevoit să cumpăr Hoyt și să închid afurisitul de magazin, doar ca să o pot ține acasă.

Emmett chicoti.

– În orice caz, s-ar putea să nu fie o investiție rea. M-am interesat să cumpăr un centru comercial.

Chiar atunci, ușa se deschise și un William Sloane impecabil ferchezuit păși înăuntru. Harper se ridică în picioare și dădu mâna cu Sloane. Emmett rămase așezat, dând peste cap mai mult gin, iar Sloane nu dădu nici un semn că ar fi deranjat de insultă. Cei doi bărbați se ignorară reciproc.

Un chelner puse un pahar de vin roșu în fața lui Sloane, care se aplecă spre lumânarea de pe masă, ca să își aprindă un trabuc.

– Cabot vine?

– Da, a spus că va fi aici, zise Harper, apoi se uită de la Emmett la Sloane și invers. Voi doi nu vă vorbiți?

Emmett nu spuse nimic, iar Sloane suflă un nor de fum lung și subțire.

– Nu fi ridicol!

Ușa se deschise brusc și apăru silueta înaltă a unui Calvin Cabot întotdeauna grăbit.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse el dintr-o suflare.

– Tocmai voiam să începem, îi zise Emmett, ridicându-se când bărbații dădeau mâna.

– Bun. Cabot se prăbuși pe un scaun și un pahar mare de bere blondă sosi lângă mâna lui dreaptă. Sloane, mi s-a spus că ai, din nou, o problemă reală cu sindicatul din West Virginia. Avusese loc o grevă de mari dimensiuni în zona aceea cu mai bine de zece ani în urmă, și se zvonea că muncitorii se mobilizau din nou.

– Știu. Mă duc acolo mâine. Sloane băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie. Iată ce te-aș ruga să tipărești.

Cabot băgă hârtia în buzunar, fără ca măcar să arunce o privire asupra ei.

– Bine. Înainte să începem, spuse și ridică paharul, sorbind îndelung. Am auzit că Cavanaugh a luat cina cu sora ta, Sloane...

– Aș dori să ne apucăm de treabă, îl repezi Sloane. Unii dintre noi trebuie să ajungă undeva.

Cabot făcu schimb de priviri cu Harper. Tensiunea se răspândise în încăpere precum transpirația într-o sală de dans.

– Desigur, dacă asta vrei. Cine dorește să înceapă?

Pe măsură ce discuțiile înaintau, fură formulate cereri și acordate concesii. Emmett fu de acord cu cererea lui Cabot pentru materiale de construcții ieftine în San Francisco și cu dorința lui Harper de a scădea acțiunile pentru o companie de produse chimice. Când ajunseră la Sloane, acesta își expuse cererile către ceilalți, apoi se întoarse să i se adreseze lui Emmett, pentru prima dată în seara aceea.

– Am decis să nu particip la afacerea cu debarcaderul și faleza de pe Ninety-Sixth Street.

Harper și Cabot încremeniră, iar temperatura din încăpere scăzu vertiginos.

– Nu te poți retrage, spuse Emmett pe un ton de gheață. Am hotărât asta cu mult timp în urmă, și vor începe lucrările în mai puțin de trei săptămâni.

– Ei bine, acum mă răzgândesc.

– Aceasta este a doua înțelegere din care te retragi, în patru luni, observă el, cu voce joasă și aspră. Cred că îmi datorezi o explicație. Dacă are legătură cu ceea ce s-a întâmplat ziua tre...

– Nu trebuie să îți dau nici o explicație, ripostă Sloane, stingându-și trabucul într-o farfurioară de cristal. Motivele pentru care o fac nu sunt treaba ta, fir-ar să fie!

Emmett clocotea, cu pumnii strânși. Pregătirile pentru afacerea aceea durau de 18 luni... iar Sloane se retrăgea, pur și simplu, din cauza unei toane? Sau, și mai rău, ca să se răzbune pentru că luase cina cu sora lui?

Desigur că proiectul legat de debarcader era costisitor. Dacă Sloane avea dificultăți financiare, atunci acest lucru ar fi explicat nevoia lui de a se retrage. Starea de spirit a lui Emmett se îmbunătăți în mod considerabil.

– Atunci, departe de mine să-ți stau în cale. Până la urmă, ne aflăm aici ca să ne ajutăm unul pe celălalt.

Apoi expuse lucrurile de care avea nevoie de la fiecare dintre bărbați: ajutorul lui Cabot pentru a obține informații împotriva unui politician, sprijinul lui Harper într-un proiect legat de o stațiune pe malul din Jersey, influența lui Sloane asupra primăriei, pentru a primi aprobări la un preț scăzut.

Apoi, cu toții căzând la înțelegere, schimbară strângeri de mână. Sloane ieși grăbit, plecând fără să piardă timp, dar Cabot și Harper rămaseră amândoi în urmă, încercând, se pare, să ghicească starea de spirit a lui Emmett.

– Ai primit bine veștile lui Sloane cu privire la debarcader, spuse Harper. Mă pregăteam să pun pariu cine va lovi primul.

– Nici o șansă. Cabot clătină din cap. Cavanaugh l-ar face bucăți pe Sloane.

Știa că îl credeau un bătăuș, cu un pas deasupra mahalalei împuțite în care se născuse. Reputația îl urmase oriunde fusese, cu atât mai mult cu cât Emmett nu făcuse mare lucru să infirme lucrul acesta. De ce ar fi făcut-o, când notorietatea aceasta servea atât de bine scopului său? Erau foarte puțini cei îndeajuns de nesăbuiți încât să îl supere.

Desigur, cu cincisprezece ani în urmă, treaba asta s-ar fi putut aranja într-o alee, cu pumnii. Dar zilele acelea rămăseseră în urma lui. În cea mai mare parte.

– Elizabeth Sloane. Cabot fluieră. Nu aveam idee că te învârți în astfel de cercuri, Cavanaugh.

– Nu o fac, spuse Emmett. Și am motivele mele, pentru care nu trag la răspundere pe Sloane, pentru debarcader.

– Da, cum ar fi o a doua cină cu sora lui, râse Cabot pe înfundat, lovindu-l cu cotul pe Harper.

Emmett nu făcu decât să zâmbească misterios. Îi lăsă să-și închipuie ce doreau, în timp ce el avea să sape mai adânc în finanțele lui Sloane. Motivele aveau să fie evidente, destul de curând.

Exteriorul clădirii Metropolitan Opera House era îngrozitor de urât. Numit de unii „The Yellow Brick Brewery"[1], construcția fațadei în stil *palazzo* era departe de frumoasele clădiri în stil renascentist italian, după care se inspirase. În loc să onoreze clădirile în stil clasic european, Opera House părea a fi mai degrabă o fabrică la intersecția dintre Broadway cu Thirty-Ninth Street.

Înăuntru însă era glorios, diferit de orice altceva din New York. Deschis și însorit, interiorul era scăldat în fildeș cu accente aurii, în jurul unei scene care părea a fi mai mare decât oricare alta din lume. Tavanul era acoperit de picturi, iar statui în mărime naturală a celor opt muze împodobeau avanscena. Două rânduri de loje, ori „Potcoava de diamant", îngăduiau existența a numeroase locuri, pentru cei mai bogați sponsori și, în același timp, șansa de a fi văzut.

Din loja ei, bine poziționată, de la nivelul al treilea, Lizzie se uita la mulțime în lumina slabă a lămpilor cu gaz. Salută cu o înclinare a capului chipurile familiare din jur – inclusiv pe Edith Rutlidge, care stătea cu părinții ei, la patru loje distanță – în timp ce făcea o trecere în revistă a celor care se aflau acolo, în seara aceea.

Emmett Cavanaugh fusese unul dintre primii investitori ai Opera House, deci avea, probabil, o lojă acolo. Totuși, nu îl văzuse niciodată și își imagina că el nu era prea interesat de opera *Siegfried* a lui Wagner. Lizzie însăși se afla acolo doar pentru că Will insistase, spunând că trebuia să păstreze aparențele după „cina aceea dezastruoasă cu Cavanaugh".

Lizzie nu fusese de acord. Avea amintiri foarte plăcute legate de cina de săptămâna trecută. Emmett era un bărbat fascinant, cu siguranță mult mai interesant decât bărbații fălcoși, cu mustăți bogate, care o înconjurau. Viața nu îi oferise nimic, însă el luase totul. Ce motiva un astfel de bărbat?

Nerușinat din partea ei să admită, dar își dorea ca el să o fi sărutat.

[1] Berăria din cărămidă galbenă

Gândul îi aprinse chipul și își folosi evantaiul din pene de struț să se răcorească. Will își roti capul și înălță, întrebător, o sprânceană blondă.

– Te simți rău?

– Am nevoie de aer, șopti ea. Dădu să se ridice și el, dar îl bătu ușor pe umăr. Nu e nevoie. Voi sta în garderoba doamnelor câteva minute. Lizzie își ridică ușor fustele rochiei de operă din satin ivoriu și plecă, trecând pe lângă ceilalți domni pe care îi invitase Will în seara aceea. Cunoștințe din domeniul afacerilor, după cum îi spusese.

Trecu prin micul salon din spatele lojei lor și ajunse în hol. În spatele rândului de loji erau garderobe pentru doamne și camere de fumat pentru domni. Lizzie merse către cea mai apropiată garderobă, cu gândul de a-și pune pe gât o cârpă rece.

Când intră, dădu peste trei doamne de vârstă mijlocie, ocupate să sporovăiască. Lizzie le recunoscu: erau, toate, măritate, puternice și foarte bogate. Însă soții lor nu făceau parte din familiile vechi cu bani. Soții aceștia își construiseră propriile averi – unul printr-o companie de telegrafie, unul printr-o bancă, iar celălalt printr-o mină de argint aflată undeva prin Dakota.

Înclină capul pentru a le saluta și se îndreptă spre o măsuță de toaletă, unde ceru o cârpă rece unei servitoare care se învârtea pe acolo. În timp ce aștepta, își scoase mănușile. Încăperea mică făcea imposibil să nu auzi, fără să vrei, conversația, deși oricum femeile nu făceau absolut nici un efort să vorbească încet.

– ... și i-am spus că nu avem vase din porțelan destul de elegante ca s-o servim pe doamna Astor. Aceasta era doamna Connors, soția președintelui de la Gotham Telegraph.

– Care doamnă Astor? întrebă soția bancherului.

– Nu fi ridicolă, se răsti cea de-a treia femeie. Soția lui Waldorf nu are nici pe departe poziția socială a Carolinei Astor. Dar de ce-ai avea nevoie să o servești? Am avut impresia că soțul ei a venit să îi viziteze pe domnul Connors.

– Da, așa este. Ba chiar s-a furișat, spuse doamna Connors când Lizzie primi o cârpă rece de la servitoare. Nu a vrut să facă mare tămbălău, a zis el. Îți imaginezi, un Blackhouse să nu facă tămbălău. Omul nu își părăsește niciodată iahtul, așa că, evident, am fost șocată să îl văd. Dar acum, că ne-a vizitat căminul, cu siguranță că nu va fi așa de greu să-l conving să își aducă în vizită soția.

Pe Lizzie o umfla râsul. Eticheta cerea ca doamna de rang mai înalt să meargă în vizită mai întâi, totuși Caroline Astor nu mergea foarte des în vizite. Ca matroană a înaltei societăți newyorkeze, nu prea avea nevoie să o facă. Avea un cerc mare de prieteni, unul care nu-i includea pe cei proaspăt îmbogățiți ori pe cei divorțați.

– Deci ce voia Astor de la soțul tău? întrebă una dintre femei.

– Nu am nici o idee. S-a întâlnit cu domnul Connors și cu unul dintre avocații de la Gotham. S-au închis în birou cu orele.

Lizzie clipi, uitând de cârpa din mâna ei. De ce s-ar fi strecurat domnul Astor ca să îl întâlnească pe președintele Gotham Telegraph și pe avocatul său? Gotham era incredibil de rentabil; acțiunile lor se divizaseră de două ori în ultimele 14 luni. Connors pusese pe picioare afacerea de familie cu două decenii înainte, când cu boomul telegrafului. Avea doi fii, care vor prelua compania atunci când Connors nu avea să mai dorească să o facă.

Care fusese scopul vizitei? Nu circulase nici un zvon legat de vreo vânzare, dar, dacă s-ar fi suspectat măcar că Astor se gândea să investească – sau să cumpere – Gotham, acțiunile ar fi crescut, poate destul cât să dubleze banii lui Emmett.

Avea nevoie doar de momentul oportun, de câteva ore în care prețul acțiunile să sară, moment în care ar fi putut să cumpere și să vândă rapid.

Nici măcar nu era nevoie ca zvonurile să fie adevărate. Wall Street făcea tranzacții bazate pe aluzii și suspiciuni. Dacă ar fi putut să achiziționeze o parte substanțială din acțiunile Gotham înainte ca orice zvon de preluare să apară, ar avea șansa unui profit imens.

– Indiferent de motivul pentru care s-au întâlnit, cu siguranță l-a făcut pe domnul Connors să jubileze, spuse soția lui. Mi-a spus să încep să îmi pregătesc călătoria de primăvară la Paris și că în sfârșit anul acesta o să mă poată însoți. Vreau să vă zic că omul ăsta nu a mai fost într-o vacanță cu mine din luna de miere.

În capul lui Lizzie începură să se învârtă rotițele. Probabil Connors avea să îi vândă Gotham domnului Astor – și să piardă timpul nu era stilul domnului Astor. Prefera să se concentreze asupra curselor de cai și asupra iahtingului, în loc să facă afaceri, așa că ea presupuse că înțelegerea avea să fie anunțată curând. Dacă putea să cumpere destul de multe acțiuni când piața avea să se deschidă, luni, atunci, un cuvânt bine pus în urechea care trebuia s-ar putea întinde ca focul la bursă. Iar atunci când prețul acțiunilor Gotham avea să crească

destul de mult, ar putea vinde și astfel să câștige ridicolul pariu făcut cu Emmett. Entuziasmul o copleși, un val de anticipare făcându-i picioarele să tremure.

– Lizzie! Îți e rău? Edith Rutlidge își făcu apariția, cu rochia ei argintie foșnind în timp ce se apropia.

Edith avea 20 de ani, era necăsătorită și cea mai apropiată prietenă a lui Lizzie. Cele două se apropiaseră atunci când Lizzie o ajutase pe Edith să-și repare costumul de Catherine de Aragon la petrecerea doamnei Fish, cu peste doi ani în urmă. Apoi, pe măsură ce Lizzie petrecea din ce în ce mai mult timp alături de familia Rutlidge, începură să apară speculații legate de ea și de fiul lor cel mare, Henry – speculații pe care Lizzie încercase, din răsputeri, să le oprească, cu fiecare ocazie.

– Am văzut când ai plecat, spuse Edith, încruntându-se.

Lizzie se ridică în picioare, fără să își poată opri rânjetul care i se întinsese pe față.

– Mă simt chiar foarte bine.

Edith își înălță capul și o cercetă din priviri.

– Ești sigură? Te porți foarte ciudat în ultimul timp.

– Ciudat, în ce fel?

– Stai mai mult pe-acasă. Refuzi vizitatori. Cinezi cu noii îmbogățiți.

Lizzie se înecă, apoi tuși ca să acopere sunetul.

– A fost o singură cină. În plus, a fost în văzul tuturor celor din restaurant. Nimic important de notat.

– Glumești? Toată lumea nu a vorbit decât despre asta întreaga săptămână. Umblă zvonul că fratele tău a fost la Cavanaugh acasă și i-a tras un pumn.

Lizzie se cutremură și se dădu înapoi, surprinsă. Will nu putea face asta... nu-i așa? Arătase groaznic în dimineața aceea, cu părul dezordonat și cu ochii roșii. Dar Will nu se enerva ori ridica glasul decât arareori. Nu și-l putea imagina făcând așa ceva.

– Știi că Will nu ar face niciodată asta.

– Asta este ceea ce le-am spus și eu tuturor. Fratele tău este cel mai rigid bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. De parcă s-ar fi născut cu un băț înfipt în... ei bine, știi tu unde.

Deși își adora fratele, nici chiar Lizzie nu putea contrazice lucrul acesta.

– Hai să ne întoarcem, da? spuse ea. Nu vreau să pierd ultimul act.

Luând-o de braț pe Edith, o conduse spre ieșire.

În timp ce treceau pe lângă micul grup de femei care încă discutau, Lizzie se opri.

– Doamna Connors?

Femeia în vârstă ridică privirea.

– Bună seara, domnișoară Sloane. Domnișoară Rutlidge.

– Voiam să vă mulțumesc, îi spuse Lizzie.

Confuzia apăru pe chipul ofilit al femeii și mâna i se agăță de șiragul lung de perle.

– Pentru ce anume?

– Pentru că ați venit la operă în seara asta. Remarca nu ar fi avut sens, pentru nimeni altcineva, în afară de ea... dar, oricum, de obicei, nu mulți oameni o înțelegeau. Ce mai contau încă trei? Și aș fi onorată ca, într-una din seri, să vă invit la cină pe dumneavoastră și pe doamna Connors. Aș putea, poate, să o invit și pe doamna Astor, ca să vă prezint.

Doamna Connors păru șocată, dar răspunse grăbit:

– Ce ofertă drăguță din partea dumitale, domnișoară Sloane! Mi-ar plăcea foarte mult.

– Ca și mie, de altfel. Voi discuta cu fratele meu și vă voi face o vizită în curând. Seară bună, doamnelor.

Se îndreptară spre loji, iar Edith șopti:

– Nu știam că îți place familia Connors atât de mult.

– După noaptea asta, le sunt cel mai fervent susținător.

Capitolul 5

Cel care nu dă niciodată motiv de jignire este un bărbat adevărat.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Ușa de la intrare se deschise și Graham, majordomul lui Emmett, își făcu apariția.

– Bine ați revenit, domnule. Un lacheu se grăbi să coboare și să ia din birjă valiza lui Emmett, în timp ce acesta păși pe alee. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

Emmett petrecuse câteva zile în Pittsburgh. Proiectul de ex
re a celei mai mari oțelării pe care o deținea rămăsese în urmă
aceea, construcția nu avansase nici pe departe atât de repede pe
trebuia, iar Emmett aflase de curând motivul. Șeful de echipă a
tase mita din partea unui funcționar de la primăria din Pittsbur
să tragă de timp, lucru pe care îl recunoscuse după o constrân
creativă din partea lui Emmett. Apoi Emmett dăduse de urma f
ționarului corupt mai sus amintit, care ajunsese repede să vadă
crurile în același fel cu Emmett. Să atârni de la o fereastră de la et
patru tinde să convingă un bărbat.

– Plăcută nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi, Graham. E
mett trecu pragul și intră în vestibul. Își dădu melonul și basto
apoi își aruncă haina. Spune-i lui Rogers să îmi aducă o cămașă cu
tă în biroul meu, îi spuse majordomului și păși pe hol.

– Foarte bine. Domnul Colin vă așteaptă.

Atunci când călătorea pe distanțe scurte, prefera să o facă singur
ceea ce însemna că Colin rămânea acasă, să se ocupe de treburi, în
absența lui Emmett. Tânărul era eficient și direct, două calități pe
care Emmett le aprecia la un angajat.

Secretarul îl aștepta în spatele ușii biroului, cu o grămadă de te
legrame în mână.

– Am cel puțin zece subiecte care necesită atenția dumneavoastră
imediată, domnule, spuse Colin fără nici o introducere.

Emmett întinse mâna dreaptă, și Colin îi puse, ascultător, teancul
de mesaje în palmă. Le răsfoi, citind și punându-le în ordinea impor-
tanței, când Rogers, valetul său, apăru cu o cămașă curată.

Emmett își scoase haina, o puse pe spătarul unui scaun și conti-
nuă să citească telegramele.

– Colin, ai reușit să obții datele legate de transferul profitului și al
pierderilor companiei Northeast?

– Acela de pe vesta dumneavoastră de mătase este sânge, din nou,
întrebă aspru Rogers, scoțând ceasul de buzunar și lanțul de aur.

– Fără predici, Rogers. Dacă nu poți să scoți pata, atunci cumpără
naibii, una nouă.

Încruntându-se dezaprobator, valetul se ocupă cu adunatul hai-
nelor murdare.

– Nu, domnule, răspunse Colin la întrebarea de mai devreme a lui
Emmett. Mă ocup să vi le obțin.

Scanned by CamS

– Străduiește-te mai mult, îi spuse Emmett. Ori haide să angajăm un Pinkerton[1] să o facă.

Colin încuviință din cap, exact când Brendan își făcu apariția.

– Bine ai revenit, Em, îi spuse fratele său. Te așteptam de dimineață. Ai dat de necaz înainte să pleci din Pittsburg?

– Nu mi-am dat seama că erai atât de nerăbdător să mă vezi. Dar da, a avut loc o întârziere pe șine. Vaci, cred.

Brendan se lăsă într-un scaun și își sprijini bastonul de marginea biroului.

– Atunci, mă tem că o să ai o noapte și mai lungă în față. Doamna Rose a sunat de la teatru, azi-dimineață, ca să confirme că o vei scoate la cină diseară.

Cu o cămașă curată pe el, Emmett întinse mâinile pentru ca Rogers să îi pună butonii.

– Cina? Am făcut planuri pentru cină în seara asta?

Colin păru la fel de uimit.

– Nu, domnule. Nu văd nici o cină în programul dumneavoastră din seara asta.

Brendan ridică brațele.

– Eu sunt doar mesagerul. A spus că este foarte important să vă întâlniți la Sherry's la ora nouă.

– Bine. Nu o mai văzuse pe Mae de trei săptămâni și poate că o noapte în patul ei ar fi șters, în sfârșit, amintirea lui Elizabeth Sloane. Mae prefera să ia cina la Sherry's, care devenea rapid cel mai popular restaurant din oraș. Un local micuț, la intersecția dintre Thirty-Eighth Street și Sixth Avenue, aveau mâncare bunicică și un serviciu spectaculos. Louis Sherry făcuse eforturi mari pentru a avea grijă de dorințele clienților săi, iar Mae adora atenția pe care o primea.

– Trimite-i flori și spune-i că voi fi acolo, îi zise lui Colin și își trase bretelele. Rogers îi puse pe umeri o vestă verde, cu model, și veni în față ca să îi încheie nasturii.

---

[1] Pinkerton, înființată ca Agenția Națională de Detectivi Pinkerton, era o agenție privată de securitate și detectivi, înființată în Statele Unite de către Allan Pinkerton în 1850. Pinkerton a devenit faimos când a susținut că a împiedicat un complot pentru asasinarea președintelui ales Abraham Lincoln, care mai târziu i-a angajat pe agenții Pinkerton pentru securitatea sa personală în timpul Războiului Civil. Agenții lui Pinkerton au efectuat servicii variind de la pază la contractare militară privată.

– Nu este nevoie, spuse Brendan calm. Am confirmat deja pentru tine.

Emmett voia să îi spună lui Brendan să își vadă de treaba lui, dar își aminti brusc de ceva. Astăzi era marți. Ultima zi a pariului. Emmett duse mâna spre ceasul de buzunar și își aminti că își schimba hainele.

– Colin, ce oră este?

– Un pic peste patru.

Tranzacțiile se terminaseră cu o oră în urmă. Reușise?

Plănuiseră să ia cina împreună în seara aceea. Cel puțin, îi ceruse lui Elizabeth să se întâlnească din nou, iar ea fusese de acord. Însă era foarte posibil ca ea să fi uitat.

Nu ar fi trebuit să o vadă. Era zadarnic. Nu era genul de femeie pe care îl prefera. Actrițe, femei ușoare, cântărețe... cu acelea se putea descurca. Femei dornice de o partidă bună de sex, care nu voiau niciodată ceva serios.

Elizabeth Sloane striga a *serios*. Nu era genul care să țopăie printre cearșafuri, ca apoi să meargă liniștită pe drumul ei. Dumnezeule, probabil că, prima dată când și-ar fi scos la vedere mădularul, ar fi speriat-o – ca să nu mai pună la socoteală spatele lui, plin de cicatrice.

– Colin, trimite-i o telegramă domnișoarei Sloane, în Washington Square. „Nu pot să vă întâlnesc astă-seară. Telegrafiați-mi rezultatul mâine. Al dumneavoastră etc. etc." Secretarul său încuviință, dând din cap, scriind frenetic în carnețelul său.

– O trimit eu, spuse Brendan, ridicându-se lent în picioare, cu ajutorul bastonului. Voi aveți multe să discutați, iar eu nu am nimic altceva de făcut. Trase hârtia din mâinile lui Colin.

– Ești neobișnuit de serviabil azi. Emmett își studie fratele. S-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu?

– Nu. Încerc doar să îmi câștig pâinea.

Rogers ridică o redingotă de culoare maro, însă Emmett îi făcu semn cu mâna să plece.

– Nu e nevoie. Voi urca să fac o baie și mă voi schimba pentru cină în jur de șapte și jumătate. Își roti umerii, ușurat să se simtă, din nou, cât de cât uman.

Chiar în momentul în care voia să se așeze, Katie și Claire dădură buzna în încăpere într-un talmeș-balmeș de picioare și jupoane agitate.

– Emmett! strigară ele, repezindu-se spre birou. Te-ai întors!

Rânji și își vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Bună, fetelor. Văd că v-ați strecurat iar pe lângă doamna Thomas.

– Trebuia să vedem dacă ne-ai adus ceva, spuse Katie, fâțâindu-se nerăbdătoare în fața lui. Ne-ai adus ceva?

– Vrem dulciuri! anunță Claire, lângă sora sa. Ne-ai promis dulciuri.

– Da, așa este. Însă doar dacă ați ascultat-o pe doamna Thomas.

– Am ascultat-o! strigară tare amândouă.

Începu să își scoată încet mâinile din buzunarele pantalonilor, ochii fetelor mărindu-se cu fiecare clipă.

– De data asta am fost într-un loc nou, Compania Clark. Produc ceva care se numește – scoase mâinile și deschise pumnii – tableta Clark. Tableta avea un ambalaj roșu spălăcit, cu numele scris cu litere galbene. Cred că vă vor plăcea.

– Mă scuzați, domnule, se auzi gâfâind o voce lângă ușă. Doamna Thomas, guvernanta, se agăță de tocul ușii, cu părul ciufulit, din cauza alergatului după fete. Mi-au promis că vor aștepta până după cină.

Ridică brațele – și dulciurile – ca să nu le ajungă fetele.

– Katie. Claire. Ați mințit-o pe doamna Thomas?

Katie îi evită privirea, iar buzele lui Claire începură să tremure.

– Nu am mai putut aștepta, se smiorcăi ea. Nu ne lua dulciurile!

– Vă voi da dulciurile, dar veți face amândouă o oră în plus de muzică, pentru că ați mințit. Ne-am înțeles?

– Înțeles! strigară amândouă, iar el le dădu dulciurile.

Fetele își luară pachețelele roșii și o zbughiră pe hol.

– Ești o țintă atât de ușoară, remarcă Brendan chicotind.

– Nu trebuia să fii undeva? se răsti el la fratele său. Să salvezi vieți, poate?

Brendan ridică mâinile, în semn de renunțare.

– Vă las să vă faceți treaba. Distracție plăcută diseară!

Lizzie bătea cu degetele masa acoperită cu față de masă, abia fiind în stare să stea jos. Sosise devreme la Sherry's, fiind prea agitată ca să poată aștepta. Nici măcar îngrijorarea că vor lua cina într-un separeu micuț nu îi putea umbri bucuria.

Reușise. Câștigase pariul cu Cavanaugh, îi dublase suma și avea să își deschidă în curând propria firmă de brokeraj. Părea că pieptul îi era gata să explodeze de fericire pură.

Plină de neastâmpăr, chiar îl sunase pe Emmett în dimineața aceea, pentru a confirma cina. Voia să îi dea vestea față în față. Emmett nu fusese disponibil, dar fratele lui, Brendan, fusese de mare ajutor.

– O, da, spusese Brendan la telefon. Emmett mi-a spus el însuși că plănuiește să vă întâlnească la ora nouă, domnișoară Sloane. A spus că abia așteaptă.

Aparent, Emmett închiriase chiar un separeu. Oare ce însemna asta? Dumnezeu știe că se gândise la aproape-sărutul din trăsură de o sută de ori din seara aceea, întrebându-se cum ar fi fost să aibă gura lui peste a ei. Iar acum, aveau să petreacă seara acolo, împreună, singuri. Fratele ei avea să se înfurie, desigur, dar lui Lizzie nu îi păsa de reputația ei. Nimic nu îi putea ruina seara aceea.

Draperia de catifea roșie lunecă într-o parte și Emmett păși înăuntru. Se opri brusc, aproape ca și când ar fi fost surprins, apoi se îndreptă către ea. Lizzie trase aer în piept. Arăta imens în hainele lui negre de seară, impozant, albul gulerului cămășii contrastând cu pielea lui măslinie. Maxilarul sculptat, pomeții înalți, genele lungi și gropița chinuitoare din bărbie... Pielea i se încinse, iar stomacul îi tresăltă. Bărbatul era periculos pentru femei.

Lizzie se ridică și își netezi rochia de seară din mătase violetă, de la Worth[1]. Încercă să își ascundă zâmbetul larg, efortul făcându-i fața să o doară. Ar fi fost prostesc, dar avu cea mai ciudată dorință, de a alerga și de a i se arunca în brațe, ca să împartă cu el euforia care exploda în interiorul ei.

– Domnișoară Sloane.

– Domnule Cavanaugh.

Își împreună mâinile la spate și o studie, cu privirea de obsidian, întunecată și intensă.

– Ochii vă dansează. Să înțeleg că aveți vești bune?

[1] Charles Frederick Worth (13 octombrie 1825–10 martie 1895) este părintele designului vestimentar. El a fost primul creator de modă și totodată cel care a dat tonul creațiilor *haute couture*. De la început, Charles a folosit materiale de calitate foarte bună. Casa Worth a atins un asemenea prestigiu, încât Charles Worth a început să-și aleagă clientela. Criteriile de alegere erau variate, neoprindu-se la avere; acestea se refereau la reputația potențialelor cliente, conformația corpului, greutatea și, nu în ultimul rând, vârsta.

Râjetul îi ieși la iveală și bătu din palmele înmănușate.

–Am reușit! De ieri, investiția ta a ajuns la 22 029,63 de dolari!

–Și chiar mai devreme cu o zi. Sunt impresionat, Elizabeth. Liniile de pe fața aspră i se îmblânziră, făcându-l incredibil de frumos. Acesta e un motiv de sărbătorire.

Se îndreptă din nou spre draperie și discută cu un chelner de pe hol. Ea se așeză din nou pe scaun și își făcu de lucru, scoțându-și mănușile mov. Emmett se întoarse și luă loc, periculos de aproape de ea. De fapt, cu lumânările aprinse, întreaga atmosferă urla *intimitate*.

Nu îi păsa. Seara aceea era pentru veselie. Grijile erau pentru a doua zi.

–Trebuie să îmi spui cum ai făcut, zise el, apropiindu-se de ea. O coapsă puternică ajunse aproape de genunchiul ei, și Lizzie simți cum i se usucă gura.

Din fericire, chelnerul sosi și începu să toarne șampania, acordându-i lui Lizzie șansa să se adune. Emmett o afecta într-un mod atât de ciudat.

Când rămaseră din nou singuri, Emmett luă de pe masă un pahar plin, i-l întinse, apoi îl ridică și pe al lui, închinând.

–Pentru parteneriat.

Lizzie strălucea. Greu de crezut că avea să aibă, în curând, propria firmă de brokeraj – ei bine, pe jumătate a ei. Dar avea posibilitatea de a-și folosi talentul în mod practic, nu numai ca un exercițiu de una singură. Siguranța financiară era la îndemână.

–Pentru parteneriat.

Băură și apoi Emmett spuse:

–Îmi vei spune cum?

–Gotham Telegraph.

Ochii i se măriră.

–Preluarea despre care s-a zvonit. Impresionant. Nimeni nu s-a așteptat la asta.

–Știu. Am fost în locul potrivit și am auzit o informație relevantă.

–Zău?

–Da. Uneori femeile împărtășesc lucruri din viața de acasă, pe care le cred inofensive, dar care pot, de fapt, să fie folosite pentru a estima valoarea acțiunilor unei companii.

O studie, apoi se holbă la ea cu o concentrare atât de fioroasă, încât aproape că o făcu să se simtă prost. Nu își putea da seama

la ce se gândea. Chiar în momentul în care se pregătea să întrebe, el spuse încet:

– Ești cu totul imprevizibilă, Elizabeth.

Nu își putu da seama de înțelesul spuselor lui din tonul plat și expresia serioasă.

– Asta e de bine sau de rău?

– Încă nu m-am hotărât.

Momentul se lungi, privirile li se întâlniră, iar corsetul îi deveni prea strâmt. Începu să respire mai repede, dintr-odată nemaivând destul aer, iar chipurile le erau atât de aproape, încât putu să îi vadă genele lungi care îi înconjurau ochii căprui. Urma bărbii pe obraz. Emitea o tensiune ciudată, o energie abia ținută în frâu, căreia aproape că îi putea simți gustul.

Un chelner reveni, de data asta cu primul fel de mâncare, iar ea luă paharul cu șampanie și o bău. Din nou stridii, observă ea, într-un efort de a se concentra asupra a altceva, în locul bărbatului enigmatic care îi stătea alături. Fură aranjate farfurii aurite și Emmett îi șopti ceva chelnerului, care promise să revină în câteva momente.

Singuri acum, își petrecură cu mâncarea următoarele câteva clipe. Lizzie se bucură de scoici și încercă să nu ia în seamă faptul că Emmett ședea atât de aproape, brațele aproape atingându-li-se, de fiecare dată când unul din ei se mișca. „Mai multă șampanie ar fi bine-venită", se gândi ea.

– Te-ai gândit unde să-ți deschizi biroul? o întrebă el.

Își puse paharul jos. Întrebarea lui o făcu să își dea seama că nici măcar nu începuse să se gândească la lucrurile practice. Gândurile îi fuseseră acaparate doar de câștigarea pariului. Cu siguranță că fratele ei avea spațiu disponibil în birourile lui, dar nici măcar nu voia să și-l imagineze pe Will la doi pași distanță, în fiecare zi. Ar fi intervenit, ar fi încercat să preia conducerea.

– Nu, nu m-am gândit. O prostie, cred, dar am fost atât de concentrată asupra pariului. Va trebui să închiriez un birou lângă bursă.

– Am destul spațiu liber în clădirea mea nouă de pe Beaver Street.

– Vai, nu știu...

– Insist. Cel puțin până vei începe să faci profit și să-ți permiți un spațiu al tău. Clădirea este echipată complet, cu cele mai recente facilități.

Apăru chelnerul, cu un pahar de lichid incolor pe tavă, pe care îl așeză lângă mâna dreaptă a lui Emmett, înainte de a pleca. Lizzie privi cum Emmett sorbi îndelung.

– Este apă? Arătă cu capul spre pahar.

Colțul gurii i se ridică:

– Nu, e gin.

– Pot să gust?

– Ai mai băut vreodată gin? Pun pariu că nu se servește la nici una dintre petrecerile tale simandicoase.

– Poate de aceea petrecerile simandicoase sunt îngrozitor de plictisitoare. Întinse mâna. Te rog, Emmett! Am avut impresia că sărbătorim.

Îi înfruntă privirea, chiar și atunci când el se încruntă fioros. Dintr-un motiv ciudat, ea dorea să știe mai multe despre el, să afle atât cât putea de mult.

– Și asta facem. Poftim! Îi puse paharul lui în mână. Te rog, vezi cum beau oamenii de rând!

Cu paharul rece în palmă, Lizzie ridică băutura la gură. Mirosul era puternic și floral. Tare. Își puse buzele pe marginea paharului. Era ceva incitant în a-și pune gura acolo unde fusese a lui, iar modul somnoros, intens în care o privea îi sugeră că poate și el se gândea la același lucru.

Încurajată, luă o gură zdravănă, înghiți. Lichidul rece o arse pe gât, un râu de foc pârjolind totul în calea lui spre stomac, făcând-o să nu mai poată respira.

O mână mare o bătu pe spate, și paharul îi dispăru din mână.

– Respiră, Elizabeth, îi ordonă vocea lui joasă, iar ea icni.

Trase cu disperare aer în plămâni, în timp ce un fior își făcu drum prin tot trupul ei.

– Dumnezeule, spuse ea, respirând greu. Cum poți bea chestia aia?

El duse paharul la buzele lui frumoase și, uitând dintr-odată de băutură, gândurile ei se reîntoarseră la sărut. Focul din stomacul ei se întinsese și aprinsese alte părți, în timp ce îl privea înghițind, corzile puternice ale gâtlejului lui bronzat mișcându-se deasupra gulerului cămășii albe. Gropița din bărbia lui cobora și se legănă, hipnotizând-o ca pe un șarpe din coșul unui îmblânzitor de șerpi.

– Ar trebui să nu mă mai privești așa.

– Așa cum? Își sprijini coatele de masă și își puse bărbia în palmă, aplecându-se spre el.

– Ca și cum ai dori să te sărut.

Ginul trebuie să fi conspirat împreună cu șampania, să ia comanda asupra limbii ei, pentru că spuse repede:

– Și nu dorești să mă săruți?

– Greșit. Ridică o mână și își trecu delicat degetul mare peste buzele ei. Aș da tot ce am pentru acest privilegiu. Dar nu ar mai fi cale de întoarcere.

Ochii lui ardeau, iar trupul lui Lizzie prinse viață, neastâmpărul târându-i-se și provocându-i mâncărimi pe piele la ușoara lui atingere. Bătăile înflăcărate ale inimii ei de sub corset și pânză reverberau în fiecare por și în fiecare celulă, atât de tare, încât era sigură că și el le putea auzi. Se holba la gura ei, degetul aspru continuând să îi urmeze conturul buzelor.

El fu primul care se desprinse și se întinse după pahar, iar ea fu mulțumită să vadă că mâna îi tremura ușor. Era atât de calm, atât de stăpân pe sine, în afara acelui ușor tremur al mâinii. Putea fi oare împins? Ar putea ea să fisureze măcar puțin armura grea care părea să îl înconjoare?

– Tot ceea ce ai? Mi s-a spus că este considerabil.

Gura îi zvâcni și mai luă o înghițitură.

– Este.

– Atunci sunt flatată.

– Nu ar trebui. Puse paharul pe masă cu zgomot. Ar trebui să stai la distanță de bărbații de teapa mea.

Ea ridică din umeri.

– Nu mi-a plăcut niciodată să fac ce mi se spune.

Flirta cu el? O surpriză în plus, când era vorba de Elizabeth Sloane.

Fusese un șoc să o găsească acolo, în seara aceea. În mod clar, Brendan avea multe răspunsuri de dat. Fratele său era singura explicație a prezenței lui Elizabeth în separeul din restaurant. Dar, oricât de supărat ar fi fost Emmett pe amestecul lui Brendan, era, în același timp, și ciudat de ușurat. Nu dorise să o vadă pe Mae. Nu, femeia pe care o dorea era chiar acolo, în fața lui.

Luă ginul, într-o încercare disperată de a-și potoli dorința crescândă. Era frumoasă, da. Și inteligentă. Asta fusese neașteptat.

mintea ageră. Cele mai multe femei de soiul ei erau interesate doar de petreceri și de bârfe. Elizabeth era diferită, iar el fusese întotdeauna atras de unicitate, de lucruri care ieșeau în evidență. Totuși, era ca un ambalaj prea frumos pentru a fi deschis. Cineva prea fragil și prea pur pentru un bărbat ca el, un bărbat care se culcase cu mai multe femei necunoscute decât putea număra.

Atunci, de ce tânjea după ea, ca un flăcău? Știa mai bine de atât. Lucrul acesta nu putea duce la nimic bun.

– Cum a fost la Pittsburgh? întrebă ea.

Simți cum se încruntă.

– De unde știi că am fost Pittsburgh?

– Fratele tău mi-a spus, când am sunat. Își șterse gura imaculată cu șervețelul de pânză. Pare foarte drăguț.

Drăguț nu era felul în care l-ar fi descris Emmett pe Brendan în momentul acela.

– Cu siguranță, așa cred pacienții lui. Iar călătoria mea a fost... productivă.

– Nu am fost niciodată la Pittsburgh. Însă Will merge des.

– S-ar putea să îți placă. Ai călătorit vreodată în vest?

– Nu, deși mi-am dorit întotdeauna să văd San Francisco. Cu dealurile și cu apa, se presupune că este foarte frumos, spuse ea, iar ochii îi deveniră umezi și visători, ca norii argintii. Sfinte Sisoe, nu își putea lua privirea, deși dorința i se aprinsese la viață, adânc, în măruntaie. Un bărbat se putea îneca în ceața aceea cenușie, învolburată, și se întrebă cum s-ar schimba ochii ei în spasmele plăcerii.

Forțându-se să își mute privirea în farfurie, înghiți în sec.

– Am fost acolo anul trecut. Dar nu am prea avut timp să admir peisajele. De fapt, nu am prea părăsit hotelul și locul construcției.

– Vai, Emmett, mâna ei îi cuprinse dintr-odată brațul stâng, care stătea sprijinit pe masă. El clipi, încremenit la văzul degetelor ei subțiri, goale, pe haina lui de seară, neagră, în timp ce spunea: Este așa păcat!

Se îmbujoră când își dădu seama ce făcuse, iar el se întrebă cât din curajul ei se datora șampaniei pe care o consumase. Înghețară amândoi, chiar dacă, cel mai probabil, din motive diferite. Îi plăcea mâna ei acolo, atingându-l. Chiar foarte mult. Așa că rămase nemișcat, așteptând. Căldura din privirea ei, ochii mari de uimire la orice era ceea ce se întâmpla între ei îi trimiseră un șoc incandescent prin sânge, direct în testicule.

Atmosfera deveni densă, așa cum se întâmpla chiar înainte de izbucnirea unei furtuni. Îi privi gâtul, iar ea începu să se retragă.

– Îmi cer scuze.

Cealaltă mână îi zvâcni și îi prinse încheietura subțire, imobilizând-o.

– Nu. Îmi place mâna ta acolo.

– Nu ar trebui.

– Când te-au oprit vreodată regulile, Elizabeth?

– Probabil de mult mai multe ori decât ai crede, șopti ea, înainte ca atenția să i se îndrepte spre gura lui. Își linse buzele, iar Emmett pierdu bătălia.

– Mincinoaso, murmură el și scurtă distanța dintre ei.

Știa că ar fi trebuit să se oprească sau măcar să fie delicat, dar, în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale ei, fu ca și cum un stăvilar cedase în interiorul său. Dorința îl lovi dur în vintre și nu își putu tempera reacția la primul gust al ei. Dulce. Și pur. Ca ploaia care îți spăla praful și mizeria de pe trup, după o zi îndelungată în dogoarea lipicioasă.

„Mai mult", șopti mintea lui.

Îi cuprinse cu palmele bărbia, degete aspre, răspândite larg, peste pielea delicată, albă ca spuma laptelui și îi sigilă și mai puternic gura cu a sa. Moi și delicioase, buzele ei aveau o urmă amețitoare de șampanie și de gin, pe care el nu ar fi trebuit niciodată să i-l îngăduie. Scopul combinației fusese acela de a-i reaminti cât de diferiți erau, să își dea seama de prăpastia care îi separa, în schimb fusese îmbătătoare. Un amestec straniu a două lucruri care nu trebuiau să fie împreună.

Sfinte Dumnezeule, ea îi răspundea la sărut.

Instinctul preluă controlul. Îi despărți buzele cu limba și pătrunse înăuntru. Gustă interiorul cald și umed al gurii ei. Limba ei o întâmpină pe a lui, cu mângâieri îndrăznețe. Nu era timidă, iar înflăcărarea ei acționă ca un chibrit aprins sub vreascuri uscate, arzându-l de viu, din interior. Gâfâitul ușor al respirației ei, senzația limbii ei netede, alunecând peste a lui... Se avântă mai adânc, dorind să se îngroape în bogăția aceea catifelată, să se învăluie în voluptatea ei.

O mână micuță îi strânse umărul, agățându-se de el. Trăgându-l mai aproape. Euforia îi umplu venele, și mai mult sânge îi năvăli către mădular. Îi prinse între dinți buza de jos, simțind nevoia de a o însemna, având nevoie să își înfigă dinții în pielea ei perfectă.

Ea icni și își uni din nou gura cu a lui, deschizându-se imediat pentru el, cu limba exact la fel de nerăbdătoare ca a lui. Se simți cuprins de febră, o fierbințeală cotropitoare învăluindu-i întregul trup. Doamne, ce nu ar fi dat să îi ridice fustele, să o urce pe masă și să o pătrundă. Nimeni nu ar fi știut. Le spusese chelnerilor să lase mâncarea și să nu se întoarcă până când nu avea să îi strige el. Orice se putea întâmpla – și de obicei se și întâmpla – în aceste separeuri.

Cu o smucitură de picior, îi aduse scaunul mai aproape și își puse o mână pe talia ei. Era mititică, atât de mărunțică în comparație cu mâna lui uriașă – nu că asta îl împiedica să o atingă. Avea nevoie să o simtă, să memoreze fiecare centimetru din ea.

El îngheță, străbătut de lucrul scandalos pe care îl făcea. Nu doar că o trata ca pe o târfă ordinară, pe deasupra se aflau și într-un loc aproape public. De ce naiba începuse asta?

Desprinzându-se, trase adânc aer în piept. Ea îl privea cu ochi lucioși, adormiți, dorința de pe chipul ei aproape făcându-l să o sărute din nou. Impulsul de a o face să tremure, să o audă strigându-i numele aproape că îl îngenunchease.

– Îmi pare rău, spuse el repede. Nu *trebea* să profit de tine.

Ea clipi de câteva ori, iar el își dădu seama că îi scăpase vechiul lui fel de a vorbi. Rahat. Își drese vocea și începu să se destindă.

Cu o mână încă pe umărul lui, îl opri din retragere. Privirea îi căzu asupra bărbiei lui. Cu degete delicate, atinse gentil semnul de acolo. Semnul dracului, așa îl numise tatăl lui. Elizabeth îi mângâie cu degetul gropița, fascinată.

– M-am întrebat cum se simte, șopti ea.

Ce naiba? Se gândise la bărbia lui?

Degetele ei lunecară de-a lungul bărbiei, spre perciuni.

– Nu te opri! Sărută-mă din nou!

– De ce?

– Pentru că ai dreptate. Regulile nu m-au oprit niciodată. Te rog, Emmett!

Se avântă, îi cuprinse chipul cu palmele și îi găsi gura. Încă un sărut, apoi avea să se oprească. Ea scânci, un sunet plin de dorință din adâncul gâtlejului, iar el se auzi mârâind drept răspuns. Limba lui o întâlni pe a ei, șocul plăcerii acelei mișcări simple lovindu-l drept în vintre. Era mai tare decât fierul, mădularul cerșind să fie eliberat din haine.

Ea se zvârcoli, iar el o trase mai aproape, până când sânii ei, încordați, se lipiră de pieptul lui. Mâna îi coborî, decis să...

– *Fir-ar să fie!* Ia-ți mâinile de pe ea, Cavanaugh!

Capitolul 6

Când ești obligat să fii diferit de ceilalți ar trebui să fii condus de rațiune și moderație.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Elizabeth țipă, sărind înapoi, iar Emmett se întoarse la timp, cât să poată vedea pumnul lui Will Sloane – chiar înainte de a se izbi de ochiul lui stâng. Forța loviturii îi dădu capul pe spate, legănând scaunul înainte și înapoi. Elizabeth strigă și apucă brațul fratelui său, în timp ce Emmett sări în picioare. Ochii îi erau împăienjeniți, dar nu era pentru prima dată când primise un pumn pe nepusă masă. Departe de asta – și, indiferent de situație, întotdeauna se ridica să riposteze.

Fața lui Sloane era neagră de furie, pieptul îi urca și îi cobora, dar Emmett nu îi dădu nici o atenție. Elizabeth se făcuse albă ca zăpada, în efortul de a-și stăpâni fratele.

– Dă-te înapoi, Elizabeth, înainte să fii rănită, ordonă el.

– Și îndrăznești să îi spui pe numele de botez! Sloane se repezi din nou și îl dezechilibră pe Emmett, prăbușindu-se amândoi pe masă. Mâncarea, vesela și paharele se împrăștiară pe podea. Sloane reuși să dea un alt pumn, de data asta, în stomacul lui Emmett, înainte ca omul să-i aplice, la rândul lui, câteva lovituri bine plasate. Sloane încercă să își strângă degetele în jurul gâtului lui Emmett, așa că Emmett îi apucă brațele, luptându-se pe podea și încercând să iasă în avantaj.

Apoi lupta luă sfârșit. Brațe puternice îl ridicară pe Sloane de la podea.

– Era și timpul, mormăi Emmett, chinuindu-se să se ridice în picioare. Kelly rânji doar, brațele lui de taur ținându-l în frâu, cu ușurință, pe Will Sloane, care se zbătea.

Liniile aspre de pe chipul lui Sloane erau agravate de furie.

– Dă-mi drumul, babuinule.

Louis Sherry zbură de după draperie, estimând distrugerile cu ochii imenși.

– Domnilor, e vreo problemă cu mâncarea dumneavoastră?

Dându-și seama că aveau spectatori, Sloane se stăpâni. Încremeni, cu nările fremătând, dar părând calm. Kelly se uită întrebător la Emmett.

Emmett făcu semn cu bărbia, și Sloane fu eliberat.

– Idioților, izbucni Elizabeth dezaprobator, înaintând. Ați fi putut fi răniți amândoi.

Chiar și furioasă, era perfecțiunea întruchipată. Femeia emana sofisticare și lustru, atât de frumoasă, încât făcea de râs cea mai ostentativă dintre decorațiuni. Iar Emmett făcuse scandal și se tăvălise pe jos ca un golan ce era.

Ei, era mai bine ca ea să îi vadă adevărata față de pe acum. Asta avea să potolească orice urmă de tandrețe în privința sărutului de mai devreme.

– Lizzie, du-te și așteaptă-mă în trăsură! În timp ce vorbea, privirea grea a lui Sloane îl sfredelea pe Emmett. Doresc să discut puțin cu Cavanaugh.

– Nu, ripostă ea. Will, nu mă poți goni din încăpere, ca pe un copil recalcitrant. Nu vă voi permite să vă răniți unul pe celălalt...

– Doresc să discut cu el.

Își ridică bărbia.

– Dă-i drumul, vorbește. Nu plec.

– *Lizzie, treci în afurisita aia de trăsură*! răcni Sloane.

Până să își dea seama ce face, Emmett îl luase de gât pe Sloane.

– Ai grijă cum vorbești, mârâi cu o voce stinsă, ucigătoare, la cinci centimetri de fața lui Sloane.

Cu buzele strânse într-o linie subțire, Sloane nu dădu înapoi. Se pregătiră de luptă, fără ca vreunul din ei să se miște, timp îndelungat. Emmett trebuia să recunoască: Sloane era fie incredibil de curajos, fie incredibil de prost. Nu era ca și cum imbecilul ar fi rezistat un singur minut în vechiul cartier al lui Emmett.

În cele din urmă, celălalt bărbat rânji disprețuitor și împinse la o parte mâna lui Emmett. Se întoarse către sora sa și îi înconjură umerii cu brațul, conducând-o către ieșire. Sloane îi spuse ceva, dar tonul șoptit era mult prea încet pentru ca Emmett să poată auzi.

Emmett promise să plătească pentru pagubele provocate și îi făcu cu mâna lui Louis Sherry. Acum, că furia inițială a lui Sloane trecuse, avea o idee exactă a ceea ce avea să urmeze – și nu era nevoie de public pentru această discuție personală.

– Ai dori să rămân, Bish? îl întrebă încet Kelly. Să mă asigur că nu-ți mai trage una?

Emmett dădu din mâna care-i tremura. Apucase să dea câteva lovituri bune, luând în considerare faptul că fusese luat prin surprindere. Spera ca falca lui Sloane să doară al naibii de tare a doua zi.

– Nu, nu e nevoie. Așteaptă-mă mai bine în hol.

Acum, Elizabeth era agitată și vorbea repede și în șoaptă cu fratele ei, care clătina din cap, dezaprobator. Femeia avea foc în ea. O fi avut chip de înger, dar șira spinării era din oțel curat. Lui Emmett îi plăcu lucrul acela la ea. Chiar mult.

Zărise focul acela mai devreme, când o sărutase. Aproape că îi explodase afurisitul de cap. Cum de învățase cineva din grupul Knickerbocker să sărute ca o dansatoare?

Discuția nu decursese deloc așa cum se așteptase, absolut deloc. Fusese pregătit să o ia ușor, să o dezghețe. Să dea jos toate barierele elaborate care o protejau de bărbații ca el. Dar nu existase gheață care să fie spartă, nici ziduri înalte de escaladat. În schimb, arsese, fierbinte și strălucitoare, o încărcătură electrică vie în brațele lui. Un șoc electric care atinsese locuri de mult moarte din interiorul lui.

Era greu de spus dacă dorea să alerge către sentimentul acela ori departe, foarte departe de el.

Kelly îi dădu un cot în coaste.

– Știi ce o să zică, nu? De data asta nu vei mai avea de ales.

– Întotdeauna există o alegere, mormăi Emmett, atingându-și cu grijă pielea moale din jurul ochiului stâng. Avea să aibă o vânătaie afurisită a doua zi.

– Pleacă, Kelly!

Râzând pe înfundate, Kelly dispăru după draperie. Părea că Elizabeth ajunsese la oarecare înțelegere cu fratele ei, pentru că ea încuviință, dând din cap. Sloane făcu un pas înapoi, iar Elizabeth își ridică bărbia.

– Mulțumesc pentru cină, domnule Cavanaugh, spuse ea din celălalt capăt al încăperii.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Sloane.

Cu o ultimă privire aruncată fratelui său, o șterse din încăpere, în foșnet de mătase. Asta îl lăsă singur cu Sloane pentru o discuție pe care nici unul din ei nu și-o dorea. Emmett dădu peste un scaun în haosul din cameră. Scoase un trabuc din buzunarul interior și abia îi tăie vârful, când Sloane îndreptă un al doilea scaun. Aparent, domnul Washington Square era gata să se poarte civilizat.

–Mai ai unul? întrebă Sloane, lăsându-se greu în scaun.

Strângând trabucul neaprins între dinți, Emmett pescui încă unul din buzunar, alături de tăietor. Sloane îi mulțumi și luă obiectele. Emmett găsi o lumânare pe un bufet, își apropie propriul trabuc și apoi întinse flacăra către Sloane.

Când trabucul lui Sloane începu să ardă, se lăsară amândoi pe spate și pufăiră. Liniștea se așternu în timp ce încăperea se umplu de fum înțepător. Părea că se înțeleseseră, fără să vorbească, că nu aveau să rezolve nimic prin ceartă. Emmett putea înțelege foarte bine furia lui Sloane, dar al naibii să fie dacă avea să se scuze pentru ce făcuse.

–Va trebui să te însori cu ea, spuse într-un final Sloane.

–Nici o afurisită de șansă... și nu te preface că tu crezi că ar fi o idee bună.

–E o idee îngrozitoare, dar nu am de ales. Până dimineață va fi compromisă. Mi-a trimis cineva un bilet, spunându-mi că erați aici. Nu e ca și cum ar fi un secret.

–Asta chiar nu e problema mea.

–Ba mă tem că este. Nici un bărbat decent nu o va dori și va fi acoperită de scandal pentru tot restul vieții ei. Nu voi permite asta, Cavanaugh. Vei face ce trebuie în ceea ce o privește.

Lui Emmett nu îi plăcea vinovăția care se răsucea și se înnoda în stomacul lui.

–Sau?

–Sau mă voi retrage din pactul nostru. Mă voi alătura lui Carnegie și lui Morgan. Îmi voi petrece restul vieții distrugându-te. Ești pregătit să pierzi totul? Pentru că jur că la asta se va ajunge. Tu, fratele tău, cele două surori ale tale... nu va mai rămâne nimic când voi termina.

–Crezi că vei putea face asta? îl luă Emmett în râs.

–Dacă se va ajunge la asta, da, cred. Voi începe prin a-i obliga pe Cabot și pe Harper să aleagă de partea cui vor fi. Nu te vor susține,

nu după ce vor afla că ai adus-o pe Lizzie într-un separeu, ca să o distrugi.

Emmett nu se aștepta la loialitate din partea celor cu care avea de a face – unul din efectele permanente ale felului în care crescuse –, dar nu era îngrijorat din cauza lui Sloane. Nici din cauza lui Cabot ori Harper, la drept vorbind. Puteau încerca, dar nu ar fi reușit niciodată să îl ducă la faliment.

Și nu ar fi dus la nimic bun dacă s-ar fi aflat cum au decurs lucrurile în separeu.

– Ce vârstă au acum surorile tale? Sloane își netezi relaxat pantalonii de culoare închisă. Emmett nu spuse nimic, își încleștă doar maxilarul, iar Sloane continuă: Am impresia că cea mai mare are 13 ani. Nu mai e mult până să trebuiască să înduri chinurile probării rochiilor la Paris, pentru debutul lor. Cum crezi că le va primi societatea, dacă hotărăști să-i întorci spatele lui Elizabeth în seara asta?

O furie neputincioasă îl biciui pe Emmett, oprindu-i-se în ceafă. Sloane se legase de singura zonă în care Emmett nu avea nici o putere. Singura afacere în care nu putea intra cu bani, singurul braț pe care nu îl putea forța. Și cum le-ar fi putut el explica lui Claire și lui Katie că viitorul lor fusese distrus de prostia lui? Fusese pus la zid, la naiba, și nu îi plăcea asta. Absolut deloc.

– În cazul în care nu ești lămurit asupra răspunsului, permite-mi să te asigur că eu, personal, voi vizita fiecare casă importantă dintre Eightieth Street și Battery Park, pentru a mă asigura că fetele Cavanaugh nu vor fi niciodată acceptate. Nicăieri.

– Seamănă foarte mult a șantaj.

– Asta pentru că *este* șantaj. Sloane lăsă afirmația să plutească în aer. Iar reticența ta face ca sora mea să pară inacceptabilă ori respingătoare, spuse el, cu voce mânioasă. Știm amândoi că nu este așa, și că nu simți asta. Amintește-ți că v-am văzut împreună. Ai fi al naibii de norocos să o ai.

Norocos nu era cuvântul care îi dansa în minte în momentele astea, iar Emmett nu era încă pus la zid.

– Dacă iau în considerare căsătoria, ce oferi ca zestre?

Aproape că putea auzi cum Sloane scrâșnea din dinți.

– Nu îți dau nici o afurisită de lețcaie.

– Doresc acțiuni la Northeast. Sloane deschise gura ca să riposteze, dar Emmett adăugă: 25 000 de acțiuni.

Sloane își dădu capul pe spate și râse.

– Ai un tupeu incredibil. Nici o afurisită de șansă să îți dau așa ceva. Doar membrii consiliului de conducere au atât.

Emmett suflă îndelung un nor de fum subțire, alb.

– Dacă nu ești de acord cu acțiunile, nu îți voi spune unde îl poți găsi în seara asta pe Cabot. Ceea ce înseamnă că nu vei apuca să publici știrea legată de logodnă în ziarul de dimineață. Știrea despre cina asta va circula în sus și în jos pe Fifth Avenue, înainte de prânz.

Sloane slobozi un blestem creativ, care îl surprinse chiar și pe Emmett.

– 10 000 de acțiuni, mârâi celălalt bărbat. Am terminat acum, nemernicule?

– 15 000 și terminăm – nu e ca și cum Elizabeth va fi de acord.

Sloane pufăi din trabuc.

– Greșit. Nu are de ales. Nu după ce s-a întâmplat în seara asta.

Lizzie se ghemui în trăsura lui Will, umilința arzând-o de vie.

Fratele ei tocmai fusese martor la sărutul ei cu Emmett. Ba chiar la un sărut foarte pasional. Era, practic, înfășurată în poala bărbatului, când Will dăduse buzna în încăpere. Absolut umilitor!

Iar cei doi bărbați se luptaseră, aproape distrugând separeul. Îl văzuse oare vreodată pe Will atât de livid? Ura să îl dezamăgească. Pe fratele ei, care o protejase și avusese grijă de ea întotdeauna. O înveselise când era copil. O ducea la Newport de ziua ei, în fiecare an. Iar în seara asta, fusese martor la faptele ei rușinoase cu Emmett Cavanaugh.

Cu buzele umflate, aproape că încă putea simți gura lui Emmett peste a ei. Sărutul fusese intens. Năucitor. Magnatul oțelului părea, poate, rece și detașat, un bărbat făcut din piatră, dar fațada aceea se crăpase în acele câteva minute. Respirația îi fusese fierbinte, atingerea lui înfierând-o prin straturile de haine, în timp ce limba lui, caldă și seducătoare, îi pătrundea în gură. Căzuse complet sub vraja lui – moment în care fratele ei dăduse năvală.

Cum de putuse să fie atât de proastă? Era și așa destul de rău că luase cina cu Emmett într-un separeu. Să-l sărute fusese de 100 de ori mai rău. Și nu era nici o șansă să rămână secret, nu cu scandalul care izbucnise. Ar fi trebuit să iasă în secunda în care-și dăduse seama că nu aveau să ia masa în salonul principal.

Aruncă o privire către restaurant, prin ferestrele mari, prin care se zăreau clienți îmbrăcați vesel, care se bucurau de seara lor. Lizzie

îi recunoscu pe câțiva dintre ei și se întrebă dacă veștile despre ea și Emmett nu se răspândiseră deja.

„Lasă-mă să discut cu el, Lizzie", îi spusese Will, în timp ce o scotea din separeu. „Lasă-mă să repar asta."

Ce voise să spună cu „să repar"? Ce discutau cei doi acolo?

Un grup de oameni ieși pe ușă, pe alee. Apoi Will apăru exact în spatele lor, cu chipul întunecat, evitându-i pe cheflii și grăbindu-se spre trăsura care îl aștepta.

Se aruncă înăuntru și trânti ușa, iar trăsura porni spre Fifth Avenue.

Lizzie nu știa ce să spună, însă trebuia să spună *ceva*.

– Îmi pare rău, Will.

– Eu ar trebui să îți cer iertare. Dacă aș fi fost prezent mai mult... Clătină din cap. Ar fi trebuit să insist să te măriți acum mulți ani. Astfel, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat.

– Te porți de parcă oamenilor le-ar păsa de ce fac eu. Am mai luat cina împreună înainte și nici măcar nu a apărut în ziare.

– Pentru că am apelat la favoruri pentru a ucide povestea, spuse el brusc. De aceea nu s-a publicat nimic, Lizzie. Dar cineva mi-a trimis un bilețel în seara asta, dându-mi de știre că erați aici amândoi. S-ar fi aflat.

Ea clipi:

– Eu... eu habar nu am avut.

– Știu. Așa am dorit eu. Am încercat să te apăr cât am putut de bine, dar de data asta nu o pot face. Nu este decât un singur mod de a opri acest scandal.

Un nod rece de groază i se instală în stomac. Cu siguranță că nu voia să spună... *aia*. Încercă să glumească puțin ca să mai ușureze tensiunea, sperând că se înșela.

– Vei face în așa fel încât Cavanaugh să fie ucis?

Gura fratelui său se subție.

– Crede-mă, dacă aș putea, aș face-o.

– Atunci, asta înseamnă că...

Will nu spuse nimic, lăsând ca tăcerea să dea răspunsul în locul lui. Un ghem de teamă prinse puteri în interiorul ei, teroarea crescând, până o înghiți ca un nor uriaș.

– Nu ai face asta.

– Nu există nici o altă opțiune. Vei fi compromisă, Lizzie. *Compromisă!* Ar fi mai rău decât dacă ai fi o femeie divorțată și știi prea bine

cum sunt tratate femeile acelea. Dorești să părăsești New Yorkul și să trăiești în străinătate, acoperită de rușine, pentru tot restul vieții tale, ca fata aceea, Hayes, acum câțiva ani?

Nu, nu dorea asta... dar nici să se mărite cu Cavanaugh nu dorea.

– Nu ar fi îngrozitor să locuiesc în străinătate, glumi ea.

Will scoase un sunet de neîncredere.

– Dacă simți așa, atunci de ce l-ai refuzat pe vicontele acela, care adulmeca după o mireasă anul trecut? Ea nu răspunse, iar el continuă: Dă-mi voie să te întreb, ți-ai făcut un obicei din a ieși la cină cu bărbați singuri, neînsoțită, și din a-i săruta?

– Nu! Spinarea i se îndreptă. Absolut deloc!

– Atunci pot doar să presupun că – se strâmbă – ai ceva sentimente față de Emmett Cavanaugh. Cele mai multe căsnicii între oameni cu poziția noastră socială au început cu mult mai puțin. La naiba, ai putea chiar sfârși prin a fi unica femeie care reușește să afle dacă bărbatul acela are vreun fel de sentimente.

– Asta e o nebunie. Un râs isteric îi ardea gâtlejul și își frecă fruntea cu degetele înmănușate. Așa ceva nu se putea întâmpla.

– Asta este realitatea, se răsti Will. Lumea noastră are reguli foarte stricte și nu poți să faci haz de ele. Ai văzut atât de puțin din viața din afara cercului nostru, Lizzie, dar poate fi foarte grea, mai ales pentru femei. Nu voi permite să te chinui ori să suferi. Te vei căsători cu Cavanaugh și cu asta am încheiat.

Cuvântul „căsători" răsună sinistru în spațiul închis din trăsură. Nu dorea să se căsătorească cu Emmett Cavanaugh. Mai întâi, abia îl cunoștea. Putea fi un afemeiat. Abuziv. Dependent de opiu. Erau trăsături oribile și crude, nedorite la un soț.

În plus, jurase că nu se va căsători decât din dragoste. Că va avea un bărbat atât de fascinat de ea, încât nu avea să hoinărească niciodată, nu avea nici măcar să arunce o privire în direcția unei alte femei. Ca în poveștile despre mama și tatăl ei, cele pe care Will i le spunea noaptea târziu, atunci când era prea înfricoșată ca să poată dormi.

Și, deși îi provoca furnicături în degetele de la picioare, un bărbat ca Emmett Cavanaugh nu i-ar fi adus decât o inimă frântă.

– Și dacă refuz?

Will răsuflă, scoțând un oftat greu.

– Atunci trebuie să suferim consecințele. Dar Emmett Cavanaugh dorește să se însoare cu tine, Lizzie. Mi-a zis chiar el. Acordă-i o șansă să te convingă.

– Domnul Cavanaugh dorește să se însoare cu mine? Nu îi venea să creadă. Nu părea genul care să se însoare.

– Da. Ți-a cerut mâna și toate cele. Nu e prima mea alegere – nici pe departe –, dar sunt convins că te va face fericită. Am fost de acord deja. S-a încheiat.

– Will! Cum ai putut să fii de acord fără ca măcar să vorbești cu mine mai întâi?

– Pentru că sunt tutorele tău și, își place sau nu, am dreptul să iau aceste decizii pentru tine.

– Dar...

Nici măcar nu putu să termine. Să i se ia dreptul de a alege, să nu poată să își decidă propria soartă o înfuria pe Lizzie mai mult decât orice altceva.

„Ți-ai decis propria soartă când l-ai atras pe Emmett în capcană și l-ai făcut să te sărute în seara asta."

Nu, nu era cinstit. Nu se așteptase niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Nu crezuse că avea să îi descopere cineva. Cu siguranță, nu se gândise nicidecum că totul se va sfârși cu o căsătorie. Nu dorise decât să își deschidă propria firmă de investiții, își zise ea, frecându-și tâmplele care pulsau.

– Lizzie, reputația este tot ce ai. Dacă o pierzi, nimeni nu te va mai privi măcar în ochi, darămite să-ți vorbească. Vei înceta să existi pentru cei din cercul nostru.

Dumnezeule, fratele ei avea dreptate. Orice șansă de a atrage matroane bogate și văduve respectabile să investească alături de ea urma să dispară, dacă episodul din seara asta avea să iasă la iveală. I se puse un nod în gât. De ce fusese atât de proastă?

Poate avea să îl poată convinge pe Emmett să renunțe la ideea unei nunți adevărate. Ar putea să se bucure de o logodnă lungă și apoi, înaintea ceremoniei, să anuleze nunta. Ar fi avut mai mult sens așa. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să aștepte ca scandalul să dispară. Apoi ar fi putut anula nunta și să plece fiecare pe drumul lui, cu reputația intactă.

„Un plan foarte bun", gândi ea.

– Văd cum ți se învârtesc rotițele, spuse Will cu o privire vicleană, atotștiutoare. Renunță. Lizzie. Este stabilit.

Greșit. Era departe de a se fi încheiat. Dar își mușcă buza și își păstră ideile pentru sine. Exact așa cum făcea de obicei.

Anunțul apăru în ziar a doua zi de dimineață.

Îmbrăcată cu un halat albastru, Lizzie amesteca în cafeaua de dimineață, în timp ce mintea i se răsucea mai repede decât frișca din ceașca ei din porțelan de Limoges. Asta se datora fratelui ei, știa ea bine. Nu avea nici o idee cum făcuse Will isprava asta, dar știrea despre nunta iminentă împodobea prima pagină, anunțându-le tuturor necazul ei, reliefat în alb și negru.

ELIZABETH SLOANE SE MĂRITĂ
CU „PRINȚUL OȚELULUI" CAVANAUGH!

PRINȚESA KNICKERBOCKER RENUNȚĂ
LA MOȘTENITORUL RUTLIDGE!

FRATELE WILLIAM SLOANE „ÎNCÂNTAT" DE UNIUNE!

Lizzie își frecă sprânceana. Nu se discutase despre idee abia azi-noapte? Sperase că avea să găsească o modalitate de a ieși din situația asta, înainte ca vestea să ajungă publică. Ziarul de astăzi schimbase asta. Nu doar că avea să se dovedească mai greu să oprească această căsătorie, pe deasupra știrile că se despărțise de Henry o făcuseră să pară o târâtură, care sărea din bărbat în bărbat.

Și „încântat de uniune"? Will aproape că nu îi vorbise în timpul călătoriei de la Sherry's până acasă, lăsând-o în fața ușii, înainte de a dispărea în biroul său, în mod clar, nerăbdător să îi distrugă viața.

Fratele ei intră, atrăgându-i atenția. Înalt și încrezător, părul blond îi era perfect pomădat, îmbrăcămintea imaculată. Cum de își putea face apariția, atât de adunat, într-o dimineață dezastruoasă ca aceea?

– Bună dimineața, spuse el liniștit.

Lizzie bătea cu degete neliniștite în masă, iar el trase un scaun și se așeză. Un servitor se grăbi să aducă o cafea.

– Excelent. L-ai văzut. Făcu semn spre ziar. Bănuiesc că astăzi vei fi asaltată de oaspeți.

Ah, Dumnezeule, uitase. Lizzie se ciupi de nas. Fără îndoială, chiar în acea clipă, doamnele din înalta societate newyorkeză porunceau ca roțile cupeurilor să le fie unse.

– De ce a trebuit să apară atât de repede în ziar? Nu pot avea măcar o clipă, pentru a mă obișnui cu ideea?

Will se întoarse către lacheul care stătea lângă perete.

– Paul, lasă-ne o clipă!

Servitorul se retrase, închizând ușa în urma lui. Fratele ei se aplecă în față, cu o expresie întunecată.

– Trebuia să apară azi-dimineață, pentru că tu ai ales să te întâlnești cu el într-un separeu, Lizzie. Cineva știa despre această cină, cineva care m-a trimis acolo, să te găsesc. Acesta este modul în care te protejez. Își înfipse degetul în ziar. Azi-noapte a trebuit să îl scot pe editor dintr-un... loc foarte dezgustător, doar ca să rearanjeze pagina.

Sentimente amare, urâte, îi crescură în piept, până când abia le mai putea reține. Se întâmpla prea repede totul. Nimeni nu o asculta și nici nu lua în seamă ce dorea. Nu așa își imaginase că va avea loc nunta ei.

– Poate că m-am săturat să mă protejezi! izbucni ea. Nu mă includi niciodată în luarea deciziilor, mă rog, nu o mai faci. Faci ce vrei, fără să spui nimănui, și la naiba cu toate consecințele!

Ochii i se măriră.

– Adineauri ai înjurat cumva în salonul nostru pentru micul dejun?

– Da, am făcut-o. Dacă a existat vreodată o zi în care să trebuiască să înjur, atunci aceasta este. Poate că nu mă voi mai opri! La naiba, la naiba, *la naiba!*

Un mușchi zvâcni pe obrazul lui Will.

– Nu îmi voi cere iertare pentru asta. M-am străduit din răsputeri, dar tu singură ai adus asupra ta toate astea. Ești, de acum, problema lui Cavanaugh. Se ridică, dădu pe gât cafeaua și puse ceașca pe farfurioară cu zgomot. Și-i urez noroc.

Lizzie îl urmări cum se îndepărtează, rezistând tentației de a-l striga. Ura să se certe cu fratele ei, dar refuza să se dea de-a rostogolul și să le permită altora să îi decidă soarta. „Trebuie să existe o modalitate de a ieși din asta", se gândi ea, aruncând, din nou, o privire gânditoare asupra ziarului.

Nu peste mult timp, un zgomot de pe hol îi atrase atenția. Abia își terminase micul dejun, când Edith Rutlidge, prietena ei cea mai apropiată, păși în salonul pentru micul dejun, însoțită de Frederic, majordomul lor, care o urma îndeaproape.

–Nu pot să cred! declară Edith, în timp ce Frederic se scuza pentru că nu anunțase musafira.

–Este în regulă, Frederic. Edith, ia loc, te rog!

Edith făcu așa cum i se spusese, în timp ce lacheul puse un tacâm curat în fața ei. Când termină, înțelept, părăsi în liniște încăperea.

Ochii lui Edith erau furioși și plini de neîncredere.

–Te *căsătorești*? Cu Emmett Cavanaugh? Eu... sunt mută de uimire, Lizzie.

Ei bine, nu chiar mută, dar Lizzie se abținu să sublinieze lucrul acesta.

–Suntem logodiți, da, răspunse în doi peri.

Privirea lui Edith căzu pe degetul lui Lizzie.

–Și atunci, unde îți este inelul?

Ah. Lizzie nici măcar nu se gândise la asta. Își împreună mâinile, ascunzându-și degetele goale.

–Abia aseară a fost decis, de aceea nu ți-am spus.

–În seara aceea, el a fost cel care v-a condus acasă pe tine și pe Henry. Cavanaugh a fost, nu-i așa?

–Da.

Edith se prăbuși în scaun, cu chipul mai nefericit decât o văzuse vreodată Lizzie. Vina i se târî ca un vierme sub coaste și i se agăță de inimă. Nu îi plăcea să îi rănească sentimentele lui Edith, dar Lizzie nu era încă pregătită să discute adevărata natură a logodnei ei cu Emmett Cavanaugh.

–Nici măcar nu știam că vă cunoașteți. Este atât de...

Da, Lizzie voia să aprobe. Emmett era mult mai... oricum decât orice alt bărbat din cercul lor.

–Îmi dau seama că este un șoc. Sper că înțelegi că nu ți-am putut spune nimic. Întreaga chestiune m-a luat prin surprindere.

Edith studie chipul lui Lizzie.

–Te-a luat prin surprindere într-un mod pozitiv? Vreau să spun, te-a făcut să îți pierzi capul?

Lizzie înghiți restul de cafea, care se răcise.

–E un fel de a spune.

–Nu îmi spui prea multe. Credeam că-ți sunt cea mai apropiată prietenă. Henry este rănit de toată chestia asta, zise ea, arătând spre ziar. Trebuia să-i fi văzut chipul, azi-dimineață. Și nici măcar nu îmi poți spune cum de te-a convins Cavanaugh să te măriți cu el?

– Edith, îmi ești cea mai apropiată prietenă. Îmi cer scuze că nu sunt la fel deschisă ca de obicei. Sunt încă... zdruncinată.

– Îl iubești?

Întrebarea aceea aproape că îi stârni râsul, dar se abținu. Să îl iubească? Abia dacă îl cunoștea.

– Greu de spus. Totul a fost atât de brusc.

Edith se bosumflă.

– Ani la rând ai susținut că nu te vei căsători decât din dragoste. Și acum spui că nu ești îndrăgostită de logodnicul tău? Nu are nici o logică.

– Va trebui să mă crezi pe cuvânt, spuse tăios Lizzie. Nu dorea să o contrazică pe prietena ei, însă Edith trebuia să se oprească și să nu o mai chinuie cu atâtea întrebări.

Frederic apăru cu o tăviță de argint în mână. O carte de vizită se odihnea pe ea, iar Lizzie o ridică. Când văzu numele, i se strânse stomacul. Cavanaugh. De ce o vizita?

– Ce e? Cine e? Edith se întinse și smulse cartea de vizită dintre degetele lui Lizzie, înainte ca Lizzie să o poată opri. O, Cerule!

Lizzie ar fi vrut să alerge sus și să își tragă pătura peste cap.

– Condu-l în salonul din față, te rog, îi spuse lui Frederic.

– Vin cu tine, declară Edith. Doresc să îl cunosc.

– Nu, sub nici o formă, zise Lizzie vehement.

Cu bărbia trădându-i hotărârea, Edith sări de pe scaun și părăsi în grabă încăperea. Dându-și seama de ceea ce se întâmpla, Lizzie se repezi spre partea din față a casei. Totuși, prietena ei fusese mai rapidă și, până să ajungă Lizzie, Edith i se prezentă lui Emmett, plină de îndrăzneală.

Într-un costum de dimineață, cu dungi albe cu gri, din lână, părea înalt, viguros și incredibil de arătos. După modul politicos în care o salută pe Edith, Lizzie nu putea să își dea seama dacă era supărat din cauza știrii din ziar.

– Bună dimineața, spuse Lizzie.

Emmett își ridică privirea, ochii săi întunecați măsurând-o din cap până în picioare, înainte de a se opri pe chipul ei. Privirea aceea pătrunzătoare o făcu să se înfioare, în ciuda celor mai bune intenții ale ei de a rămâne neafectată de el.

– Bună dimineața, domnișoară Sloane. Îmi cer scuze pentru vizita matinală. Nu m-am așteptat să aveți musafiri.

– Este vina mea, spuse Edith. Nu m-am putut abține să nu vin, de îndată ce am citit ziarul. A fost o surpriză foarte mare.

„Pentru toată lumea", dori Lizzie să adauge. Îi venea să smulgă ușa din „Nu am nici o intenție să mă căsătoresc cu ei".

Emmett se uita la Edith cu o privire impenetrabilă.

– Pentru mine, de asemenea, domnișoară Rutlidge, admise el. Dar, cu adevărat, o surpriză plăcută.

Expresia lui Edith se îmblânzi, de parcă propoziția aceea fusese o declarație de dragoste eternă.

– Ah, nu aveți idee cât de liniștită sunt să vă aud spunând asta. Când am văzut anunțul acela de dimineață, m-am temut de ce-i mai rău.

– Și ce-ar fi cel mai rău? o întrebă el.

– Lizzie a jurat să nu se mărite decât din dragoste...

– Edith! Ajunge! Domnul Cavanaugh este foarte ocupat și nu am dori să îl reținem.

Emmett își drese glasul:

– Nu stau mult. Mă întrebam dacă am putea vorbi un pic în particular, domnișoară Sloane?

– Ah, spuse Edith, uitându-se pe rând la Lizzie și la Emmett.

Vizitele trebuiau supravegheate, deși, cu siguranță, Lizzie nu avea să uite de buna-cuviință, chiar dacă ar fi fost singură. Prezența lui Edith complica lucrurile.

– Scuză-ne, Edith! Voi vorbi cu domnul Cavanaugh pe hol. Se întoarse și merse în față, ieșind din încăpere.

Capitolul 7

Cuplurile ar trebui să se cunoască până la cel mai mic detaliu înainte de a se logodi.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Emmett o urmă pe Elizabeth pe hol. Era evident că încălcase vreo regulă absurdă din înalta societate, cerând să îi vorbească între patru ochi, dacă era să se ia după privirea îngrozită de pe chipul fetei

aceleia, Rutlidge. Nu era ca și cum lui Emmett i-ar fi păsat de regulile acelea ridicole, mai ales după seara trecută.

Elizabeth păși mai departe pe coridor. Casa, nu putea să nu observe, avea eleganța și bunul-gust la care te așteptai de la o familie precum Sloane. Nici urmă de culori țipătoare ori de frunze aurii. Zugrăveli vechi, subtile. Covoare scumpe, tocite. Era genul de cămin care îți arăta de cât timp se aflau acolo ocupanții, cât de înrădăcinați erau în bogăția lor.

Dar era bogăția aceea doar de fațadă? Asta era ceea ce dorea Emmett să afle.

Elizabeth se opri și se întoarse cu fața către el, cu o expresie precaută. Avea pete întunecate sub ochi, ca și când nu ar fi dormit deloc bine peste noapte. Înțelegea perfect. Nici el nu putuse închide un ochi.

Băgă mâna în buzunar și scoase o cutie albastră ca oul de măcăleandru, legată cu o panglică albă.

– Poftim! Îi dădu cutia, iar ea o luă cu grijă din strânsoarea lui.

– Ce e? Desfăcu funda și ridică capacul, descoperind cutiuța mai mică din interior. Scoase cutiuța și dădu la o parte partea de deasupra, exclamând: Vai!

Felul în care i se aprinsese privirea, ochii cenușii scăpărând scântei, făcu ca un zvâcnet de poftă trupească să i se împrăștie prin întregul trup. Dorea să atingă focul acela, să o privească arzând sub el. Indiferent de ce se afla între ei, nu se putea împiedica să nu o observe, să nu aibă o reacție în prezența ei. Retrăise sărutul acela de o sută de ori, întrebându-se cât de multă pasiune ar mai fi putut scoate de la această tânără bine-crescută.

Pentru că ea nu făcuse nici o mișcare ca să atingă inelul, îi luă cutiuța.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el astăzi.

Îi luă mâna și îi strecură inelul pe degetul ei subțire. Se potrivea perfect, însă nesiguranța îl rodea, căci ea rămăsese tăcută. Nu îi plăcea, poate? Fusese împins să creadă că diamantele erau pietrele la modă în ziua de azi, cel puțin asta spusese noaptea trecută Charles Tiffany, când își redeschisese magazinul pentru ca Emmett să poată alege un inel. Cel asupra căruia se hotărâse avea o montură antică și o piatră galbenă, de patru carate, cu tăietură de smarald, care credea el că avea să se potrivească gusturilor rafinate ale logodnicei lui. Dar poate că era prea strident...

– Emmett, asta e... E prea mult. Nu ar fi trebuit.

Începu să îi scoată inelul de pe deget.

– Atunci îl voi schimba. Poți alege orice vrei.

Elizabeth își închise degetele, apărându-l.

– Nu, îmi place foarte tare inelul. Nu e nevoie să îl schimbi cu un altul. Doar că... nu pot să cred că te-ai gândit la asta.

– De ce nu ți-aș cumpăra un inel de logodnă? De îndată ce rosti cuvintele, știu răspunsul. Elizabeth nu considera că erau logodiți. Cu siguranță că încerca să găsească o cale să iasă din situația aceea, încă de seara trecută, de când părăsiseră restaurantul Sherry's.

Nu era ca și cum Emmett nu încercase el însuși să născocească un plan de scăpare, dar, oricum ar fi privit situația, trebuia ca ei doi să se căsătorească. Nu avea de gând să permită ca surorile lui să fie compromise încă dinainte să debuteze, punct. Meritau tot ce era mai bun și, indiferent de cât avea să îl coste pe el, personal, Emmett avea să se asigure că vor avea toate avantajele în viață. Avea să se însoare cu Elizabeth, iar surorile lui aveau să fie pe deplin acceptate în societatea newyorkeză.

Iar pedeapsa pe care o plănuise pentru fratele lui Elizabeth nu era treaba nimănui, ci doar a lui.

– Emmett, spuse Elizabeth, nu aș vrea să par nerecunoscătoare, dar poate ar trebui să discutăm despre această presupusă căsătorie.

– Nu este vorba de nici o „presupusă" căsătorie, Elizabeth. Este reală. Ai dori să angajez pe cineva care să se ocupe de detalii ori ai dori să te ocupi personal de planificare?

Ea rămase cu gura căscată.

– Planificare? Să angajezi pe cineva? Abia dacă ne cunoaștem. E imposibil să te gândești să duci la capăt treaba asta.

De parcă ar fi avut vreo șansă. Era adevărat, Will Sloane avea să plătească fiindcă îl șantajase pe Emmett, indiferent cât de mult avea să dureze ca să se răzbune. Faptul că urma să pună mâna pe o mare parte din acțiunile de la Northeast mai ușura un pic usturimea, dar Emmett avea să se asigure că Sloane va regreta.

Pe de altă parte, logodnica lui nu ar fi putut părea mai îngrozită nici dacă ar fi încercat. Nu ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Până la urmă, ea fusese cea care îi ceruse să o sărute. O luase razna? Nu era pentru prima dată când o femeie din înalta societate se arunca în brațele lui. Deși noaptea trecută fusese prima dată când acceptase oferta.

Așa cum făcuse întreaga sa viață, se înăspri, îngropându-și adânc emoțiile. Păși înapoi, distanțându-se.

– Sunt gata să mă însor cu tine, spuse el pe un ton monoton. Dacă tu dorești să pui capăt și să suferi consecințele, asta este decizia ta. Dar nu voi fi eu cel care să își ia cuvântul înapoi.

Ochii i se îngustară.

– Să îți iei cuvântul înapoi? Cuvântul dat cui mai exact?

Emmett și-ar fi mușcat limba. Sloane dorise ca Elizabeth să creadă că acea căsătorie era adevărată, că Emmett își dorise asta. „Pă în așa fel încât să pară convingător, Cavanaugh. Dacă bănuiește că minți, nu va merge niciodată până la capăt. Iar surorile tale vor suferi consecințele."

– E un fel de a spune. Ce vreau să zic este că voi merge înainte cu această căsătorie.

Ea clipi îngrozită.

– De ce?

– Are importanță?

– Da. Nu știi nimic despre mine.

Ea știa chiar și mai puține despre el... iar Emmett intenționa să rămână așa. Dar al naibii să fie dacă avea să încerce să o convingă să facă ceva ce nici unul din ei nu dorea.

– Vorbește cu fratele tău. Dacă această cununie nu va avea loc, nu voi fi eu cel responsabil. Biserica Milosteniei a fost rezervată pentru data de 22 februarie.

– Dar nu mai e nici măcar o lună până atunci!

– Ești bine-venită să te retragi, Elizabeth. Emmett se îndreptă spre intrare, își luă pălăria și bastonul și își continuă drumul spre ușă. Înainte de a închide ușa grea din lemn în spatele lui, o auzi pe Edith Rutlidge spunând:

– Ai multe explicații de dat, Lizzie.

Patru zile mai târziu, Lizzie stătea alături de logodnicul ei într-un cupeu. Emmett îi scrisese să întrebe dacă dorea să iasă la o plimbare în acea după-amiază, iar ea acceptase. Poate așa avea să afle de ce era el atât de hotărât să meargă până la capăt cu acea căsătorie. Motivele ei erau mai evidente: pentru a se proteja de un scandal, dar era derutată de cele ale lui Emmett.

Cupeul o luă spre sud, pe Broadway.

– Stai, ai spus că mergem la o plimbare în Central Park.

Buzele lui Emmett se răsuciră.

– Nu, am spus că doresc să te scot la plimbare. Tu ai presupus că m-am referit la Central Park.

Da, era adevărat. Se aștepta din partea tuturor cuplurilor de un anumit statut să iasă la procesiunea obligatorie, în cupeu și landou, pe Fifty-Ninth și Fifth Street. Dar, pe de altă parte, Emmett Cavanaugh nu făcea nimic din ce era de așteptat. Și slavă Domnului pentru asta!

– Atunci, unde mergem?

– Este o surpriză.

Părea atât de mulțumit de sine însuși, strălucirea diabolică din ochi făcându-i inima să îi bată puternic. Nu îl mai văzuse de când știrea căsătoriei lor iminente apăruse în ziare și aproape că uitase cât de viguros era. De felul în care trupul ei era *conștient* de al lui tot timpul. Spațiul îngust din vehiculul mic părea să se micșoreze în prezența lui, aerul devenea mai rar și o amețea.

Trei săptămâni. În mai puțin de o lună avea să fie *soția* acestui bărbat. Ideea îi făcea mintea să i se oprească în loc. Abia dacă îl cunoștea. Era el cu adevărat pregătit să se însoare cu ea?

– Cum merg planurile de nuntă? întrebă el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Oftă.

– Epuizant. Nu aveam deloc idee că sunt atât de multe detalii.

– Poți oricând să angajezi pe oricine dorești, dacă ai nevoie, să se ocupe de toate. Poți să îmi trimiți notele de plată. Nu e deloc nevoie să te istovești, Elizabeth.

– Mulțumesc, dar mă descurc. Din moment ce ai insistat să te ocupi tu de petrecere, nu mi-au rămas multe de organizat.

– Ei bine, te rog să nu eziți și să îmi telegrafiezi dacă se ivește ceva și ai nevoie de ajutor din partea mea ori a lui Colin.

Călătoriră în tăcere, traversând Houston, apoi Canal și continuând. Când trecură de St. Paul, întrebă:

– Mergem la Battery?

– Nu, spuse, fără să dea alte explicații.

În cele din urmă ajunseră pe Beaver Street. Lizzie studie clădirile, pe fereastră.

– Nu ziceai că ai o clădire de birouri pe aici?

– Ba da. Chiar atunci roțile încetiniră în fața unei clădiri noi de birouri, de cinci etaje, din cărămidă și piatră de var, care avea sculptat, pe arcada elaborată de deasupra ușii, *EAST COAST STEEL*.

Structura neoromanică cuprindea aproape jumătate din stradă. Rânduri și rânduri de ferestre se întindeau către cer, atât de sus, încât de la ultimul etaj se putea vedea, probabil, Brooklynul. Coloane groase, arcuri grele și sculpturi elaborate împodobeau fațada și transformau clădirea într-o operă de artă.

– Urmează-mă! Emmett coborî și o ajută și pe ea.

Își ridică fustele și îl urmă prin ușa uriașă din lemn. De perete era atârnată o listă, care conținea birourile și afacerile din clădire. Entuziasmul îi vibra prin vene. Oare unul dintre ele avea să fie al ei?

– Încă nu este acolo, dacă te întrebai, spuse Emmett din spatele ei.

– Ce anume?

– Numele companiei tale. Arătă cu mâna către literele negre pe fond alb. Nu eram sigur cum vrei să-ți numești firma de investiții. Arătă pe listă *Cavanaugh*, cu un birou la etajul doi. Aceasta ești tu.

– Ah, Emmett, se agăță de brațul lui și se uită în sus la el. Adevărat? Propriul meu birou?

Ochii îi căzură pe gura ei și clipi de câteva ori.

– Da, îi spuse el, cu voce răgușită. Ți-am spus că spațiul este al tău pentru atâta timp cât dorești.

Se legănă pe vârfuri.

– Pot să îl văd?

– Desigur. Pe aici, spre scările de la est.

Neastâmpărul o năpădi și trebui să își strângă tare buzele, ca să nu îl bombardeze cu întrebări, în timp ce urcară cele două etaje. Când ajunseră, în sfârșit, pe palier, el îi luă brațul.

– Biroul tău este în capătul holului.

Pe fiecare ușă pe lângă care treceau era scris numele companiei, cu majuscule albe, pe sticlă.

– Voi avea și eu numele pe ușă?

El chicoti.

– Da. De îndată ce îmi vei spune numele companiei tale.

Fusese atât de prinsă cu planurile de nuntă, încât nu se gândise la ce nume să dea firmei sale. Cel mai bine ar fi să își folosească numele.

pentru că părea ciudat să folosească *Cavanaugh*... dar, pe de altă parte, nu avea să mai fie o Sloane pentru prea mult timp.

Emmett se opri în fața ultimei uși. Bagă mâna în buzunarul vestei, scoase o cheie și o ținu în palma sa imensă.

–Ai vrea să faci onorurile?

Înșfăcă cheia și potrivi capătul din metal în încuietoare cu o mână tremurândă. Mecanismul fu prins și se decuplă, iar ea răsuci clanța din alamă, decorată, pentru a deschide ușa capitonată. Apăru un vestibul minuscul și o altă ușă.

–Aceasta este pentru secretarul tău. Ori asistentul, spuse Emmett și păși în interior. Haide, vino să vezi și restul!

Grăbindu-se să avanseze, deschise larg ușa... și se holbă. Un spațiu aerisit, bine luminat, biroul avea un rând de ferestre pe o parte. Pereții tencuiți nu fuseseră încă vopsiți și ieșeau fire acolo unde fuseseră date găuri. Podeaua de lemn era minunată, finisată cu un luciu strălucitor și un candelabru cu gaz, foarte impresionant, cu șase brațe, atârna de tavan. O sobă de fontă se odihnea în colț, gata să le țină de cald ocupanților încăperii.

Spațiul nu era perfect. Mai era mult de lucru. Mobilă, vopsea, echipamente... dar iubea fiecare centimetru nefinisat.

–Vai, Emmett, șopti ea, învârtindu-se ca să absoarbă totul. Este...

–Nu foarte elegant, știu. Dar instalația electrică este gata pentru curent și pentru telefon. I-am pus să refacă podeaua din lemn de pin. Am vrut să las partea estetică în grija ta, mobila și vopseaua. Dar dacă nu îți place...

Ea observă că era agitat. Oare nu își dădea seama cât de mult îi plăcea?

–Nu, îmi place foarte mult. Sunt... Nu îmi vine să cred că biroul este cu adevărat al meu, să îl folosesc eu.

Umerii i se relaxară în mod vizibil.

–Bun. Mai era un spațiu la etajul patru, dar fără atât de multe ferestre.

Traversă încăperea ca să admire peisajul. Beaver Street se întindea dedesubt, iar restaurantul Delmonico's era la colțul străzii următoare. Acesta avea să fie tabloul ei, în timp ce avea să își sfătuiască clienții, să studieze rapoartele legate de acțiuni, să citească banda

teletipului... în timp ce își croia o viață pentru ea însăși. Ideea aproape că o năucea.

– Unde este biroul tău?

– Două etaje mai sus, spuse el, venind lângă ea și sprijinindu-se de marginea ferestrei. East Coast Steel deține întregul etaj de la ultimul nivel. Am putea veni dimineața împreună cu trăsura.

Doar la auzul cuvintelor rostite cu glas tare, un sfârâit fierbinte i se împrăștie de-a lungul șirei spinării. Chiar avea să împartă un cămin cu bărbatul acesta? Ideea părea nebunească... Și totuși, în mod ciudat, atrăgătoare. Nimeni nu o afectase atât de profund, într-un timp atât de scurt, nu ca Emmett. Era diferit de ceilalți bărbați, epicurienii care își petreceau timpul la petreceri și în cluburi, fără nici o altă aspirație în afara aceleia de a cheltui banii familiilor lor.

Poate că Emmett nu poseda tot atât de mult lustru ori strălucire, dar avea profunzime de caracter. O fundație solidă, exact ca spațiul gol ce-i înconjura. Și, cu un strop de atenție și de grijă, cine știe ce putea să se întâmple?

– Mi-ar plăcea, spuse ea ușurel, referindu-se la remarca lui legată de venirea împreună la lucru. Nu te-ar deranja o soție care muncește?

Se încruntă, gropița din bărbie adâncindu-i-se.

– Nu sunt fratele tău ori unul dintre nesăbuiții aceia orgolioși din înalta societate. Dacă dorești să lucrezi, nu îți voi sta în cale. Te voi susține, în orice decizi.

Genunchii aproape că i se înmuiară de ușurare. Deși o încurajase, o mică părticică din ea se temuse că avea să îi îngrădească încercarea de a-și deschide propria companie. Era altceva să se asocieze cu sora unui partener de afaceri. Și cu totul altceva când femeia aceea era propria soție. Nu orice soț ar fi fost atât de binevoitor – cel puțin nu soții din cercul ei de cunoștințe.

Și, cu asta, răspunsul păru clar.

– Ce ai zice de Compania de Investiții Sloane & Cavanaugh?

Gura i se ridică într-un zâmbet strâmb care îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie. Cerule, era un bărbat frumos!

– Cred că prefer Cavanaugh & Cavanaugh.

– Dar nu sunt încă o Cavanaugh, îl tachină ea.

– Vei fi. Peste doar trei săptămâni, domnișoară Sloane. Ceva din privirea lui întunecată scânteie și dădu naștere la o căldură care se propagă de-a lungul spinării ei. Ca și cum cineva i-ar fi strâns

corsetul, dintr-odată nu putu să respire cum trebuie. Se gândea el oare să o sărute din nou? Pentru că ea, *cu siguranță*, ar fi dorit ca el să o sărute din nou.

Clipa se lungi, ochii li se întâlniră, aerul împuținându-se din ce în ce mai mult. Degetele lui se ridicară ca să îi dea, delicat, o șuviță de păr rebelă după ureche.

–Trei săptămâni, repetă el, de data asta cu o voce joasă, răgușită, care lunecă sub pielea ei ca să i se fixeze în măduva oaselor. Se aplecă spre el, dorind mai mult, dar Emmett se grăbi să facă un pas în spate.

Stânjenită, Lizzie se întoarse din nou spre fereastră. Ce avea acest bărbat de o atrăgea, făcând-o să se poarte atât de necugetat? În mod clar, el nu o dorea la fel de mult... deși fusese ceva în tonul lui de adineauri. O urmă de reținere și de frustrare. Ori fusese doar imaginația ei?

Își drese glasul:

–Ar trebui să te conduc acasă. Se va întuneca în curând.

Aprobă dând din cap, iar el o conduse către ușă. Cu o ultimă privire plină de speranță aruncată peste umăr, Lizzie începu să creadă că poate lucrurile nu aveau să fie atât de rele pe cât se temuse.

Aproape că o sărutase. Din nou.

În timp ce Emmett și Elizabeth se întorceau în Washington Square, el încercă să nu se holbeze la ea. Al naibii de greu, dacă lua în considerare cât de atrăgătoare o găsea – și nu era vorba doar de felul în care arăta.

Deși nu văzuse în viața lui o creatură mai frumoasă, era la femeia asta mult mai mult decât felul în care arăta. Mintea ei. Inteligența ei. Curajul ei. Îl surprindea la orice pas – iar asta ar fi trebuit să îl sperie de moarte. Nu era un bărbat căruia să îi placă surprizele. Crescând pe străzile din Five Points, fiecare zi fusese imprevizibilă. Grupuri rivale, copoi corupți, lupte pe stradă... și acasă. Nu știuse niciodată la ce să se aștepte acolo, dacă tatăl său avea să fie beat, iar maică-sa ghemuită de frică. Chiar și să găsească de mâncare era o provocare și fuseseră zile în care nu găsise deloc.

Așa că, atunci când începuse să câștige destul, se luptase ca să se asigure că nu aveau să mai fie surprize. Își asumase responsabilitatea pentru frații lui. Dobândise tot ce era mai bun din toate. Nu avea încredere în nimeni. Se limitase la actrițe pentru că erau, neîndoielnic,

hotărâte și preocupate mai mult de cariera lor și de numele lui decât să îi monopolizeze timpul.

Nu, doar celor privilegiați le plăceau surprizele. Când trăiai în șanț, o surpriză putea foarte bine să te ucidă. Așa că de ce nu putea să și-o scoată din minte pe femeia asta?

– Când crezi că va fi gata biroul? întrebă ea de pe locul de alături.

– În curând. Voi instala o toaletă privată pentru tine. Materialele vor fi livrate cândva, săptămâna viitoare. Între timp, te poți hotărî asupra tuturor aspectelor estetice, în ceea ce privește mobila și culorile zugrăvelii.

– Am nevoie de un spațiu separat, privat, unde pot veni doamnele.

– Bine. Mă voi asigura că va fi pregătit.

– Mulțumesc. Deții clădirea de mult timp?

– Am cumpărat terenul acum un an și ceva. Am demolat clădirile existente și am construit-o pe asta. E gata de vreo două luni.

– Și unde erau birourile tale, înainte de asta?

– Nu departe, pe Broadway. Dar era un spațiu mai mic.

– Ce ți-a spus fratele meu în seara în care ne-a găsit la Sherry's?

Emmett clipi la schimbarea bruscă a subiectului, iar mintea îi îngheță. Nu îi putea spune adevărul, desigur, totuși îi displăcea să o mintă. Merita să știe cât de mult se coborâse fratele ei pentru a se asigura că nunta aceea avea să aibă loc, dar nu putea spune nimic. Dacă ar fi scos la iveală șantajul lui Sloane, viitorul lui Claire și al lui Katie avea să fie distrus.

Minciuna nu fusese niciodată o problemă înainte, nu până la Elizabeth Sloane. Cu cât o vedea mai mult, cu atât mai tare se străduia să țină îngropat adevărul. Cu câteva momente mai devreme, în noul ei birou, ochii ei limpezi, de culoarea ardeziei, îl priviseră cu atât de multă încredere și speranță... care doar contrasta cu urâciunea ce înconjura atât de mult din viața lui. Femeia asta merita ceva mai bun.

Scutură scame imaginare de pe mâneca paltonului său.

– Era mânios. E de înțeles.

– Atunci, v-ați mai bătut după ce am plecat eu?

– Nu. Ne-am certat, dar într-o manieră civilizată.

Ea păru să chibzuiască asupra acestui lucru, frământându-și buza de jos între dinți.

– Nu îți place de fratele meu, nu-i așa?

Cel puțin aici putea fi onest.

– Nu, nu îmi place.

– De ce nu? Toți ceilalți îl plac.

Bineînțeles că îl plăceau. Cine nu l-ar iubi pe Băiatul de Aur, căruia îi fusese oferit totul pe o farfurie lustruită de argint?

– Fratele tău își face griji în privința aparențelor, a ceea ce vor crede persoanele de vază, în timp ce mie nu mi-ar putea păsa mai puțin de părerile celorlalți.

– Dar te întâlnești cu el și cu ceilalți, în fiecare lună. La Clubul Knickerbocker.

– Acolo e vorba despre afaceri, nu despre prietenie.

Ea clătină din cap, cu privirea fixată în față.

– Nu știu cum reușiți voi, bărbații. Nu aș putea niciodată să intru în afaceri cu cineva pe care nu îl plac.

– Nu e adevărat. Erai gata să intri în afaceri cu mine și nici măcar nu ne cunoscuserăm.

– Da, dar am crezut că erai prieten cu fratele meu. Ceea ce vorbea, oarecum, despre caracterul tău.

– Ce anume, că am gusturi groaznice în materie de prieteni? spuse el sec.

Îl lovi cu umărul.

– Fii serios, Emmett!

Dumnezeule, iubea să își audă numele pe buzele ei.

– Sunt întotdeauna serios. Ar trebui să știi asta până acum.

– Puțin probabil, spuse ea țâfnoasă. Din păcate, ceea ce știu despre tine e îngrozitor de puțin.

Adevărat, dar ar fi fost surprinsă să afle cât de mult îi dezvăluise despre el. Elizabeth știa mai multe decât orice altă femeie dintre cunoștințele lui, cu siguranță. Fusese ușor să păstreze distanța de restul femeilor, dar Elizabeth îi pătrunsese sub piele. I se cuibărise adânc, în țesuturi, atât de tare, încât doar gândul la ea îi făcea mădularul să i se întărească.

– Bărbații sunt creaturi necomplicate, iar tu ești o femeie isteață. Nu am dubii că ne vei citi pe toți foarte curând.

Auzi cum ea inspiră tăios și simți că se încruntă.

– Ce am spus? O jignise în vreun fel?

– Nu mi-a mai spus nimeni până acum că sunt isteață, zise ea într-un final, iar umerii lui se relaxară.

– Nici măcar fratele tău? Clătină din cap, iar el continuă: Atunci este și mai nesăbuit decât îl credeam.

Elizabeth roti brusc capul, ațintindu-și privirea asupra lui. Emoția se învârti în ceața cenușie a pupilelor ei, dar el nu putu să ghicească exact ce simțea ea.

– Mulțumesc, rosti ea.

Prin pântecul lui lunecă o căldură, o amintire a dorinței care clocotise toată ziua, în prezența ei. Impulsul de a o săruta reapăru, mai puternic ca niciodată. Se gândi să se aplece în față, să-i atingă gura cu a lui, să o soarbă și să o tachineze, până când s-ar fi luptat să respire. Totuși, dacă ar fi făcut asta, nu ar fi ajutat-o să se decidă să anuleze nunta, iar acela era singurul mod de a ieși din încurcătura pe care o crease fratele ei.

Se mută către fereastră și înțelese că această zi fusese o mare greșeală. Petrecând timp alături de ea, nu făcuse decât să dezgroape și mai multă vină, de care nu avea nevoie, și eșuase în a-i da motive să rupă logodna. Ca să nu mai pomenească faptul că aproape se înnebunise singur de dorință pentru ea. De ce oare crezuse că era o idee bună să o ducă pe Beaver Street?

„Admite", își spuse. „Ți-ai dorit să o vezi din nou." Dumnezeule, fusese un idiot.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere, stânjeneala fiind la fel de groasă ca praful de cărbuni. Ca să își abată atenția, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut în ziua aceea, a sutelor de sarcini care îl așteptau la birou. Sarcini importante, care nu includeau o fostă debutantă blondă, cu ochii argintii.

Când ajunseră în Washington Square, o ajută să coboare din cupeu. Kelly rămase pe locul vizitiului, având grijă de cai și, din fericire, tăcu. Majordomul familiei Sloane deschise ușa în timp ce ei urcau scările, așa că Emmett se întoarse să își ia politicos la revedere.

– Un moment, Frederic, îi spuse Elizabeth majordomului, iar stomacul lui Emmett se prăbuși. Sperase să scape fără o altă conversație în particular.

Ușa se închise, iar ea își înclină capul.

– Mi-a plăcut foarte mult ziua aceasta. Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Ea așteptă tăcută, studiindu-l, iar el întrebă:

– Mai e ceva, domnișoară Sloane?

– Nu, zise ea repede. Voiam doar să îți spun... Mi-ai mărturisit odată că nu ești un bărbat cumsecade, dar cred că te-ai înșelat. Ești

dispus să te căsătorești cu mine și nu prea înțeleg motivul, dar sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai luat asupra ta în numele meu.

Vârful limbii îi ardea de nevoia de a-i spune adevărul, de a o pune pe drumul cel bun în ceea ce îl privea, atât pe el, cât și motivul pentru care se căsătorea cu ea. Însă, prin forța pură a voinței, își ținu gura închisă. Cu o plecăciune adâncă, în semn de confirmare, se întinse și ciocăni la ușa principală. Ușa capitonată se deschise aproape imediat, și Emmett se răsuci pe călcâie, hotărât să se cațăre înapoi în trăsură și să o șteargă naibii din Washington Square.

Nu avea să mai fie nici o ieșire, își jură el. Fără plimbări. Fără vizite. Fără buze pline, colorate ca fructele de pădure și întredeschise. Data viitoare când avea să o vadă, dacă ea nu anula nunta între timp, avea să fie la altarul bisericii.

Capitolul 8

Asigură-te că nu îți vei cheltui banii doar de dragul de a arăta cât de liberal poți fi.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Într-o zi rece de miercuri de la sfârșitul lunii februarie, o mulțime incredibil de mare se adunase în interiorul bisericii Milosteniei, pentru nuntă.

Nunta ei.

Un râs isteric îi ardea gâtlejul, iar Lizzie se luptă să-și reprime reacția. Faptul că se afla acolo, purtând o rochie de mireasă de 8 000 de dolari, așteptând în spatele bisericii alături de fratele ei, aproape că o făcu să se întoarcă și să o ia la goană. Trecuseră trei săptămâni de când îl văzuse ultima oară pe Emmett, cel care avea să îi fie, foarte curând, soț. În vârtejul planificării și al probelor rochiei, Lizzie nu își permisese să se gândească prea mult la remarcabila lui absență.

Dar stând acolo, pe punctul de a jura credință acelui bărbat, până când moartea avea să îi despartă, nu se putea abține să nu se întrebe ce făcuse el în tot acel timp. Ce fusese atât de urgent încât nu își putuse permite să o viziteze pentru câteva momente? De fiecare dată când trimisese un bilet cu o întrebare despre vreun detaliu legat

de nuntă, îi răspunsese secretarul lui Emmett. Nu se deranjase nici măcar să îi scrie o vorbă.

Iar acum *se căsătorea* cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea păși spre altar?

Se gândi la firma ei de investiții, la biroul ei de pe Beaver Street. Singurul vis pe care îl avea de ani în șir. Dacă nu avea să meargă până la capăt cu nunta, nu urma să reușească niciodată. Dacă ar fi fost acoperită de scandal, eșecul ar fi fost singurul rezultat.

Iar Will avusese dreptate; poate că nu îi plăcea, dar aceea era realitatea în care trăia.

„Amintește-ți de bărbatul care te-a dus să îți vezi biroul", își spusese. Emmett fusese binevoitor și avusese grijă de ea. Respectuos. Încântat să îi arate spațiul pe care îl pregătea pentru ea. Speranța fragilă de care se agățase din acea zi ieși la suprafață, îngăduindu-i să respire. Poate că, în cele din urmă, căsătoria aceasta avea să fie un succes.

Apăru Edith, care își părăsise locul ca să meargă în spate, unde aștepta Lizzie.

– Arăți minunat, spuse Edith și îi strânse brațul. Ești sigură că vrei să duci la bun sfârșit treaba asta?

Lizzie își scutură mâinile înmănușate, încercând să își alunge emoțiile.

– Da, spuse ea, chiar dacă nu era prea convinsă. Dacă fuga de probleme ar fi rezolvat ceva, ar fi fost deja la jumătatea Broadwayului până acum.

– Ei bine, te voi susține, indiferent de ce vei decide, îi șopti Edith serioasă. Tot nu cred că îți dorești această căsătorie.

– Nu am de ales. Totul e aproape gata, îi spuse prietenei sale.

– Nu e gata decât după noaptea nunții, punctă Edith și se întoarse la locul ei, în rândul domnișoarelor de onoare.

La mențiunea nopții nunții, panica lui Lizzie aproape că se dublă. Inspiră adânc, cu mâinile în șolduri, și se strădui să-și calmeze stomacul.

– Totul va fi în regulă. Will apăru brusc lângă ea. Amintește-ți, familia Sloane nu renunță.

Se uită la fratele ei, atât de arătos în haina sa gri și cu pantalonii asortați. Avea nevoie de puterea și de încurajarea lui, la fel de mult ca atunci când era o fetiță, și îi mărturisi:

– Nu știu dacă pot face asta.

Will îi luă mâna, cu o expresie calmă.

– Lizzie, spuse el, nu ai încotro. S-a încheiat. Tot ce ai de făcut este să păşeşti în faţa altarului şi să îţi rosteşti jurămintele.

– Nu-l cunosc aproape deloc.

– Vei fi bine. Cavanaugh îşi ia responsabilităţile în serios. Va avea grijă de tine, aşa cum a făcut-o cu fratele şi cu surorile lui mai mici.

– Nu doresc să fiu o responsabilitate, spuse ea, ridicând glasul. „Doresc ca el să mă iubească", se gândi, deşi mai mult ca sigur că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Putea la fel de bine să spere la un loc la Bursa de Valori.

– Ştii la ce mă refer. Nu te va răni, ţi-o jur. Dar îmi poţi spune totul, Lizzie. Îţi sunt întotdeauna alături. Indiferent ce se întâmplă cu Cavanaugh, poţi oricând să apelezi la mine.

Orga începu să cânte, răpindu-i posibilitatea de a răspunde. Domnişoarele de onoare şi însoţitorii începură să meargă spre altar. Îşi închise ochii şi inspiră atât de mult aer cât îi permise corsetul. Sosise timpul.

Simţi braţul lui Will înconjurând-o într-o îmbrăţişare puternică.

– Lizzie, eşti cea mai deşteaptă şi cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, îi spuse încet la ureche. A fost onoarea mea şi un privilegiu să te văd crescând, să privesc cum ai evoluat în femeia care ai devenit. Şi îmi pare rău că părinţii noştri nu sunt şi ei aici, să vadă. Ar fi la fel de mândri de tine cum sunt eu, în clipa asta. Te iubesc, pitico!

Lacrimile o podidiră şi se concentră să nu îi strice lui Will cămaşa albă, perfect scrobită. Nu îi putu răspunde, aşa că îl îmbrăţişă, la rândul ei.

Will vorbi cu cineva din apropiere, apoi îi spuse:

– Ne aşteaptă.

Expirând, se retrase de lângă fratele ei şi îşi netezi rochia crem de satin. Ornată simplu, cu dantelă Duchesse, rochia era decoltată la gât şi cu mâneci până la coate. Trena, cusută cu sute peste sute de perle minuscule şi tivită cu flori de portocal, te lăsa cu gura căscată, având nu mai puţin de doi metri. Lizzie susţinuse că era prea extravagantă, dar Will insistase, menţionând că „aparenţele trebuiau menţinute".

De asemenea, trimisese instrucţiuni către Lord & Taylor să nu scutească nici un fel de cheltuieli în ceea ce priveşte trusoul ei. Unele dintre piesele de lenjerie o făcuseră să roşească. Să poarte lucrurile acelea? Umilitor.

– Totul va fi bine, spuse încet Will. Îi umflă voalul de tul înconjurat de o ghirlandă de flori naturale de portocal. Vei vedea, Lizzie.

Nu avea nici o idee de unde își găsise fratele ei optimismul, dar, când porniră spre altar, ea se concentră asupra zilei pe care ea și Emmett o petrecuseră în noul ei birou. Amintirea aceea îi împinse picioarele înainte în timp ce sute de fețe se întoarseră spre ea. Palmele i se umeziseră în mănuși, așa că își strânse buchetul de trandafiri albi și de mărgăritare și se concentră să nu se împiedice.

Priviri familiare, curioase, îi ieșiră în cale. Prieteni și cunoștințe pe care le știa de o viață, fiecare dintre ei întrebându-se de ce se căsătorea azi cu Emmett Cavanaugh. Nu era ca și cum ea însăși cunoștea răspunsul.

Un bărbat păși în față, iar plămânii lui Lizzie cedară, lăsând-o fără respirație. „Emmett." În ciuda emoțiilor, nu putu să nu-i observe farmecul păcătos. Un frac de culoarea porumbelului îi acoperea umerii largi, în timp ce o lavalieră albă, țeapănă, îi împodobea gâtul. Părul îi fusese pomădat, subliniindu-i trăsăturile sculptate, iar privirea lui aproape neagră era fixată doar asupra ei. Stomacul îi flutură, atenția aceea delectând-o. Cum de era capabil ca, într-o mulțime de sute de persoane, să o facă să se simtă ca fiind singura femeie de pe pământ?

Și nu părea nici să ezite și nici nefericit. Părea... mândru. Plin de încredere. Ca și când nu avea nici o urmă de îndoială asupra a ceea ce urma să se întâmple. Dar, pe de altă parte, întotdeauna părea așa, ca și când lumea i se închina la picioare, și nu invers.

Aștepta oare aceeași ascultare și din partea ei?

Înaintă câțiva pași ca să o întâmpine. Panica lui Lizzie înflori din nou, și picioarele i se înmuiară. Will o ținu bine, apucând-o de mâna care i se odihnea pe braț, având grijă ca ea să nu cadă. Sau poate asigurându-se că nu avea să încerce să fugă.

Will se opri la baza scărilor și o sărută pe obraz. Îi desfăcu degetele de pe brațul lui și i-o prezentă lui Emmett. Ea aștepta o reacție, un semn care să-i arate ce gândea Emmett în timp ce o conducea pe scări, dar devenise de necitit.

– Relaxează-te, spuse Emmett doar pentru urechile ei. Nu ești condusă la spânzurătoare.

Deveni tensionată, dar, înainte să își dea seama, îngenuncheau pe băncuță, iar pastorul începu să vorbească. Ceremonia fu scurtă și la obiect, chiar dacă Lizzie nu avea să și-o amintească. Nu se putuse

gândi decât la bărbatul masiv, enigmatic, care îi stătea alături. De ce făcea el asta? Unde fusese în ultimele săptămâni?

Când terminară, Emmett îi ridică voalul, se aplecă și o sărută în fața întregii societăți newyorkeze. Și nu îi atinse doar buzele. Gura lui stărui asupra gurii ei, cald și atent, destul de îndelung încât să elimine orice dubiu ar fi putut avea audiența. Lizzie nu se lăsă păcălită; fusese o demonstrație de posesiune. Un fel de a demonstra că erau, cu adevărat, căsătoriți.

Se retrase în cele din urmă și ea îi surprinse dogoarea ce-i ardea în ochi, așa cum nu îl mai văzuse de la cina de la Sherry's. Înainte să o întoarcă cu fața spre mulțime, își puse buzele lângă urechea ei.

– Ești a mea.

Din cealaltă parte a încăperii, Emmett urmărea cum soția lui se clătina ușor. Obrajii îi erau îmbujorați, ochii din cale-afară de luminoși. Toate semnele erau vizibile, cugetă el, bătând cu degetele în masă. Cu siguranță că nu era un abstinent, dar nu își dorea o soție beată.

„Nu azi. Nu când avea cu ea planuri pentru mai târziu."

Îi făcu semn unui chelner.

– Te rog să te asiguri că doamnei Cavanaugh nu i se mai servește șampanie, spuse el încet. Chelnerul aprobă dând din cap și merse în sala de dans pentru a îndeplini porunca.

Peste 300 de invitați se îngrămădiseră în casa lui Emmett la petrecere; pentru ocazie, casa fusese toată decorată în alb. Mii de trandafiri albi fuseseră folosiți peste tot în casă – atârnați deasupra ușilor, înfășurați împrejurul coloanelor, aranjați în buchete imense și în coșuri – iar spătarul scaunelor era împodobit cu satin alb. Delmonico's le asigurase masa cu opt feluri de mâncare, precum și tortul cu șase etaje. O încăpere întreagă fusese eliberată pentru a expune darurile de nuntă primite din toate colțurile lumii.

Plănuise recepția el însuși, angajând o mică armată care să îl ajute ca evenimentul să fie un succes. Deși nu avea încă o confirmare clară a problemelor financiare în care se afla Sloane, recepția aceasta se răsfrângea atât asupra lui Emmett, cât și asupra familiei miresei și nu dorise să scutească nici o cheltuială. Erau, cu siguranță, alte moduri, mai bune, de a-l împinge pe Sloane în adăpostul pentru oameni săraci decât o nuntă.

În plus, nu avea nici un sens ca Elizabeth să se deplaseze în cealaltă parte a orașului ca să aibă grijă de diverse detalii. Știa de la secretarul lui că fusese destul de epuizată, cu doar patru săptămâni la dispoziție în care să se ocupe de ce mai rămânea de organizat. Emmett își permitea să angajeze oricât personal și orice ajutoare de care era nevoie pentru a duce treaba la bun sfârșit. Nu avea nici un sens ca noua sa soție să pice moartă de oboseală imediat după ceremonie.

În momentul acela însă, se putea prăbuși din cauza excesului de șampanie. Era, cu siguranță, beată. În ultima oră se plimbase printre invitați, fără să aibă timp să mănânce, darămite să discute cu soțul ei. Totuși, nu o scăpase din ochi. De asta știa când începuse să se clatine pe picioare.

– Dacă ai de gând să continui să te holbezi la ea în felul acesta, probabil că va lua foc, murmură fratele lui, care îi stătea alături.

Emmett îl săgetă cu privirea pe Brendan.

– Să nu cumva să crezi că am uitat rolul pe care l-ai jucat în toată treaba asta.

Brendan ridică mâinile, cu palmele în sus.

– De unde era să știu că avea să îl trimită cineva pe fratele ei să vă descopere împreună? Am crezut că o cină nevinovată...

– Într-o încăpere privată, aranjată pentru mine și actuala mea amantă? Într-adevăr, cum ar fi fost posibil să se întâmple ceva? Emmett înghiți restul băuturii și trânti paharul gol pe masă.

Brendan chicoti.

– Totuși, ai compromis-o, dragă frate.

Da, o sărutase. Asta nu era de ajuns pentru a justifica o căsătorie.

– Ei bine, ți s-a îndeplinit dorința. Debutul lui Claire și al lui Katie sunt acum garantate. Mai e ceva ce pot face pentru tine, *dragă frate?*

– Da, ai putea să îți culegi mireasa și să vă începeți luna de miere.

Luna de miere. Un sfârâit lunecă peste pielea lui Emmett, căldura croindu-și drum prin testiculele lui. Avea să o aibă pe Elizabeth doar pentru el timp de două săptămâni. Părea ea, poate, rezervată și bine-crescută, o scorțoasă cu sânge albastru, dar când o sărutase, toate lucrurile acelea se topiseră. Devenise o sârmă electrică vie în mâinile lui, un șoc electric de pasiune pură așa cum el nu mai întâlnise niciodată.

Și avea de gând să ia fiecare strop din acea pasiune.

–În orice caz, asta a fost o mișcare bună, spuse Brendan, ridicând trabucul cubanez scump, înfășurat într-o bancnotă de 100 de dolari. Fiecare bărbat care fusese invitat primise unul, în timp ce fiecare femeie de la recepție primise o brățară de aur cu smaralde de la Tiffany's. Costisitor, dar o declarație necesară.

Nu fusese el născut cu o lingură de argint în gură, dar ar fi putut, oricând, să îi cumpere și să îi vândă pe cei mai mulți dintre Knickerbockeri de zece ori.

Pe când își termina băutura observă că Elizabeth se legănă încă o dată.

–Cred că o voi aduce pe doamna Cavanaugh.

Brendan îl bătu pe umăr.

–Ne vedem peste două săptămâni. Și felicitări, Emmett! Este o femeie deșteaptă, amuzantă și atractivă. Cred că în ea ți-ai găsit perechea.

Deși nu avea nevoie de ea, Emmett se bucura de aprobarea lui Brendan. Până la urmă, aveau să trăiască împreună, cu toții, când Emmett și Elizabeth aveau să se întoarcă din Newport. Emmett se ridică și părăsi sala de bal, ieșind pe hol, unde îl găsi pe Kelly la pândă, după colț.

–Suntem gata să plecăm? întrebă.

–Cu siguranță, Bish. Doar să-mi zici când. Dar m-am gândit că poate vrei să te mai învârți pe lângă oaspeții tăi fițoși.

–Nu, aș dori să pornim înainte de apus.

Buzele lui Kelly zvâcniră.

–Ești nerăbdător pentru la noapte, așa-i?

–Du-te dracului, zise el, însă fără prea mult patos. Kelly avea dreptate și nu avea rost să îl contrazică. O anunț pe Elizabeth că plecăm.

–Aduc trăsura. Kelly se dezlipi de perete și se îndreptă spre spatele casei.

Emmett se întoarse – doar ca să îl găsească pe Sloane stând exact în spatele lui cu chipul foarte încruntat. Emmett își încrucișă brațele pe piept.

–Mă întrebam când o să mă găsești, Sloane.

Sloane păși înainte, cotind, acolo unde nu puteau fi auziți de altcineva.

–Să știi că voi verifica, să mă asigur că este fericită. Și, dacă nu o faci fericită, iadul te paște, Cavanaugh.

Emmett ar fi râs, dacă nu ar fi fost dezgustat de ipocrizie. Păși mai aproape și mârâi:

– Scutește-mă de sacul tău plin de rahat. Dacă ți-ar fi păsat vreun pic de fericirea ei, nu ai fi obligat-o să intre în căsătoria asta. Nu m-ai fi șantajat amenințându-mă cu distrugerea surorilor mele, în cazul în care nu m-aș fi însurat cu a ta.

– Nu mi-ai lăsat nici o afurisită de alternativă, ripostă Sloane, fără să cedeze. Ai atacat-o într-un separeu dintr-un restaurant cu jumătate din înalta societate newyorkeză aflată cu un etaj sub voi.

Emmett își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs plin de neîncredere.

– *Eu* am atacat-o *pe ea?* Asta este ceea ce ți-ai spus ca să poți dormi noaptea? Sora ta m-a implorat practic să o sărut.

Întregul trup al lui Sloane deveni rigid.

– Nemernicule! Nici măcar să nu îndrăznești să sugerezi că nu ar fi pură.

– Nu-mi pasă nici un pic dacă este sau nu pură, spuse Emmett cu un zâmbet malefic. Dar intenționez să aflu adevărul chiar în noaptea asta.

Nările lui Sloane se umflară și își închise ochii pentru un moment.

– Ești grosolan și dezgustător, Cavanaugh! Își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, posibil ca să nu îl lovească pe Cavanaugh. Nu o meriți.

Nimic de obiectat la asta, se gândi Emmett. Diferențele dintre el și noua lui soție erau evidente pentru toată lumea. Totuși, azi stătuseră în fața oamenilor și a lui Dumnezeu și își juraseră credință până când moartea avea să îi despartă, așa că Sloane putea să-și vâre părerea în propriul fund.

– Poate că nu o merit, dar o am, Sloane. Și nu poți face absolut nimic în legătură cu asta. Trecând pe lângă celălalt bărbat, Emmett păși în sala de dans. Sosise vremea să își recupereze soția și să o șteargă naibii de acolo.

Lizzie nu își mai simțea degetele de la picioare.

Nu putea să spună dacă îi amorțiseră de la șampanie ori din cauza pantofilor înguști. Deși fața o durea încă din cauza zâmbetului fals pe care îl afișase de când plecaseră de la biserică, așa că, poate, ar mai fi putut suporta încă un pic de șampanie.

Ireal. Asta era singura descriere la care se putea gândi pentru ziua aceea. Mai întâi nunta, apoi călătoria în centru cu Emmett – care fusese neobișnuit de supus după ceremonie – și până la recepția aceasta extravagantă care făcea paradă atât de bogăția, cât și de puterea lui Emmett Cavanaugh.

Soțul ei.

Se căsătorise cu el. Dacă nu ar fi fost veșmintele de nuntă, ar fi putut crede că ziua fusese un vis. Și ce urma să se întâmple acum? Lizzie nu prea știa nici ce să spună, nici cum să se poarte. Ce așteptări avea el de la ea? Nu o pregătise nimeni pentru ziua nunții, darămite pentru *noaptea* nunții.

Femeile din clasa ei nu vorbeau niciodată despre ceea ce se întâmpla în dormitor. Avea o idee vagă, dar privirea insistentă, fierbinte pe care o îndrepta asupra ei pe când se învârtea prin sala de dans o făcea să fie și mai emoționată. Părea că cel mai bine ar fi să îl evite.

– Bună ziua, doamnă Cavanaugh.

Un tânăr chipeș și o tânără cu păr roșu stăteau în fața ei. Își scotoci creierul zăpăcit după un nume.

– Domnule Harper. Și doamna Harper. Vă mulțumesc amândurora că ați venit.

Domnul Harper era una dintre cunoștințele lui Emmett și a lui Will și proprietarul băncii New American. El însuși căsătorit recent, după ce o cunoscuse pe doamna Harper în tren. Cei doi formau un cuplu izbitor de adorabil.

Doamna Harper îi luă, curajoasă, mâna lui Lizzie și o scuturâ de câteva ori.

– Sunt atât de bucuroasă să vă întâlnesc, doamnă Cavanaugh. Știu că ne-am întâlnit atunci când ați întâmpinat oaspeții, dar n-a fost ceva semnificativ. Cu siguranță nu a fost de ajuns ca să îți poți face o idee despre cum e o persoană. I-am spus lui Ted că trebuie neapărat să vă invităm la cină pe dumneata și pe Emmett. Nu pot să cred că a hotărât să se însoare – și cu cineva dintr-o familie atât de impresionantă!

Se opri ca să respire, iar soțul ei îi zâmbi plin de indulgență. Era, probabil, obișnuit cu felul în care vorbea soția lui, ca și cum trebuia să spună tot ce avea de zis cât se poate de repede.

– Ceea ce vrea doamna Harper să spună, zise el încet, este că suntem foarte fericiți pentru dumneavoastră, pentru amândoi. Din ceea

ce am văzut azi, cred că veți aduce un strop de viață foarte necesară lumii lui Emmett.

Lizzie cu siguranță spera asta. Înainte să apuce să răspundă, doamna Harper scăpă:

– Și sărutul acela de la biserică! Își făcu vânt cu evantaiul. Vai de mine! Am crezut că jumătate din femeile prezente o să leșine.

Un val de căldură o înghiți pe Lizzie. Lăsând situația jenantă la o parte, hotărî că o place pe doamna Harper. Era greu să urăști o femeie care spunea exact ce gândea, fără nici un fel de filtru. Lui Lizzie îi amintea de Edith.

– Vă mulțumesc amândurora pentru cuvintele amabile. Mi-ar plăcea foarte mult să vin la cină.

– Ah, bun, spuse doamna Harper, radiind. Poate veți veni în vizită și într-o după-amiază? Casa lui Ted este atât de mare, și nu sunt obișnuită să am atât de mult spațiu. Înainte să mă mărit cu el locuiam într-o pensiune. Știați?

– Nu, răspunse cinstit Lizzie. Nu știam.

– Veniți să mă vizitați și vă voi spune întreaga poveste, promise doamna Harper.

– Mi-ar plăcea, o asigură Lizzie. Și, vă rog, spuneți-mi Lizzie.

Doamna Harper clipi de câteva ori, iar Lizzie avu impresia că femeia era gata să plângă.

– Mulțumesc. Iar tu trebuie musai să îmi spui Clara.

– A fost minunat să te cunosc, Clara, domnule Harper. Sper din suflet că vă veți simți bine în continuare.

– Înainte să plecăm, spuse domnul Harper, Emmett mi-a povestit despre noua dumneavoastră firmă de investiții. Dacă veți avea vreodată nevoie de ajutor sau de creditare, vă rog să nu ezitați să mă contactați la bancă.

Oferta era neașteptată și extrem de generoasă. Ba mai mult, nu o desconsiderase, nici nu o descurajase. Lizzie se lumină la față și spuse:

– Mulțumesc, domnule Harper. S-ar putea să o fac.

Cuplul își luă la revedere și plecă. Când se întoarse, Lizzie îl zări pe Emmett ridicându-se de la masa lor și îndreptându-se către ieșire. Pasul lui, cu picioare lungi, mânca pământul sub el. Capete se întorceau când trecea – remarcabil, dacă te gândeai că încăperea era înțesată de demnitari, industriași și de crema societății – iar

ea se întrebă dacă și ei vedeau același lucru pe care îl vedea ea. Putere. Inteligență. Elan neobosit.

Combinate cu chipul său atât de frumos, abia dacă putea să își ia privirea de la el.

Apoi observă că o altă persoană se îndrepta în aceeași direcție, iar stomacul i se înnodă. *Will.* Iar expresia de pe chipul lui nu prevestea nimic bun. Îl urmărea pe Emmett?

Lizzie se grăbi după fratele ei, hotărâtă să afle care era problema. Rochia o încurca un pic și, până când ajunse pe coridor, auzi două voci masculine furioase.

– ... și dacă nu o faci fericită, iadul te paște, Cavanaugh.

Lizzie aproape zâmbi. Will fusese întotdeauna protector cu ea, adeseori prea protector. Deschise gura ca să intervină, dar cuvintele furioase ale soțului ei o opriră brusc.

– Scutește-mă de sacul tău plin de rahat. Dacă ți-ar fi păsat vreun pic de fericirea ei, nu ai fi obligat-o să intre în căsătoria asta. Nu m-ai fi șantajat amenințându-mă cu distrugerea surorilor mele în cazul în care nu m-aș fi însurat cu a ta.

Lizzie tresări de parcă cuvintele acelea fuseseră lovituri. „Șantajat." Will îl... șantajase pe Emmett să se însoare cu ea? Amenințându-le pe drăgălașele surori vitrege ale lui Emmett? Își apăsă cu pumnul talia, surpriza și șocul aproape încovoind-o.

„Nu dorea să se însoare cu mine." Will mințise. Totul era o *minciună*.

Ah, Doamne! Fusese atât de *proastă*. Will pretinsese că Emmett dorise să se însoare cu ea, iar Emmett apăruse cu inelul, spunând că era o căsătorie adevărată. Cum de putuse să îi creadă pe vreunul din ei?

Nu putea să respire, corsetul săpându-i dureros în coaste. Nu era... destul aer. Se sprijini cu o mână de perete ca să nu se prăbușească.

– Nu mi-ai lăsat nici o afurisită de alternativă, spunea Will. Ai atacat-o într-un separeu dintr-un restaurant cu jumătate din înalta societate newyorkeză aflată cu un etaj sub voi.

Emmett râdea, deși sunetul păru rece în urechile lui Lizzie.

– *Eu* am atacat-o *pe ea*? Asta este ceea ce ți-ai spus ca să poți dormi noaptea? Sora ta m-a implorat practic să o sărut.

Căscă gura cu o oroare tăcută. Tocmai îi... Fratelui ei? Umilința îi pârjoli măruntaiele, iar fierea îi arse gâtlejul. Trebuia să evadeze. Întorcându-se, nu avu de ales, decât să se reîntoarcă în sala de dans.

Acolo unde sute de oameni sărbătoreau o căsătorie care era o escrocherie. O farsă.

O minciună.

Strălucirea sălii albe aproape o orbi, o atmosferă care, cu doar câteva minute mai înainte, păruse romantică. Splendoarea casei lui o uimise mai devreme, iar ideea că Emmett se preocupase de fiecare detaliu, asigurându-se că ziua avea să fie perfectă pentru ea, o mângâiase. Era evident că se amăgise singură. Toate astea nu aveau nimic de a face cu ea.

Oaspeții îi zâmbeau când trecea pe lângă ei, îi murmurau felicitări. Oameni pe care îi recunoștea, toate chipuri familiare din lumea în care trăise întreaga ei viață. „Mă voi căsători doar din dragoste", jurase ea. „Nu te căsători pentru că ești obligată să o faci, pentru că societatea se așteaptă la asta."

Eșecul nu fusese niciodată atât de amar.

Apucând un pahar de șampanie de pe o tavă în trecere, dădu pe gât băutura dulce, acidulată, dintr-o singură înghițitură. Nu, amărăciunea rămăsese, cu siguranță. În spatele ochilor luă naștere o presiune, dar își stăpâni lacrimile. Nu avea să iasă nimic bun dacă plângea. Treaba fusese înfăptuită, erau căsătoriți. Își dorise banii necesari ca să își deschidă o firmă de investiții și reușise. Doar dacă nu cumva...

Oare Emmett mințise și în legătură cu asta?

Nu, își aminti că el nu mințise că dorea să se însoare cu ea. „Sunt pregătit să mă căsătoresc cu tine", afirmase el. Îi spusese că nu avea să își încalce *cuvântul*. Will era cel care declarase că Emmett dorea să se însoare cu ea, nu Emmett. Dacă ar fi știut de intrigile lui Will, de nivelul la care se coborâse fratele ei, ar fi anulat nunta.

Prea târziu, se gândi ea. Iar New Yorkul avea cele mai stricte legi în ceea ce privește divorțul. Ar fi fost imposibil să obțină unul. Totuși, o anulare ar fi fost mult mai ușor de obținut.

Și, într-adevăr, de ce nu ar fi fost de acord Emmett? Nu dorise să se însoare cu ea. Cu o anulare, ar fi fost ca și cum căsătoria nu avusese loc niciodată. Și-ar salva reputația, iar surorile lui Emmett ar fi fost protejate. O anulare însemna că amândoi puteau întoarce spatele, uitând de toate.

Hotărâtă, își îndreptă umerii. Da, anularea era răspunsul. Dar avea să o sprijine în continuare în ceea ce privește firma de investiții? El îi promisese, dar totul avea să fie pierdut dacă el se răzgândea. Ar fi trebuit să o ia din nou de la capăt.

– Lizzie! Edith Rutlidge sosi împreună cu două fete. Iată-te! Vino, vrem să îi arătăm rochia ta Lucindei VanCortland. Se căsătorește în toamnă cu un duce englez și i-am spus că rochia ta este deosebit de frumoasă și a decis că trebuie neapărat să o vadă de aproape.

Lizzie încuviință, dând din cap, în timp ce un chelner trecea cu șampanie. Îl opri să înlocuiască paharul gol pentru unul nou, deși chelnerul începuse să tragă tava ca ea să nu o ajungă. Era oare o regulă nescrisă în ceea ce privește cantitatea de șampanie pe care o mireasă o putea bea în ziua nunții ei?

Dacă așa era, Lizzie plănuia să o încalce.

– Știu că vă este frig, doamnă Cavanaugh, dar vă rog, încercați să rămâneți nemișcată, îi spuse camerista, desfăcând cu greu rândul nesfârșit de nasturi ai rochiei de mireasă.

Lizzie avea dificultăți în a rămâne nemișcată, dar motivul nu avea nimic de a face cu febra ei. Era beată, atât de beată, încât timpul pe care îl petrecuse în continuare la recepție se dovedise a fi suportabil. Fusese în stare să zâmbească și să râdă, așa cum trebuia să facă orice mireasă în ziua nunții ei, în ciuda durerii și a furiei ce sălășluiau în pieptul ei.

Iar atunci când soțul ei o încolțise și îi spusese să meargă să se schimbe pentru călătoria lor, încuviințase, dând din cap fără să țipe la el ca o fată care vindea porumb fiert pe Bowery Street.

– Gata, spuse Pauline. Atunci, hai să o dăm jos!

Trăgând în jos mânecile, Lizzie își eliberă brațele în timp ce Pauline ținu rochia. Apoi păși afară din materialul somptuos. Un lucru putea spune cu siguranță, și anume că rochia era minunată.

– Mă însoțești la Newport? își întrebă camerista.

– Da, doamnă. Soțul dumneavoastră m-a întrebat el însuși.

Făcuse el asta? Era ciudat că o informase pe Pauline despre planurile lor, dar nu și pe Lizzie. Nu-l interesa nici măcar să se consulte cu ea, să afle care îi erau dorințele în legătură cu luna lor de miere?

Pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, când nici măcar nu dorise să se însoare cu ea de la bun început?

Odată ce fu îmbrăcată într-un costum de călătorie elegant, nu mai era nici un motiv să mai rămână. Totuși, trăgea de timp.

– Mi-ai împachetat rochia preferată, cea cu...

Ușa alăturată se deschise brusc, și soțul ei păși înăuntru. Se schimbase într-o haină dungată, bleumarin, și în pantaloni asortați.

Lizzie clipi, izbită de frumusețea lui. Apoi își aminti cuvintele lui de pe hol: „Sora ta m-a implorat, practic, să o sărut".

Tot disprețul și furia pe care le reprimase ieșiră la suprafață, făcând-o să izbucnească:

– Nu știi să bați la ușă?

Cât se poate de calm, Emmett se întoarse către Pauline.

– Asta e tot. Mergi și pregătește-te pentru călătorie.

– Desigur, domnule Cavanaugh. Cu o reverență, se grăbi să iasă din încăpere,

Lizzie îl ignoră, prefăcându-se ocupată să își pună mănușile. Se dovedi o sarcină dificilă, având în vedere șampania pe care o băuse.

Pași grei anunțau apropierea lui și apoi vârful pantofilor lui negri apărură în raza ei vizuală. Când nu își ridică privirea, o mână aspră îi ridică bărbia. Ochii îi erau duri, strălucind de o emoție pe care ea nu o putu descifra.

– Nu bat niciodată la ușă, nevastă. Ar fi bine să îți amintești asta.

Nu se strădui să își ascundă dezgustul și se smulse.

– Ești incredibil de nepoliticos.

– Așa este. Dar, la urma urmei, la ce te așteptai, căsătorindu-te cu cineva atât de inferior ție?

„Nu mă așteptam să mă căsătoresc deloc." Nu putea da vina decât pe ea. Ea începuse în clipa în care se dusese la el acasă și-i ceruse ajutor financiar. Apoi acceptase invitația la cină. Apoi îl sărutase. De când îl întâlnise pe Emmett Cavanaugh, luase decizii greșite una după alta.

Așa încât acum era momentul să plănuiască totul dinainte. Dacă el credea că avea să o seducă în călătoria lor de nuntă, se înșela amarnic. Avea să aibă loc o anulare – nu o noapte a nunții.

– Cum de-am putut să uit? spuse ea acru. Bine că mi-ai amintit!

Furia scăpără înainte ca el să o poată ascunde. Dar satisfacția nu dură mult timp pentru că masca lui impenetrabilă apăru curând la locul ei.

– Să mergem. Se îndreptă către ușă și o deschise. Trenul așteaptă.

Cu bărbia în vânt, Lizzie ieși din încăpere. Din păcate, alcoolul o făcu să se legene, ruinându-i ieșirea dramatică. Când se clătină, Emmett o prinse și își puse palma sub brațul ei. Mirosea bine, se gândi ea, a săpun proaspăt și ușor a ienupăr.

Nu, fără prostii dintr-astea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la cum mirosea sau arăta el. Ori la ce gust avea.

Coborâră în tăcere scara din marmură roz. Oaspeții se bucurau în continuare de recepție, orga din sala de bal zumzăind prin casa imensă. De ce se grăbea Emmett să plece? Nu era ca și cum lui Lizzie îi părea rău. Îi ajunsese să se prefacă a fi o mireasă îmbujorată. În plus, de îndată ce ajungeau în Newport, avea de gând să discute cu el despre anularea căsătoriei.

Când ajunseră la intrarea principală, Katie, Claire și Brendan stăteau la ușă, iar Graham, majordomul, îi aștepta cu hainele pregătite. Fetele păreau emoționate, degetele încurcându-li-se în fundele de pe rochiile lor elegante, făcute special pentru nuntă. Brendan se aplecă și le șopti ceva. Katie fu prima care păși în față și făcu o reverență, după cum se cuvenea.

– Bine ai venit în familie, Elizabeth!

Claire îi aruncă o privire lui Brendan, care încuviință, dând din cap. Sora cea mai mică a lui Emmett făcu și ea o reverență.

– Ne bucurăm că te-ai căsătorit cu fratele nostru, spuse ea atent, măsurându-și cuvintele. Era evident că Brendan le instruise.

Lui Lizzie i se strânse gâtul, iar inima i se topi. Indiferent ce simțea față de cel mai în vârstă Cavanaugh, nu le putea rezista acestor fete adorabile. Merse să o îmbrățișeze pe Katie.

– Mulțumesc, Katie. Sper că vom deveni prietene bune. Apoi o îmbrățișă pe Claire. Mulțumesc, draga mea.

– Îmi dai voie să îți ating gulerul, întrebă încet Claire.

– Desigur, răspunse Lizzie, iar fata își trecu mâna micuță peste gulerul de blană al hainei lui Lizzie.

– Este atât de moale, se minună Claire. Am o haină care se simte exact la fel. Emmett mi-a cumpărat-o.

Emmett păși în față.

– Ajunge. Dați-i un pic de spațiu să respire lui Elizabeth, spuse el cu blândețe. Fetelor, veniți aici. Le trase la o parte pe surorile lui vitrege și se lăsă într-un genunchi. Le ținu mâinile și le vorbi încet, prea încet ca Lizzie să poată auzi.

Încuviințară, dând din cap, și zâmbiră, apoi le îmbrățișă pe amândouă, înfășurându-și brațele uriașe în jurul trupurilor lor micuțe.

– Face asta de fiecare dată când pleacă în călătorii, îi spuse încet Brendan, care stătea lângă ea. Le asigură că, indiferent ce s-ar întâmpla, se va întoarce.

Nu dorea să îi pese, dar curiozitatea câștigă.

– De ce?

– Pentru că toată lumea l-a părăsit, întotdeauna.

În timp ce ea se lupta cu dezvăluirea aceea, Brendan îi luă haina de la Graham și i-o ținu să o îmbrace. Lizzie își strecură brațele înăuntru, iar el i-o trase peste umeri.

– Dă-i o șansă, murmură Brendan. Nu e nici pe departe atât de dur cum îl consideră lumea.

Îi veniră o groază de comentarii în minte, în cea mai mare parte motive pentru care nu dorea să îi dea o șansă lui Emmett. Brendan păru că îi simte reticența, așa că se aplecă și o sărută pe obraz.

– Bine ai venit în familie, Elizabeth!

– Te rog, îi spuse ea, spune-mi Lizzie. Îl plăcea pe Brendan. Fusese extrem de politicos și de fermecător încă de prima oară de când îl întâlnise azi, la recepție. Nu putea fi mai diferit de bărbatul întunecat și încruntat cu care se căsătorise.

Brendan rânji.

– Bine, Lizzie.

– Brendan, dacă îmi eliberezi soția ca să putem pleca...

Lizzie privi în jos, surprinsă să vadă că Brendan o ținea de mână. Nu însemnase nimic, cu toate astea, se dădu înapoi, ca și cum ar fi fost vinovată. Brendan doar rânji către fratele său.

Emmett își trase pe el haina grea, de lână, apoi îi oferi brațul lui Lizzie.

– Mergem, doamnă Cavanaugh?

Numele o șocă, așa cum se întâmplase de fiecare dată când îl auzise în acea zi. Din fericire, nu avea să fie doamna Cavanaugh pentru mult timp.

Capitolul 9

Soțul și soția ar trebui să își aducă aminte că s-au luat unul pe celălalt „la bine ori la rău".

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Elizabeth se descurca de minune prefăcându-se că el nu exista, se gândi Emmett, în timp ce așteptau în propriul vagon de dormit atașat la trenul pregătit să plece spre Rhode Island. Noua lui soție

intenționa să îl ignore pe parcursul întregii călătorii ori doar la începutul ei?

Încercă să nu se holbeze la talia ei subțirică ori la curbele ei excitante. Încercă și eșuă. Costumul ei de călătorie îi îmbrățișa trupul, iar apariția aceasta îl făcea pe Emmett să fiarbă de nerăbdare. Nu fusese nerăbdător în ceea ce privește nunta, dar noaptea nunții îi pricinuise, în mod clar, multe nopți nedormite de-a lungul ultimelor săptămâni.

– Ceva de băut? o întrebă el, stând lângă minibarul aflat într-unul din compartimentele vagonului.

– Da, te rog, spuse ea, continuând cu răspunsurile monosilabice, lucru pe care îl făcea de când părăsiseră casa.

Turnă un pahar de apă și îl aduse unde ședea ea, menținându-și cu rigiditate postura perfectă, pe tapiseria de catifea.

– Mulțumesc, spuse ea și luă paharul din mâna lui.

Degetele lor, acum fără mănuși, se atinseră, și contactul ușor îl făcu, dintr-odată, agitat. Dumnezeule, cât de tare o dorea pe femeia asta!

– Apă? remarcă ea rece.

Cu un pahar din cristal plin de vin în propria mână, Emmett se așeză lângă ea. Își întinse brațul pe spătarul canapelei.

– Cred că ai băut destulă șampanie, nu-i așa?

Ea se întinse să-și așeze paharul pe masa de alături. Își împreună apoi mâinile în poală și privi stăruitor pe fereastră.

El așteptă ca ea să vorbească. Când ea nu o făcu, întrebă:

– Să înțeleg că ai de gând să mă ignori timp de două săptămâni?

Își întoarse capul spre el.

– Nu te ignor. Pur și simplu, nu am nimic de spus.

– Asta da surpriză, murmură el, apoi chicoti văzând privirea supărată pe care ea i-o aruncă. Trebuie să recunoști că nu te sfiești să îți împărtășești părerile.

– Dacă insinuezi că sunt o zgripțuroaică...

– Sigur că nu. Deși doar timpul ne va spune asta, bănuiesc. Nu suntem căsătoriți decât de câteva ore.

Își strânse buzele și cute micuțe îi înconjurară gura.

– Și ce fel de soț ai de gând *tu* să fii, Emmett? Unul fidel?

Nici măcar nu se gândise la asta, dacă era să fie cinstit, dar felul în care rostise ultima întrebare, în bătaie de joc, ca și când ar fi fost imposibil ca el să îi fie fidel, îl irită.

– Spui cumva că îmi vei satisface toate nevoile, Elizabeth?

Obrajii ei de porțelan căpătară o frumoasă nuanță rozalie și ceva ce aducea foarte mult a dorință șerpui către măruntaiele lui. Acea femeie incredibil de fermecătoare – soția lui – era cu mult mai frumoasă decât merita el.

– Știi că nu la asta m-am referit. Nu știm absolut nimic unul despre celălalt.

Greșit, ar fi vrut el să îi spună. El știa cât de deșteaptă era ea, cât de hotărâtă. Știa despre bunătatea ei, nu doar văzând-o cum se purtase cu surorile lui, ci și urmărind-o vorbind cu oaspeții, în ziua aceea, asigurându-se că fiecare dintre ei se simțise bine-venit. Avea un simț al umorului jucăuș și tendința de a-și mușca buza de jos. Și știa cât de bine săruta.

Mai știa și că murea de dorința de a o avea, de a o poseda într-un fel în care nici un alt bărbat nu o făcuse.

Gândindu-se la acest lucru, vintrele i se îngreunară, așa că își scoase cu hotărâre din minte gândul de a se culca cu ea.

Se deschise o ușă la capătul vagonului, și Kelly băgă capul.

– Suntem cuplați și totul a fost încărcat în vagonul următor. Aveți nevoie de ceva?

Emmett clătină din cap.

– Nu. Mulțumesc, Kelly.

Ușa se închise, iar el observă că Elizabeth se holba încă la ea, cu o expresie confuză. Poate că acum ar fi fost un moment potrivit pentru a discuta despre nemulțumirea ei de mai devreme.

– Ce-ai dori să știi?

Privirea îi zbură către a lui.

– Despre Kelly?

El ridică din umeri și luă o gură din vin.

– Despre orice. Trebuie să îndurăm, cumva, călătoria.

– Cum l-ai cunoscut?

– Am crescut împreună în Five Points. Kelly era... un fel de executant în grupul din care făceam parte amândoi.

– Și ce rol aveai tu?

– Nu. Nu discut despre asta. Niciodată.

– Dar cum...

Ridică o mână.

– Pune-mi întrebări despre orice altceva, Elizabeth. Nu voi răspunde întrebărilor legate de copilăria mea.

Ea bătu cu unghiile pe marginea canapelei. Își scosese mănușile când intraseră în vagon, dezvelindu-și degetele subțiri, pline de grație și pielea albă, fină. Își imaginase mâinile acelea pe trupul lui, mai târziu, tachinând și mângâind, și simțise cum se întărește. La naiba!

Trenul se zdruncină, căci roțile se puseseră în mișcare. Elizabeth căzu în față, spre el, iar Emmett îi prinse umărul cu mâna liberă. Ea întinse mâna să își recapete echilibrul, și palma îi aterizâ pe coapsa lui, cu fața periculos de aproape de a lui. Dacă s-ar fi întins câțiva centimetri, ar fi putut să o sărute.

O auzi ținându-și respirația, iar căldura mâinii ei îl arse prin materialul ce-i acoperea piciorul. Nici unul din ei nu schiță nici o mișcare, cu ochii pironiți în ai celuilalt, el așteptând să vadă ce avea să facă ea. Degetele ei se mișcară foarte încet, ca și când ar fi încercat să îl simtă, iar Emmett încetă să respire, în timp ce și mai mult sânge îi năvăli în vintre. Ar fi dat tot ce avea doar pentru ca ea să fi mișcat acele degete 15 centimetri mai sus.

„Peste doar câteva ore", își spuse el.

Ea-și coborî brusc privirea și se retrase, îndreptându-se.

– Îmi cer scuze.

Emmett luă o înghițitură serioasă de vin, bucuros că avea un moment pentru a-și recâștiga stăpânirea de sine. Nu mai fusese atât de agitat din cauza unei femei de la prima lui vizită la un bordel, la vârsta de 12 ani.

După un moment, ea zise:

– Deci te pot întreba orice?

– Da, atâta timp cât nu are nimic de-a face cu Five Points.

– Ai de gând să mă sprijini în continuare cu firma mea de brokeraj?

Se încruntă.

– De ce nu aș face-o? Ai câștigat pariul.

Ea păru foarte ușurată. Oare crezuse că el avea să se răzgândească și să se retragă din înțelegerea pe care o făcuseră? O fi fost el în multe feluri, cele mai multe dintre ele neplăcute, dar era un om de cuvânt.

– Nu eram sigură că vei mai...

– Voi mai ce? Să-mi respect înțelegerile?

Ea nu răspunse, iar lui i se curbară buzele de iritare. Înainte să apuce să îi spună cât de mult se înșela în legătură cu acel fapt, ea întrebă:

– Tu ești cel care i-a trimis fratelui meu biletul acela? Cel din cauza căruia ne-a descoperit la Sherry's?

– Nu, strigă el, zvâcnind din cauza surprizei. De ce Dumnezeu aș fi făcut asta?

– Ei bine, *cineva* a făcut-o. Și a fost convenabil, nu crezi, că Will s-a întâmplat să apară tocmai când lucrurile... se prezentau cel mai rău?

– Și tu crezi că eu aș face asta? Ai o părere atât de proastă despre mine?

Privirea ei cenușie, rece, o întâlni pe a lui, buzele ei fiind strâns lipite, într-o linie subțire, dezaprobatoare. Un răspuns în sine, realmente. „Fir-aș al naibii!" Furia îl aprinse, precum cărbunele aruncat într-un furnal. Ce trebuia să facă el ca să se dovedească demn în fața acestei femei? Oare întotdeauna presupunea ce-i mai rău?

Sări în picioare, hotărât să se îndepărteze înainte să spună ori să facă ceva ce ar fi regretat.

– Unde pleci?

– Afară, se răsti el, pășind înspre ușă. La naiba, e mult mai cald acolo, afară.

Fondat la mijlocul secolului al XVII-lea, orașul Newport, de pe Rhode Island, era cunoscut în special pentru arhitectura colonială până când un oarecare William Shepard Wetmore construise uriașa vilă Chateau-sur-Mer, de pe Bellevue Avenue. Înalta societate newyorkeză luase act și transformase rapid micul orășel în locul *ideal* pentru a-ți petrece vara.

Lizzie mersese în Newport de când se știa. Familia Sloane era proprietara unei „căsuțe" cu 14 camere, în stil gotic, pe Wellington Avenue, pe care o folosea doar pe timpul celor opt săptămâni ale sezonului social de vară. Îi plăcea acolo, orașul de pe litoral fusese întotdeauna locul ei preferat de vizitat, de la după-amiezile lenețe pe plaja de la Easton până la plimbările de-a lungul falezei. De fapt, Will o adusese aici în fiecare an, în luna iunie, pentru a-și sărbători ziua de naștere.

Dar iarna arunca o cu totul altă lumină asupra împrejurimilor, se gândi ea, în timp ce trăsura se îndrepta agale spre centrul orașului. Austeră. Respingătoare. O descriere care se aplica și pentru bărbatul din fața ei.

Emmett nu revenise în vagon pentru restul călătoriei. Iar după ce coborâseră, vorbise foarte puțin, mulțumit, se pare, să admire peisajul care se derula. Lumina palidă juca pe profilul lui, subliniindu-i maxilarul rigid și pomeții puternici.

„Sora ta m-a implorat, practic, să o sărut."

Dumnezeule, aproape că murea amintindu-și cuvintele acelea umilitoare, în mare parte din cauză că erau adevărate. Ar fi preferat totuși ca fratele ei să nu fi aflat despre frivolitatea ei. De aceea era puțin probabil că avea să îl ierte vreodată pe Emmett pentru că o dăduse în vileag. De un lucru era sigură, și anume de faptul că nu avea să îi ceară niciodată nici un afurisit de lucru lui Emmett Cavanaugh.

Trăsura ieși de pe Bellevue și rulă către apă. Curând, un conac alb, cu trei etaje, în stil italian, se ivi pe o pajiște cu iarba tunsă. Se vedeau ferestre mari, cu obloane negre și o terasă care se întindea de-a lungul întregii părți de la sud. O scară largă se curba până la intrarea principală și ea numără cinci – nu, șase coșuri. Casa părea că se întinde pe kilometri și kilometri.

– Mi-o amintesc, spuse ea. Oceancrest. Nu am intrat niciodată. Nu a fost goală în ultimii doi ani?

– Trei, răspunse Emmett. Am cumpărat proprietatea luna trecută, ca parte dintr-o înțelegere de afaceri. Cel care a construit-o acum cinci ani a murit pe nepusă masă. Interiorul nu a fost renovat, dar s-a făcut curățenie și a fost aerisită. Am pus să se livreze și câteva piese de mobilier. Desigur, ești liberă să o decorezi așa cum îți dorești.

Ar fi trebuit să îl corecteze, să profite de oportunitate și să îi explice că nu avea nici o intenție de a redecora nimic, din moment ce ei doi aveau să obțină, în curând, o anulare, dar se abținu. Era mai bine să aibă această conversație înăuntru, odată ce amândoi se vor fi acomodat, iar vizitiul nu îi putea auzi.

Interiorul era la fel de impresionant ca exteriorul. Două candelabre uriașe atârnau deasupra măreței intrări, care avea, probabil, cel puțin 12, poate 15 metri înălțime. Câteva arcade flancate de coloane dorice fuseseră tăiate să ducă mai adânc în casă, inclusiv una deasupra dramaticei scări de marmură. Al doilea etaj avea și el vedere la hol, cu o deschidere care îi amintea lui Lizzie de un palat italian.

Dar nu avu timp să caște gura. O armată de servitori se aliniase ca să îi întâmpine pe noul stăpân și pe noua stăpână a casei, așa că avansă. Emmett o surprinse, salutând călduros fiecare membru din

personal și discutând cu ei îndelung, zâmbind larg, așa că încercă să facă și ea același lucru.

După ce le mulțumi și le dădu voie să plece, se întoarse către ea.

– Ai dori un tur?

– Nu. Sunt extenuată. Voi aștepta până mâine ca să o explorez.

„Singură."

Înclină capul și o conduse pe scări. Labirintul coridoarelor o uimi, însă soțul ei navigă printre ele cu ușurință. În cele din urmă se opriră în fața unei uși, iar el apăsă clanța, făcându-i semn să intre. Dormitorul era fastuos, chiar și mai fastuos decât noua ei cameră din casa lui Emmett de pe Fifth Avenue. Pe trei părți pereți de culoare verde stins, subliniați de plinte simple, albe, trei ferestre în stil palladian acoperite cu draperii elegante, ce dădeau spre vasta terasă din spatele casei. Recunoscu mobila ca fiind Ludovic al XIV-lea și se întrebă cum de reușise Emmett să facă toate astea – cumpărăturile, îmbunătățirile și mobilarea – într-o singură lună.

– Mulțumesc, îi spuse ea cu sinceritate. Poate cu nu dorise să se însoare cu ea, dar mutase munții pentru petrecerea de nuntă și casa asta. Ca să nu mai pomenească de noul ei birou de pe Beaver Street. Atunci, de ce făcuse toate astea, dacă fusese șantajat să se însoare cu ea? Acțiunile lui nu aveau nici un sens.

Păru surprins de mulțumirea ei.

– A fost plăcerea mea, spuse el. Ai la dispoziție trei dulapuri. Rafturile sunt încastrate în perete. Înaintă și împinse peretele, deschizând astfel o ușă ascunsă. Îți poți păstra aici toate hainele de care ai nevoie...

– Ar trebui să discutăm, aruncă ea, înainte ca el să poată continua cu explicațiile. Atenția, grija lui erau prea mult. Dacă nu ar fi auzit din întâmplare conversația dintre fratele ei și Emmett, probabil că ar fi fost topită toată la picioarele bărbatului.

Dar auzise adevărul și nu mai exista cale de întoarcere.

Dădu la o parte marginile paltonului și își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– Da?

– Eu... Doream să discutăm despre seara aceasta. Despre ce va urma.

– Din felul în care roșești, bănuiesc că te referi la noaptea nunții. O privi stăruitor, cât se poate de calm, timp în care Lizzie își dori ca pământul să se fi deschis și să o fi înghițit.

Totuși, trebuia să meargă înainte. Cei din familia Sloane nu renunțau.

– Da. Nu doresc să avem una. O noapte a nunții adică.

O sprânceană întunecată se ridică, dându-i un aer de crai.

– Nu dorești să avem o noapte a nunții? Ea aprobă, dând din cap, iar el continuă: Încerci cumva, să grăbești acel eveniment ori să îl amâni pe o perioadă nedeterminată?

– Să-l amân. Pe o perioadă nedeterminată.

Sprâncenele îi coborâră amenințător, gropița din bărbie adâncindu-se din cauza încruntării.

– Aș putea îndrăzni să întreb care este motivul? La urma urmelor, suntem căsătoriți.

– Am de gând să depun o cerere pentru anularea căsătoriei când ne întoarcem în New York.

Emmett își dădu capul pe spate și râse de parcă ar fi lătrat ca un câine.

– Cu siguranță, glumești.

Lizzie se îndreptă, înălțându-se, hotărâtă fiind să îl înfrunte, indiferent de reacția pe care ar fi avut-o.

– Se întâmplă să fiu serioasă.

– O anulare? Întemeiată pe ce naiba? spuse el, ridicând vocea. Te asigur că nimeni nu va da crezare impotenței.

– Consimțământ obținut cu forța.

Se holbă la ea, cu ochii întunecați și duri, iar pereții se apropiau pe măsură ce momentul se prelungea. Pe fața lui tresări un mușchi.

– Deci ai de gând, zise el, să spui la tribunal că ai fost obligată se te măriți cu mine.

– Da, voi spune că fratele meu m-a obligat.

Nici o urmă de ușurare nu îi apăru pe chip. În schimb, rosti în bătaie de joc:

– Îți dai seama cum mă face să arăt lucrul acesta?

– Emmett, cunosc adevăratele circumstanțe din spatele căsătoriei noastre. Furia dispăru de pe chipul lui, iar ea îi spuse continuarea: Am auzit, din întâmplare, cearta pe care ai avut-o astăzi cu fratele meu. Știu că te-a șantajat ca să te însori cu mine.

Se întoarse spre fereastră, nemișcat ca o statuie. Când vorbi, privirea îi rămase lipită de peisaj.

– Regret că ai auzit, Elizabeth. Aș fi preferat să nu fi aflat niciodată despre aranjamentul meu cu fratele tău. Cu toate astea, sunt gata să îmi duc la îndeplinire responsabilitățile față de tine.

Apăruse din nou cuvântul acela, *responsabilitate*. Nu dorea să fie o corvoadă, un lucru pe care trebuia să îl suporte în viața lui. Ceva de care trebuia să se ocupe, cum ar fi o durere de dinți. Își dorea pasiune. Iubire. Ca el să aibă nevoie de ea mai mult decât avea nevoie să respire.

Iar răspunsul lui fu o dovadă și mai bună a greșelii pe care o făcuseră astăzi. Nu avea de gând să cedeze.

– După ce te vei gândi mai bine, sunt convinsă că vei ajunge să gândești la fel ca mine, spuse ea. Obținând o anulare va fi ca și cum căsătoria nu a avut loc niciodată.

– Am stat în fața lui Dumnezeu și a 400 de oameni. Ne-am jurat credință până la moarte. Și ai impresia că toată lumea va *uita*, pur și simplu? Se întoarse brusc și păși în față. Așa se fac lucrurile în înalta societate a Knickerbockerilor, unde nu are nici o importanță dacă nu te ții de cuvânt?

Ea își frecă tâmplele. Ce importanță aveau toate astea când era în joc restul vieții lor? Aveau să se facă nefericiți unul pe celălalt până când aveau *să moară*. Asta era ce își dorea el cu adevărat?

El se apropie și mai mult, oprindu-se la doar câțiva centimetri de ea.

– Ideea de a fi căsătorită cu mine ți se pare atât de dezgustătoare, încât ai minți și ne-ai face de ocară pe amândoi ca să ieși din ea?

Își înălță gâtul ca să îi privească chipul, un chip pe care erau acum întipărite dezgustul și mânia. Întrebarea o deruta, căci, în primul rând, el fusese acela care nu își dorise să se însoare cu ea. Ce răspuns i-ar fi putut da? Și, într-adevăr, lăsând la o parte mândria masculină, avea să priceapă și că ea avea dreptate. Așa că rămase tăcută.

El se smuci în spate ca și cum ar fi fost lovit, expresia de pe chipul lui fiind un amestec de neîncredere și vulnerabilitate, înainte de a-și pune masca de indiferență pe care ea deja o cunoștea și cu care deja se obișnuise.

– M-am întrebat ce era în neregulă în timpul petrecerii, care era motivul pentru care mă evitai. Foarte convenabil că ai așteptat să îmi spui asta doar după ce am ajuns aici și nu când eram în New York. Spune-mi, dacă casa ar fi fost terminată, plină de mobilă luxoasă,

ai fi cerut în continuare anularea căsătoriei? Ori poate amplasarea nu se ridică la nivelul standardelor sângelui tău albastru?

Fu cuprinsă de furie, și tâmplele îi zvâcniră.

– Crezi că are legătură cu averea ta sau cu ceea ce îmi poți cumpăra?

– Totul are legătură cu averea, Elizabeth. Oricine îți spune contrariul este fie un mincinos, fie foarte bogat.

– Nu vreau banii tăi. Nu am dorit niciodată nimic... „Doar pe tine", era cât pe ce să spună. Totuși, mândria o împiedică. Nu avea nici un sens să îl înarmeze cu acea informație pentru următoarea lui ceartă cu Will.

– Nu ai dorit niciodată să ai de a face cu mine, termină el, în mod eronat, apoi izbucni într-un râs fals.

I se pusese un nod în gât și nu se putu forța să îl corecteze, chiar dacă știa că îl rănise. „Nu și-a dorit să se căsătorească cu tine, își spuse. Până la urmă îți va mulțumi pentru că l-ai eliberat din această căsătorie."

– Deci am fost destul de bun atunci când aveai nevoie de prețioasa ta firmă de investiții, dar nu sunt destul de bun pentru patul tău.

Detestă vorbele, detestă implicația lor, dar tăcu. În cele din urmă, ce importanță avea ceea ce credea el?

El se îndreptă spre ușă, cu maxilarul încleștat.

– Anularea căsătoriei sună foarte bine, doamnă Cavanaugh. Dumnezeu știe, ar putea să-mi cadă mădularul dacă l-aș băga în tine, la cât de al naibii de rece ești. Totuși, stai fără grijă, nu-mi va fi deloc greu să găsesc o femeie care să își dorească să facă dragoste cu mine în toate felurile posibile pe care le cunosc. Se opri cu mâna pe clanță. Privind peste umăr, spuse întunecat: Și cunosc o mulțime de feluri în care să o fac.

Emmett aruncă în aer statueta în formă de înger și lovi cu galeria scurtă pe care o dăduse jos de la fereastră. Întâlnirea dintre lemn și porțelan dădu naștere unui zgomot îngrozitor care se răspândi în sala de dans goală. Smulse sticla de gin de la picioarele lui și luă o altă înghițitură, întrebându-se când avea să își facă efectul alcoolul. Afurisita de sticlă era aproape goală.

Urmă statueta în formă de iepure. O aruncă în aer. O lovi. O ploaie satisfăcătoare de fragmente de iepuraș se revărsă asupra sa. Se tăiase deja pe față de două ori, iar mâinile aveau zgârieturi pe toată

pielea care era la vedere. Nu era ca și cum el observase. Nu simțea nimic. Absolut nimic.

– Gata, astea au fost toate. Cel puțin alea de le-am găsit, spuse Kelly în timp ce aruncă alte câteva figurine pe măsuța pe care Emmett o trăsese în centrul încăperii. Ești pregătit să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nu. Ai chef de câteva aruncări?

– Nu în mod deosebit. Știi că sângerezi?

Da, Emmett știa. Și nu putea aduna destulă energie încât să îi pese.

– Am nevoie de încă o sticlă de gin. Ridică sticla la buze și-și deschise gâtlejul.

Ochii lui Kelly se lărgiră privindu-l pe Emmett cum înghițea.

– N-aș recomanda asta.

– Nu te-a întrebat nimeni, răspunse Emmett după ce își recăpătă respirația. Înlocui apoi sticla cu o statuetă, se îndepărtă, apoi o distruse.

– Ți-ai îmbunătățit mișcarea din zilele alea de la Mulberry Bend. Kelly își scutură umerii de praf de porțelan. Deci bănuiesc că nu vei lua cina cu soția ta.

Emmett nu spuse nimic. Faptul că era în cămașă, în sala de bal, lovind nimicuri din porțelan, părea un răspuns destul de clar. Problema era că lovitul nu îl făcea să se simtă mai bine. Încă simțea cum mijlocul pieptului îi fusese scobit cu o lingură tocită. Un sentiment familiar, unul pe care nu îl mai avusese de foarte mult timp. Dar pe care nu îl uitase.

„Nu te dorește. Și ce dacă? Nu e ca și cum ar fi o surpriză."

Întinzându-se după o nouă figurină, camera începu să se învârtă și se împiedică. Mâna lui Kelly îi ateriză pe umăr, punându-l pe picioare.

– Hopa, stai așa, Bish! Fii atent!

Se îndreptă și luă un castronel. Intrând în cameră, aruncă în aer și lovi. Castronelul căzu și se făcu fărâme pe podea. Emmett se holbă atent la cioburi. Cum de ratase lovitura?

– Gata, ajunge, spuse Kelly luând bățul din mâna lui Emmett. Hai să ne așezăm și să îi spunem unchiului Kelly tot ce s-a întâmplat!

– Nu mă cocoloși, mârâi Emmett. Nu sunt copil. Nu eram copil nici când eram copil.

– Da, știu. Chiar și atunci erai plin de energie.

Kelly îl conduse către un scaun. Din fericire pentru Emmett, înhață sticla de gin înaintea lui Kelly. După câte sticle îmi pierd cunoștința?

– De obicei trei, răspunse Kelly, trăgând încă un scaun. Dar a doua ai ești iadul pe pământ.

Cui îi păsa de ziua de mâine? Emmett sorbi îndelung.

– Am urlat la soția mea. Ba chiar am înjurat. Am folosit cuvinte pe care mă îndoiesc că le-a auzit vreodată în viața ei privilegiată.

Kelly luă loc, silueta lui uriașă, greoaie, părând aproape ridicolă pe mobila luxoasă.

– Mi s-a părut că aud strigăte. Și ai avut motive pentru înjurături ori ai vrut doar să o șochezi?

– Cred că ambele. Își frecă ceafa. Are de gând să obțină o anulare a căsătoriei de îndată ce ne întoarcem.

Kelly se strâmbă.

– Care sunt motivele?

– Constrângere.

– Dumnezeule!

– Exact. Emmett luă din nou o dușcă. Lichidul pârjoli totul în drumul lui până în stomac. Ne-a auzit din întâmplare pe mine și pe fratele ei, când am pomenit de șantaj, certându-ne la petrecere.

Kelly se strâmbă din nou, ceea ce îl făcu pe Emmett să se simtă de sute de ori mai rău.

– Îmi imaginez că nu a apreciat lucrul ăsta.

– Nu, într-adevăr. Ce dezastru afurisit!

– Nu ai de gând să renunți, nu-i așa?

Emmett se încruntă la prietenul său.

– Nu e vorba de renunțat. Asta nu-i o înțelegere de afaceri. Femeia urăște totul la mine.

– Nu-i adevărat. Am văzut cum se uită la tine. Când nu te uitai, desigur. E la fel cum se uită toate la tine, ca și cum ar muri de nerăbdare să te bage sub cearșafuri.

Emmett clătina din cap înainte ca Kelly să sfârșească.

– Ești nebun. Elizabeth nu simte așa ceva pentru mine. Doamne, ce bine ar fi fost să fie altfel.

– Atunci de ce te-a lăsat să o săruți la restaurantul Sherry's?

– Din același motiv pentru care oricare din femeile astea din înalta societate îmi aruncă în cale invitații nu chiar atât de voalate. Din curiozitate față de mahala.

Kelly cugetă la asta în timp ce Emmett era ocupat să bea.

– Eu tot cred că ai putea să o convingi, dacă ai vrea, spuse celălalt bărbat.

Să o convingă? Emmett nu își dorea o soție pe care trebuia să o convingă ori să o lingușească să se culce cu el. Dacă i-ar fi dat prin cap că ea avea de gând să ceară anularea căsătoriei, nu și-ar mai fi făcut apariția la biserică de dimineață. La naiba cu Will Sloane și cu amenințările lui.

– Nu prea contează atunci când o femeie e la fel de bună ca oricare alta, răspunse Emmett. Limba începuse să i se îngreuneze de la băutură. Bun.

– Dacă asta crezi, atunci de ce i-ai dat drumul lui Mae?

Da, frumoasa Mae Rose. Se despărțise de ea de îndată ce fusese anunțată logodna, spre marea ei dezamăgire. Încercă să își aducă aminte curbele ei pline și privirile ei întunecate, exotice... dar tot ce văzu fură ochii argintii și pletele blonde. La naiba!

– Nu contează. Voi găsi alta. Actrițele mă iubesc.

– Îți iubesc buzunarele pline, mârâi Kelly.

– Cel puțin ele sunt cinstite, spuse el. Cei doi păstrară un moment de liniște, în timp ce Emmett își termină sticla.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu anularea? întrebă în cele din urmă Kelly.

Emmett se ridică în picioare, se legănă ușor, apoi își recăpătă echilibrul. Ridică o figurină de porțelan de pe masă și o aruncă cât putu de tare de perete. Se fărâmiță într-un nor de porțelan.

– Nimic. Asta am de gând să fac.

– Nu-ți stă deloc în fire. Nu te-am mai văzut înfrânt până acum, nici măcar atunci când Jackson Chioru și băieții lui te-au prins singur pe aleea aia.

Buzele lui Emmett zvâcniră la amintirea aceea.

– Trei săptămâni mi-a luat ca să îmi revin.

– Și n-o să uit niciodată când le-ai întors favoarea, priveliștea cu cei trei îngenuncheați la picioarele tale, cerșind milă de la Bishop.

Își trecu o mână prin păr.

– Nu e același lucru. Și nu suntem în Five Points.

– Așa e, nu suntem, spuse Kelly. Uneori, am impresia că e mai rău. Acolo, cel puțin, nu am renunțat niciodată. Era o vreme când nu lăsai un lucru mărunt cum ar fi „nu" să te împiedice să obții ceea ce-ți doreai.

– Nu înțelegi, sac de rahat încăpățânat ce ești! Apucă un alt castronaș și îl zvârli de perete. Apoi un altul. Era prizonier acolo pentru două săptămâni. Paisprezece nopți dorindu-și ceva ce nu avea să aibă niciodată. Nici o cantitate de alcool din lume ori de flecușteț pe care să le spargă nu putea să-l împiedice să nu înnebunească. Dar nu avea să o ia la goană înapoi, la New York, și să-și dea în vileag eșecul, acolo unde toată lumea avea să îl descopere în doar o zi – *măcar o afurisită de zi* – că mariajul lui nu era decât o farsă.

– Trimite-i lui Colin o telegramă. Am nevoie de el aici cât mai devreme, mâine de dimineață. Spune-i să aducă cu el de lucru, cât de mult poate duce.

Kelly oftă.

– Asta înseamnă că...

– Înseamnă că, se răsti Emmett, întinzând mâna după o altă figurină, afurisita de lună de miere s-a terminat.

Capitolul 10

Orice domnișoară ori tânăr domn ar trebui să-și cultive dragostea față de societate – nu ca scop în sine, ci ca pe o cale.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

În cele patru zile ce urmară, atmosfera din casă deveni mai rece decât vântul aspru de iarnă care sufla dinspre Oceanul Atlantic. Lizzie închise ochii, bucurându-se de înțepătura din obraji, în timp ce stătea pe pajiștea din spate, cu fața spre apă.

De la discuția din dormitorul lui, când îi spusese despre planul ei de a obține anularea căsătoriei, nu îl mai văzuse aproape deloc pe Emmett. Își petrecuse tot timpul în birou, cu ușa bine închisă. Trecuse o dată pe lângă el, pe scări și luaseră un mic dejun incredibil de jenant împreună cu secretarul lui, Colin, care părea gata să o șteargă în orice moment. Ochii ficși, întunecați, ai lui Emmett, abia dacă aruncară o privire spre ea, atenția lui fiind îndreptată fie asupra mâncării, fie asupra secretarului. Era ca și cum, pentru el, ea încetase să existe.

Încercă să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea era cea care avea să ceară anularea. Nu era oare cel mai bine așa, mai ales că fratele ei îl șantajase să se căsătorească?

Atunci de ce ultimele lui vorbe din seara aceea o lăsaseră cu o durere în piept?

„Nu-mi va fi deloc greu să găsesc o femeie care să își dorească să facă dragoste cu mine în toate felurile posibile pe care le cunosc. Și cunosc o mulțime de feluri în care să o fac."

Lizzie oftă și se îngropă mai adânc în pelerina ei, lovind cu gheata o pietricică pe aleea din grădină. Nu avea nici o putere asupra lui, chiar dacă erau căsătoriți. Dacă el își dorea o altă femeie, de ce ar trebui să îi pese?

– Lizzie!

Se întoarse spre casă și o descoperi pe Edith Rutlidge apropiindu-se furtunos pe pajiștea din spatele casei, cu un zâmbet larg pe chip.

– Edith! Lizzie zâmbi cu gura până la urechi, prima ei izbucnire de fericire adevărată de la ziua nunții încoace. Alergă către prietena ei, îmbrățișând-o cu violență. Nu pot să cred că ești aici.

– Este îngrozitor de nepoliticos, nu-i așa? Sper că nu vă întrerup luna de miere. M-am gândit doar să îți fac o vizită de după-amiază ca să văd cum o duci.

Lizzie luă brațul lui Edith și porniră spre grădinile adormite.

– Nu întrerupi nimic. Mă bucur de fiecare dată când te văd. Dar ce faci în Newport?

– Henry a trebuit să vină aici cu afaceri și l-am implorat să mă lase să-l însoțesc. M-am gândit că aș putea să te văd, să mă asigur că ți-ai revenit.

– Să îmi revin din ce?

– Noaptea nunții, prostuțo, zise Edith râzând. Când Lizzie nu i se alătură, Edith își îngustă ochii. Vai, nu! Spune-mi ce ți-a făcut bărbatul acela...

– Liniștește-te. Emmett nu a făcut nimic. Cel puțin, nimic din ceea ce și-ar fi dorit să fie cunoscut de toată lumea. Expirația ei lungă formă un nor alb. Și nu doresc să discutăm despre el.

– Știam că nu trebuia să te căsătorești cu el. A fost prea devreme, Lizzie. Henry avea dreptate.

– Henry? Ce a spus Henry? Fratele lui Edith nu mai vorbise cu Lizzie de când fusese anunțată logodna, nici nu venise la nuntă.

Cele două femei urmară o cărare mărginită de copaci acoperiți de viță pe toate părțile. Ar fi fost uluitoare primăvara. Păcat că Lizzie nu avea să vadă niciodată florile.

– Că te-ai grăbit să te căsătorești și nimeni nu își dă seama care este motivul. Toată lumea face speculații asupra faptului că v-ați întâlnit singuri într-un separeu, în restaurant. Am auzit de toate, de la cum îi porți copilul până la hipnotism.

– Ambele sunt ridicole. „M-am întâlnit cu el pentru că așa am dorit. Este diferit de toți cei pe care îi cunosc." Nu putea spune asta, desigur, nu dacă plănuia să aducă în discuție constrângerea în fața tribunalului. Nu ai de ce să îți faci griji. Totul va fi bine.

– Te cunosc, spuse Edith. Pui ceva la cale. Dar mai știu și că nu îmi vei spune nimic înainte să fii pregătită să o faci.

Lizzie chicoti auzind toate astea.

– Da și da. Așa că ai răbdare și încearcă să nu îți faci griji.

– Ei bine, ar trebui să te ducem înăuntru. Ai buzele vinete și tremuri.

Lizzie se opri și își mută privirea către uriașa structură din piatră. Oceancrest avea una dintre cele mai bune priveliști din Newport, fiind așezată exact pe stâncile care dădeau spre ocean. Casa era încântătoare, o minune inginerească și de confort. Avea până și o cascadă sub scările principale, pentru numele lui Dumnezeu.

Totuși, pentru Lizzie, casa nu avea nici urmă de căldură ori de bucurie. O cochilie sfărâmicioasă, fragilă, de nefericire.

– Nu vreau să intru. Nu încă.

– Atunci te iau cu mine, la Poplar House, spuse Edith, referindu-se la vila pe care familia ei o avea acolo. Vino, petrece-ți ziua cu noi și apoi ia cina acolo!

Oferta de a avea companie, de a râde și de a uita pentru un timp o atrăgea pe Lizzie mai mult decât ar fi dorit să recunoască. Faptul că era singură acolo, zi după zi, cu nimic de făcut și cu nimeni care să îi țină companie, în afară de servitori, începuse să o afecteze. Dar cum avea să explice absența soțului ei?

– Nu ar trebui. Știi că vor pune întrebări. Ce-aș putea spune?

– Că Emmett lucrează – ceea ce, bănuiesc, este adevărat. Și nu e treaba nimănui ce se întâmplă între voi doi. Așa că, pur și simplu, inventează ceva. Nu vor afla niciodată.

Umerii lui Lizzie se relaxară.

– Bine. Dar nu vei spune nimic familiei tale, nu-i așa?

Edith răsuci o cheie imaginară în fața buzelor.
– Nu voi scoate o vorbă.

Emmett aprinse un chibrit și apoi un trabuc, al treilea în ultimele două ore. Șezuse acolo, în salonul din imediata apropiere a intrării principale, bând și fumând în timp ce aștepta ca soția sa să se întoarcă. Ceasul bătuse de ora 12 de ceva timp și începu să se teamă că s-ar putea ca ea să nu mai vină acasă deloc.

Caz în care ar fi mers până la reședința Rutlidge și ar fi dărâmat fiecare ușă până când ar fi găsit-o.

Încă o oră. Atât avea să îi mai acorde înainte să presupună ce era mai rău.

Mai devreme, când sosise Edith Rutlidge, nu dăduse nici o importanță vizitei. Apoi Elizabeth plecase și nu revenise la timp pentru cină, iar Emmett începuse să își facă griji. Era adevărat că nu plănuiseră să mănânce împreună – orice pretenție asupra unei luni de miere se sfârșise chiar din prima zi –, dar o suspiciune supărătoare îi spunea că erau mai multe în joc. Și, bineînțeles, aflase că Henry Rutlidge ajunsese și el în Newport.

Coincidență? Nici o afurisită de șansă.

Așa că trimisese la culcare servitorii și se așezase lângă ușă, să aștepte, furia crescându-i cu fiecare ticăit al ceasului de pe polița de deasupra căminului.

L-ar fi părăsit oare fără un cuvânt?

„Da", îi răspunse o voce din mintea sa. „Adevărata întrebare este de ce s-ar deranja să rămână."

Dumnezeu știe că i-ar fi fost mult mai bine alături de Rutlidge, dar, până când avea să obțină anularea, Emmett nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a o împiedica pe soția sa să sară în pat cu un alt bărbat.

Atenția îi fu atrasă de sunetul surd al roților unei trăsuri care se apropia. Stinse trabucul în scrumiera de cristal de lângă el, încercând să își țină în frâu furia.

Când se deschise ușa principală, în întuneric apăru silueta soției lui. Se furișă ca un hoț în noapte, având grijă să închidă ușor după ea ușa grea din lemn.

– Ai avut o seară plăcută?

Tresări la sunetul vocii lui și își duse mâna la piept.

– Emmett? Cerule, m-ai speriat!

Întinse mâna și aprinse lampa de lângă cotul lui. O strălucire moale lumină salonul – și, în același timp, vinovăția de pe chipul soției sale.

Un calm sălbatic îi goni prin vene, stabilindu-i-se în mușchi și încordându-i, în timp ce o privea apropiindu-se. Nu se deranjă să se ridice.

–Ce faci? Își scoase mânușile și acele din pălărie. De ce aștepți aici, jos?

–A fost plăcută vizita la familia Rutlidge?

–Cum de ai... Își ridică bărbia și își desfăcu pelerina. Da, a fost plăcută. A fost plăcut să am din nou cu cine să discut.

Un chicotit întunecat scăpă de pe buzele lui și se ridică de pe scaun.

–Vai, Elizabeth, nu am avut nici cea mai vagă idee că te simți singură. Păși către ea, gelozia și o indignare îndreptățită împingându-l în față. Dacă ai fi menționat lucrul acesta mai demult, aș fi fost mai mult decât dispus să te amuz.

Ochii ei se măriră pe măsură ce el avansă. Începu să se retragă. Bun. „Fugi, iepurașule, pentru că atunci când te voi prinde..."

–Emmett, oprește-te! Îngrijorarea îi cuprinse trăsăturile fără cusur și își ridică mâinile ca și cum l-ar fi alungat. Am fost să iau ceaiul și am rămas la cină. Asta e tot. Orice altceva îți închipui...

–Și Rutlidge? A fost acolo și fostul tău logodnic?

Spatele îi lovi peretele și, de surpriză, scoase un mic icnet.

–Henry? E în Newport, dar...

Emmett înaintă până când o copleși, cu o mână sprijinită pe perete, deasupra capului ei.

–Ai plâns pe umărul lui, i-ai vorbit despre nefericirea ta?

Elizabeth își încruntă sprâncenele.

–Nu, sigur că nu. Nu aș face niciodată ceva atât de neloial, indiferent cum ar sta lucrurile între noi.

Fu surprins, dar vorbele acelea nu îi potoliră deloc indignarea.

–Te-a dus în patul lui, nevastă? I-ai permis să pătrundă în cremoasa, delicata, educata ta...

Mâna îi zvâcni – fără îndoială, pentru a-l plesni peste obraz –, dar Emmett fu mai rapid. Îi prinse încheietura și îi țintui mâna pe perete, potrivindu-și trupul peste al ei.

–Nu dorești să faci asta, îi spuse cu voce joasă.

Pieptul i se ridică și i se coborî rapid, pielea i se îmbujoră. Era atât de fermecătoare, naiba să o ia! În ciuda tuturor lucrurilor, își simți mădularul răspunzând, întărindu-se între ei. Ea își ridică fața ca să îi întâlnească ochii, cu buzele pline despărțite, iar el se strădui să se abțină și să nu o sărute.

– Nu aș fi infidelă niciodată, cu sau fără anulare. Dacă m-ai fi cunoscut măcar un pic, nu te-ai îndoi niciodată de mine. Acum dă-mi drumul! Se luptă, dar el o ținu strâns. Pentru Dumnezeu, avea să obțină un răspuns.

– Te aștepți să te cred când îmi spui că ai stat acolo mult după miezul nopții, discutând? Mă crezi atât de prost?

Privirea îi fugi către gura lui, care era în momentul acela aplecată peste a ei. Aerul din jurul lor deveni greu și dens, ca și cum ar fi stat în fața unui furnal. Putea simți căldura dulce a respirației ei rapide, putea vedea culoarea care îi păta pielea ca laptele.

– Nu îmi pasă ce crezi, șopti ea, lingându-și buzele. Spun adevărul.

Atunci când era vorba despre această femeie, nu era sigur ce să creadă. Nimeni nu îl făcea să șovăie atât de tare. Oare îl mințea?

Curbele ei se potriveau atât de perfect cu trupul lui, încât își pierduse abilitatea de a-i mai păsa. Nu se mai putea concentra decât asupra felului în care o simțea, cum mirosea, asupra tentației buzelor ei pline...

Înainte să se poată convinge să nu o facă, își aplecă capul și îi pecetlui gura cu a lui. Ultima dată când o sărutase fusese la biserică, dar de data asta era total diferit de schimbul acela pudic. Acum era vorba de posesiune și de mânie. Un sărut de disperare pură. Avea nevoie de capitularea ei totală.

Nu o șicană, nici nu încercă să smulgă un răspuns din partea ei; în schimb, își vârî limba în spatele buzelor ei, pe neașteptate. Pătrunse adânc, gustând-o fără încetare. Totuși, ea nu i se opuse. Limba ei o întâmpină pe a lui, răspunzându-i la fiecare mângâiere, în timp ce se devorau unul pe altul. Se înneca, se prăbușea, incapabil să se rupă de gura ei delicioasă.

Când ea scânci din adâncul gâtlejului, îi eliberă încheietura mâinii, ca să o poată atinge. Mâinile îi plutiră peste formele ei, îi trecură prin păr, o traseră mai aproape...

Mâna ei mică se ridică și se odihni pe cămașa lui, degetele i se mișcară – dar nu ca să-l împingă. În schimb, păru că explorează suprafața pieptului său. Înclinându-și capul, își îmblânzi sărutul, încercând

să se apropie mai mult. Jinduia să o seducă, să mai audă o dată scâncetul acela din gâtlejul ei... să o adore și să îi îndepărteze din amintire orice alt bărbat.

Era *soția* lui. Și visase să o aibă de prea multe ori în ultimele săptămâni. Se masturbase, imaginându-și-o aproape în fiecare noapte, fără să obțină însă vreo satisfacție. Avea nevoie de lucrul real, de femeia care se afla chiar acolo, de cea care își freca șoldurile de coapsa lui. Erecția îi zvâcnea pe abdomenul ei, acoperit de corset și nu își dorea decât să îi ridice picioarele în jurul șoldurilor lui să-i salte fustele și să pătrundă în umezeala ei.

Apoi își aminti de ce nu putea, de faptul că ea avea de gând să obțină anularea căsătoriei cât mai curând posibil, și se desprinse de gura ei, împleticindu-se înapoi. Răsuflând greu, încercă să își recapete respirația. Era dezordonată într-un mod splendid, de mâinile lui, cu buzele trandafirii și umflate. Oare Rutlidge fusese și el martor la același lucru mai devreme, în seara aceea?

Mânia provocată de propria prostie îi inundă venele atât de tare, încât se cutremură.

–Dacă ai de gând să distrezi un amant în timp ce aștepți anularea căsătoriei noastre, ar fi cazul să te mai gândești. Nu voi permite să se întâmple așa ceva.

Înainte să o ascundă, surpriză și ceva asemănător cu suferința îi fulgerară pe chip.

–Și de ce-ar trebui să îți pese de infidelitate? Cu siguranță nu plănuiești să îmi rămâi fidel, luând în considerare ce ai spus în noaptea aceea.

Dintr-odată, își dădu seama. Fusese deranjată de cuvintele pe care i le aruncase, în legătură cu faptul că era rece și despre sexul cu alte femei. Nu s-ar fi gândit că îi păsa.

–Nu trebuie decât să rostești un cuvânt, Elizabeth. Te voi cără sus și îți voi arăta lucruri pe care Henry Rutlidge nici măcar nu ar îndrăzni să le încerce.

Inspiră înfiorător.

–Știi de ce lucrul acesta este imposibil.

Da, știa. Cum ar fi putut uita, când ea i-o arunca în față la fiecare pas? Scrâșni din dinți, cu gândurile învârtindu-i-se. Poate că situația aceea cerea mai puțină emoție și mai multă strategie din partea lui. Era evident faptul că ea reacționa fizic la el, la fel cum și el răspundea

la ea. Atunci ce era rău în faptul că se puteau distra un pic în timpul scurt în care fuseseră căsătoriți?

– Nu am fi primul cuplu care ar minți în legătură cu consumarea căsătoriei.

Își ridică bărbia.

– Nu pot minți în legătură cu asta. Nu voi minți.

– Și totuși, vei minți în legătură cu faptul că ai fost obligată.

– Pentru că se întâmplă să fie adevărat! Am fost forțați amândoi.

– Balegă de cal. Nu ți-a forțat nimeni mâna să te întâlnești să iei cina cu mine. Nu te-a obligat nimeni să mă săruți. Ba chiar am încercat să te împiedic și ce ai zis? Făcu o pauză, apoi repetă: „Nu mi-a plăcut niciodată să fac ce mi se spune". Iar acum două minute, mi-aș fi putut băga mâna sub fustele tale. Așa că încetează să mai faci pe afurisita de martiră, Elizabeth.

Gura i se transformă într-o linie necăjită, în timp ce se dezlipi de perete.

– Ești întotdeauna atât de grosolan? Îți place să jignești?

Îi scăpă un râs sec, enervant.

– Ei bine, cu siguranță că nu am ajuns unde sunt fiind politicos și cumsecade. Dar nu ar trebui să îți faci griji, spuse el, întorcându-se către hol. Nu va trebui să mă mai suporți prea mult timp.

Graham stătea la ușa din față.

– Bună ziua, domnule. Doamnă. Bine ați venit acasă! Dacă servitorul era surprins să îi vadă cu zece zile mai devreme decât se aștepta, nu lăsă să se vadă.

Era ziua de după întâlnirea explozivă din Newport. Emmett ceruse să se întoarcă în oraș, iar Lizzie, căreia nu îi plăcea să primească ordine din partea unui soț autoritar, era nerăbdătoare să se întoarcă în New York. Luna lor de miere nu fusese altceva decât un dezastru.

Emmett îi lăsă brațul în clipa în care trecură pragul.

– Voi fi în biroul meu. Trimite-l pe Colin la mine când ajunge. Fără să își dea jos paltonul negru, soțul ei dispăru prin holul de la intrare, în adâncimile vilei.

– Lucrurile dumneavoastră, doamnă, spuse Graham cu blândețe, iar Lizzie își dădu seama că se holbase de-a lungul coridorului mult timp după ce Emmett dispăruse.

– Mulțumesc, Graham. Își scoase mănușile și începu să își deschidă nasturii paltonului.

– Am auzit...?

Lizzie se uită în sus și îl văzu pe Brendan, fratele lui Emmett, în capătul scărilor. Ochii lui măriți îi întâlniră pe ai ei și văzu încruntarea de fruntea lui chiar de la distanța aceea.

Brendan coborî treptele, sprijinindu-se cu putere de balustradă, din cauza piciorului. Lizzie se întrebă care fusese cauza rănirii și dacă era recentă. Era un bărbat chipeș, amabil și inteligent. Dedicat salvării vieții altora. Atât de diferit de fratele său, care putea fi atât de rece și de distant. „Mai puțin atunci când te sărută."

– Bună, Lizzie. Brendan ajunse la ultima treaptă atunci când Lizzie terminase să îi înmâneze lucrurile ei lui Graham. Liniile de pe fruntea lui se adânciră. V-ați întors devreme.

– Da.

– Mulțumesc, Graham, spuse Brendan, concediindu-l pe majordom. Când rămaseră singuri, Brendan întrebă: Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

– Am fost amândoi nerăbdători să ne întoarcem acasă. Newport este îngrozitor de plictisitor iarna.

Își îngustă privirea vicleană.

– Plictisitor? Luna voastră de miere a fost plictisitoare? Oftă și clătină din cap. Dacă nu mi-ați fi fost amândoi atât de dragi, ar fi fost amuzant. Ce-a făcut?

– Nimic. Ai cuvântul meu.

– Atunci, asta explică de ce v-ați plictisit, spuse el sec, ceea ce o făcu să chicotească, fără să vrea.

– Brendan, nu ar trebui să te îngrijorezi. Lucrurile sunt... complicate între noi. Știa de șantaj? Bănuia că da, mai mult ca sigur. Cu toate astea, nu dorea să discute despre anularea căsătoriei. Lumea avea să afle despre separare la timpul cuvenit.

Încruntarea i se adânci.

– Am început să mă îngrijorez atunci când l-a chemat pe Colin să vi se alăture. Iar acum, văd că e chiar mai rău decât mă temeam.

– Nu, e...

– Îi vei da o șansă, nu-i așa? Știu că poate fi... intens. Întotdeauna a fost așa și are tendința de a lucra prea mult. Dar este loial, Lizzie, și deștept. El...

Ea ridică mâna.

– Oprește-te, te rog! Știu că îl iubești și îți dorești să îl vezi fericit. Dar asta e ceva ce trebuie să rezolvăm între noi.

– Desigur, spuse el, trecându-și o mână prin părul castaniu-deschis. Iartă-mă!

– Te iert dacă ești de acord să îmi faci un tur al monstruozității ăsteia.

Râni.

– Încerci să-mi abați atenția, dar se întâmplă să îmi placă grozav să ofer tururi. Așa că răspunsul este da. Îi oferi brațul, pe care Lizzie îl acceptă.

Se deplasară încet din cauza șchiopătatului lui Brendan.

– De ce nu folosești un baston? îl întrebă când terminară turul celui de-al treilea nivel.

– Parcă ai fi Emmett, se plânse el, sprijinindu-se de balustradă în timp ce coborau scările. Și o fac atunci când părăsesc casa. Dar înăuntru este o pacoste.

– Te doare? Nu am idee cât de recent ai fost rănit.

– A, s-a întâmplat cu veacuri în urmă. Aveam șase ani.

Pieptul i se strânse. Dumnezeule, era doar un băiețel.

– Îmi pare rău. De fapt, nu e treaba mea.

– Suntem o familie acum, Lizzie. Nu există secrete, mai ales în ceea ce privește accidentul meu. Am fost călcat de un vagon. Scoase un icnet mocnit, iar el îi aruncă un zâmbet jalnic. Ieșisem să fur mâncare, așa că unii ar spune că am primit ce am meritat.

Un copil de șase ani, ieșit să fure mâncare? Unde erau părinții lor? Sau Emmett, de altfel? Un nod neplăcut i se puse în gât. Nu cred că un accident serios este o pedeapsă potrivită pentru un băiat tânăr care încearcă să nu moară de foame.

Ajunseră la baza scărilor. Îi luă din nou brațul, iar el spuse:

– Am supraviețuit. Poate că dacă aș fi primit îngrijiri medicale mai bune... Oftă. Dar, fără accidentul acesta, cine știe ce mi s-ar fi putut întâmpla.

– Ce vrei să spui?

– Tatăl meu nu a fost un om cumsecade, Lizzie. Îi plăcea să bea și, când o făcea, devenea violent. Lovea orice și pe oricine îi stătea în cale. Cel mai adesea pe Emmett, până când a fost destul de în vârstă încât să se alăture Papilor. Apoi a fost mama.

„Cel mai adesea pe Emmett." Lui Lizzie i se strânse stomacul la auzul acelor vorbe. Povestea aceea îi rupea inima și se temea că nici măcar nu auzise ce era mai rău.

– Când am fost rănit, a trebuit să stau la pat și, astfel, tatăl meu nu m-a mai observat. Mă odihneam și citeam tot ce prindeam. Emmett obișnuia să îmi aducă cărți, deși nu am nici o idee de unde făcea rost de ele. Am învățat tot ce am putut din acele cărți. Dacă nu ar fi fost accidentul meu, nu aș ajuns niciodată la Columbia, ca să nu mai pomenesc de medicină. În schimb, m-aș fi alăturat, și eu, Papilor.

– Și mama ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

– A plecat atunci când m-am întors acasă de la spital. Cred că accidentul a fost prea mult pentru ea, știi, din cauza vinovăției. Iar tatăl meu era de-a dreptul un nenorocit. Nu o învinuiesc pentru faptul că a plecat. Ni s-a spus că a fugit în California. A murit câțiva ani mai târziu.

„Pentru că toată lumea l-a părăsit, întotdeauna." Lizzie își aminti cuvintele pe care Brendan i le spusese, înainte de luna de miere. „Și exact asta plănuiești să faci și tu", își reaminti sie însăși. Frecându-și sprânceana, își înghiți regretul. Ce altă alegere avea? Da, îi plăcuseră sărutările lui, dar ar fi fost nebunie curată să rămână căsătorită cu Emmett. Mândria nu îi permitea să facă rost de un soț în urma unui șantaj.

– Haide, spuse Brendan. Să mergem până jos și să îți arăt piscina interioară.

Joi seară, când Emmett mergea spre întâlnirea lui lunară, vânturile de martie erau din cale-afară de crunte pe Fifth Avenue. Își îndoi degetele și se întrebă cum avea să treacă de noaptea aceea fără să îl pocnească pe Sloane pentru că îl manipulase să intre în mascarada aceea de căsătorie.

Nu își mai văzuse soția de când se întorseseră din Newport. De cele mai multe ori, Emmett dormea în biroul său de pe Beaver Street. Asta făcea ca lucrurile să fie mai ușoare. Cu siguranță că ea nu îl dorea prin preajmă, iar Emmett nu avea nici o intenție să îi cerșească atenția.

Kelly ținea pasul cu Emmett. Prietenul lui nu era deloc bucuros că Emmett hotărâse să meargă pe jos până la clubul Knickerbocker, după ce luase cina cu contabilul său, la hotelul de pe Fifth Avenue.

Dar Emmett avea nevoie de îmbrățișarea rece în momentul acela, să fie afară, să se miște. Nu să stea într-o afurisită de trăsură.

– Mergi acasă în noaptea asta sau înapoi, la birou? îl întrebă Kelly.

– La birou.

– Petreci cam mult timp departe de casă, nu-i așa, Bish?

– Am fost acolo chiar azi după-amiază, să mă spăl și să mă schimb.

– Da, și ai petrecut cinci minute cu Brendan și 15 minute cu surorile tale. Nu crezi...

– Indiferent ce ai de gând să spui, oprește-te chiar acum! Emmett își văzuse familia, le verificase bunăstarea. Pentru soția lui, lăsase un bilet formal. Biroul pe care îl pregătea pentru ea avea să fie gata săptămâna viitoare, apoi se putea instala să își înceapă afacerea. Până la urmă, nu asta era ceea ce dorea de la el?

Fără îndoială că procedurile pentru anularea căsătoriei aveau să urmeze în curând.

– Altceva despre finanțele lui Sloane? întrebă Kelly. Pare să sufere de lipsă de bani?

– Nu ne putem apropia destul de mult încât să aflăm. Supraveghează lucrurile îndeaproape, dar nu pare blindat. Unele bunuri au fost lichidate și câțiva membri ai personalului au fost concediați... dar nimic concret. Se feriră din calea unei trăsuri și traversară strada. Trebuie să mai fie ceva, continuă Emmett. Altfel de ce s-ar fi străduit Elizabeth atât de mult să facă rost de fonduri?

– Ai putea să o întrebi pe ea, să știi.

Auzind asta, Emmett se încruntă. Lasă în seama unui pugilist să se fâțâie pentru ca apoi să revină la adevăratul lui scop.

– Da, aș putea. Dar este cu mult mai amuzant să angajez un investigator.

Kelly pufni.

– Întotdeauna ai fost prea încăpățânat pentru binele tău.

– Atunci adaugă asta la lista cu defectele mele. Cu siguranță că ai trecut pe undeva numărul lor.

– Bineînțeles că da. Am ajuns cu numărătoarea până la 357.

Emmett mârâi o înjurătură foarte plastică la adresa prietenului său, care, drept răspuns, chicoti doar și cotiră într-o alee. Îl lăsă pe Kelly la ușa din spate și merse prin bucătării către scările interioare. Ajunsese înadins mai târziu, ca să evite orice discuții

inutile. Afacerile erau tot ce conta pe lumea asta, un lucru pe care nu avea nicicând să îl uite.

Când păși în încăpere, trei perechi de ochi larg deschiși îl urmăriră până la masă.

– Bună seara, spuse el și își ocupă locul obișnuit, între Cabot și Harper. Evită să privească în direcția lui Sloane.

– Bună seara, Cavanaugh. Nu ne așteptam să te vedem în seara asta, începu Harper.

– Nu ar trebui să fii în luna de miere? spuse Cabot cu toată subtilitatea unui ciocan grosolan.

– M-am întors mai devreme. Paharul său obișnuit de gin apăru înainte de plecarea chelnerului.

– Cum adică te-ai întors mai devreme? Sloane se aplecă în față, cu vocea joasă și furioasă. Ce naiba i-ai făcut surorii mele?

Capitolul 11

Înainte de a intra în societate ar trebui să ne potolim stările proaste de spirit.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Emmett se întoarse să-l înfrunte pe cumnatul său.

– *Soția mea* nu este treaba ta, nu mai e.

Ceva fulgeră în privirea lui Sloane.

– Nu este de ajuns. Lizzie va fi întotdeauna treaba mea. Ce i-ai făcut?

„Nici pe departe tot ceea ce speram."

– Este teafără, Sloane. Aveam niște treabă de terminat. Iar Elizabeth este nerăbdătoare să își pună pe picioare firma ei de investiții.

– Firma *cui?* urlă Sloane. Nu-mi spune că îi permiți să continue cu ideea asta nebunească. Reputația îi va fi distrusă.

O satisfacție sălbatică îl copleși. Îi aruncă lui Sloane un zâmbet rece.

– Nu numai că îi permit să meargă înainte, ci îi și finanțez întreaga afacere. Îi aranjez un birou pentru ea în clădirea mea de lângă Bursă.

Cabot scoase un fluierat ușor, dar Emmett își păstră ochii ațintiți asupra lui Sloane, care părea aproape de o criză de apoplexie.

– Tu... tu o finanțezi? Pentru Dumnezeu, este o Sloane. O s-o faci de tot râsul.

– Nu e o Sloane, nu mai e. Este o Cavanaugh. Cel puțin pentru moment. Și avea să îngenuncheze tot afurisitul ăla de oraș înainte de a permite cuiva să râdă de ea. Dar te înșeli. Vor face coadă ca să o angajeze.

– Habar nu ai despre ce vorbești. Va fi marginalizată. Nici o femeie nu poate conduce cu succes o astfel de firmă.

– Woodhull și sora ei au făcut-o acum câțiva ani, comentă Harper.

– Până când mama lor l-a șantajat pe comodor, iar el și-a retras suportul, spuse Cabot rânjind. Dumnezeule, ce poveste grozavă!

– Exact, exclamă Sloane, arătându-l cu degetul pe Cabot. Ambele femei erau niște curve și niște pungașe, absolut deloc de calibrul social al lui Lizzie. Nici o femeie decentă nu ar trebui să intre în afaceri de una singură.

– Atunci, sora ta va fi cea dintâi. Emmett își ridică paharul cu gin și luă o înghițitură mare. Pregătește-te, Sloane! Dacă aș fi în locul tău, aș sprijini-o.

Sloane se ciupi de nas.

– E un moment teribil de nepotrivit pentru mine. Și îți place treaba asta al naibii de tare.

– Da, așa este, spuse Emmett fără ezitare. Sloane nu avea nici o idee despre necazurile pe care Emmett plănuia să le reverse asupra lui. Firma de investiții a lui Lizzie nu era decât începutul eforturilor lui de a se răzbuna pe fratele ei. Unde mai pui că sora ta a câștigat un pariu cu mine. Nu îmi voi călca cuvântul.

– Habar n-ai ce pornești, Cavanaugh, bombăni Sloane. Vei regreta asta. Ascultă ce-ți zic.

Emmett nu îl putea contrazice. Cu Lizzie, care punea deja la cale o anulare a căsătoriei, nu avea decât regrete. Nu era ca și cum ar fi admis așa ceva în fața lui Sloane.

În schimb, se lăsă pe spate și își ridică paharul, închinând.

– Știu exact la ce mă înham, Sloane, și plănuiesc să o duc la bun sfârșit.

*

Cu o stare de spirit mai neagră decât cărbunele, Emmett coborî tropăind treptele clubului. Întâlnirea se încheiase repede, nici unul nemaipierzând timpul și negociind cererile de îndată ce Sloane își terminase tirada. În mod ciudat, satisfacția pe care Emmett o simți-se la reacția lui Sloane când acesta aflase despre firma de investiții nu eclipsase bezna ce prinsese rădăcini în pieptul său de pe când erau în Newport. Poate că nimic nu avea să o facă vreodată.

Înaintă prin bucătării și păși în alee. Însă, înainte să apuce să ajungă în stradă, o voce se strecură în beznă, oprindu-l.

– Cavanaugh.

Emmett se răsuci și dădu de Henry Rutlidge care dădea târcoale printre gunoaie.

– Umbli prin gunoaie, Rutlidge? Nu aș fi crezut vreodată că ai risca să îți murdărești pantofii.

– În timp ce tu ai fi în largul tău, fără îndoială. Dumnezeu știe că mizeria nu îți e străină.

Neghiobul naibii! Oare Rutlidge chiar credea că l-ar fi jignit dacă îi amintea lui Emmett de trecutul său? Rănile acelea se vindecaseră de mult. Nimic din ce spunea răsfățatul ăsta de cap-sec nu ar fi putut să îl rănească vreodată. Zâmbi superior.

– Mai știi ce îmi este familiar? Zgomotele pe care le face nevasta mea când...

– Nemernicule. Rutlidge înaintă, aruncând flăcări din ochi. Cum îndrăznești să vorbești în halul acesta despre o doamnă!

Pe Emmett îl bufnea râsul. Băiatul era atât de transparent!

– Renunță, Rutlidge! Nu te poți lupta cu mine nici cu pumnii, nici cu banii tăi și m-am căsătorit deja cu ea. Ai pierdut, indiferent de ceea ce-ai încercat în Newport.

Înainte să o ascundă, pe chipul lui Rutlidge licări confuzia, ceea ce confirma afirmațiile lui Elizabeth cum că nu se întâmplase nimic în luna de miere.

– Da, hai să vorbim despre Newport, despre faptul că voiajul a fost scurtat. Poate că Lizzie și-a venit în fire și și-a dat seama cu ce fel de bărbat s-a căsătorit.

Înțepătura fu mai adâncă decât ar fi crezut Emmett, devenind o durere ascuțită în măruntaie chiar dacă își păstră o mască de indiferență rece.

– Motivele din spatele acțiunilor ei nu te mai privesc, cum nu te privesc nici ale mele. Cel mai bine ar fi să o uiți și să te întorci la petrecerile tale și la a cheltui banii tatălui tău.

Buzele i se curbară într-un rânjet batjocoritor în timp ce se aplecă.

– Voi găsi o cale, Cavanaugh. Indiferent de cât de mult ar dura ori ce ar trebui să fac. O voi câștiga...

– Bish, e totul în regulă acolo? Kelly apăru în alee, o amenințare mătăhăloasă în bezna aproape totală.

– Perfect, răspunse Emmett și o luă din loc. Oricum, în afară de viermi, nu e nimic pe-aici.

– Eu cred în continuare că biroul ar trebui să stea lângă celălalt perete, spuse Edith în timp ce inspectau mobila din noul birou al lui Lizzie. Vei deveni roz ca un fruct la soare.

– Pentru asta sunt draperiile, îi aminti Lizzie. Și cred că biroul ar trebui să rămână acolo unde se află.

Deși aprecia ajutorul prietenei sale, era evident că Edith nu înțelegea pe deplin dorința lui Lizzie de a intra în afaceri. În acea zi, fusese o întreagă litanie de dubii și opinii contradictorii din partea celeilalte femei.

– Bine, dar să nu zici că nu te-am avertizat. Când vei deschide?

– Luni, zise Lizzie, cu un rânjet larg. Azi-dimineață am angajat o secretară.

– Da? Cum e?

Își aminti de interviul cu domnișoara Grayson și de cât de capabilă i se păruse tânăra.

– E cu un an mai tânără decât tine, dar este deșteaptă. Are experiență de birou și pare a fi foarte competentă. Cred că o să îmi placă.

– Ei bine, sper că o să poți să ai încredere în ea. Vei avea de a face cu o groază de bani, Lizzie.

– Da, sper că da. Înainte să plec, am de gând să trimit o telegramă celor care i-au dat recomandări, așa că poți să stai liniștită.

Edith răsuci medalionul pe care îl purta la gât.

– Îmi fac griji pentru tine. Ce se întâmplă dacă nu reușești?

– Nu voi da greș. Știi de cât timp fac asta pe hârtie. A sosit timpul să îmi folosesc această abilitate și pentru altceva, în afară de a-mi omorî timpul între baluri și carnavaluri. Ca să nu mai pomenească

de a salva finanțele familiei sale. Voi fi bine. Bârfele vor înceta atunci când voi dovedi de ce sunt în stare.

– Sper să fie așa, pentru binele tău. Dar, între timp, nu ar trebui să îndrăznim să vorbim nimănui despre planurile tale.

Remarca o deranjă pe Lizzie, deși știa că Edith avea dreptate. Totuși, păruse ca și cum prietenei ei îi era rușine cu ea. Înainte de a o putea întreba pe Edith, ușa biroului se deschise și apăru fratele ei, silueta lui înaltă înfășurată într-un palton negru, lung.

– Will, zise Lizzie, surprinsă. Ce cauți aici? În zilele lucrătoare, nu părăsea niciodată birourile de la Northeast Railroad înainte de căderea nopții – și, adesea, rămânea și mai târziu. Renunțase de mult să mai ia cina cu el când locuia în Washington Square, singura masă pe care o luau împreună în mod regulat fiind micul dejun.

Își scoase melonul și închise ușa. Se apropie de ele, traversând încăperea cu picioarele lui lungi.

– Bună, Lizzie. Domnișoară Rutlidge.

Edith întinse mâna, iar Will se înclină deasupra ei, apoi se aplecă să sărute obrazul lui Lizzie.

– Domnișoară Rutlidge, aș putea avea un moment singur cu sora mea?

Edith aprobă din cap.

– Desigur, însă doar dacă sunteți de acord să îmi spuneți Edith. La urma urmei, ne cunoaștem de mulți ani.

– Totuși, nu ar fi...

– Cuviincios, sfârși sec Edith. Lizzie, voi da o raită în jurul clădirii. Când mă întorc, vom hotărî unde să-ți atârnăm tablourile.

– Mulțumesc, Edith.

Prietena plecă, iar sunetul încuietorii răsună în spațiul închis. Will își scoase paltonul și îl puse pe un scaun.

– Will, mă înspăimânți.

El oftă și făcu semn către încăpere.

– Nu pot să cred. Nu pot să cred că faci asta împotriva dorinței mele. Am discutat despre asta, Lizzie.

Nu avea nici o idee despre cum aflase el despre birou, dar asta nu mai avea nici o importanță acum. Se ridică.

– Nu, tu ai vorbit despre asta și ai ignorat tot ce am spus. Ți-am spus cât de mult îmi doresc să am propria firmă de investiții, și nu ai vrut să mă asculți.

– Ba te-am ascultat! Își trecu mâna prin părul turtit. Este o idee foarte proastă. Nu ai idee cum te va face să pari. Nu îți pasă deloc de numele tău?

Ce tupeu... Simți că îi clocotește sângele în vene și își încrucișă brațele peste piept.

– Bănuiesc că prin asta te referi la numele de Sloane. În mod curios, nu mai sunt o Sloane, datorită ție.

– Crede-mă, pitico, dacă ar fi existat vreo altă cale...

Nici măcar faptul că îi folosise porecla din copilărie nu putu să oprească valul de mânie care creștea în ea.

– Erau alte modalități de a rezolva situația, fără să trebuiască să recurgi la șantaj!

– Cum ai...? Se strâmbă, și regretul îi năpădi ochii cenușii. Știam că altfel avea să îți întoarcă spatele, iar tu nu te-ai fi căsătorit decât dacă ai fi crezut că era adevărat. Își coborî capul și se frecă la ochi. Ce trebuia să fac, Lizzie?

– Să nu manipulezi pe toată lumea ca să obții ceea ce-ți dorești. Ar fi trebuit să ne lași, pe Emmett și pe mine, să găsim o cale. Acum e prea târziu.

Ceva din glasul ei trebuie să-i fi atras atenția pentru că își ridică brusc capul.

– Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut? Te-a rănit...

– Will, liniștește-te! Nu m-a rănit. Oricum, nu fizic. Inima ei era o cu totul altă poveste. Pur și simplu nu... ne cunoaștem unul pe celălalt. Nu a fost deloc ușor.

Asta păru să-l domolească pe fratele ei. Umerii i se relaxară.

– Ei bine, nu poți să divorțezi de el, așa că va trebui să faci ca totul să fie cât mai bine. Nu veți fi primul cuplu căsătorit care duce vieți separate.

„Da", vru ea să spună, „dar nu mi-am dorit niciodată asta de la propria căsnicie."

– Știu asta. Și a fost de acord să îmi acorde capitalul necesar pentru a-mi pune pe roate firma de investiții. De asemenea, îmi va fi sprijin. Deci nu e totul osândă și tristețe. „Mai ales că această căsătorie va fi în curând anulată."

– Ești mult prea practică pentru osândă și tristețe, spuse el, cu un zâmbet stins. Este una dintre calitățile care îmi plac cel mai mult la tine.

– Mulțumesc, dar nu ești iertat.

– Nici nu mă așteptam să fiu, spuse chicotind, apoi deveni serios. Dacă ești hotărâtă să faci asta, ar trebui să știi că nu te pot angaja ca să tranzacționezi pentru Northeast.

Ochii i se îngustară. Firma de investiții pe care o folosea era incompetentă. Lizzie îi suspectase de mult timp că fie erau cei mai proști brokeri în viață, fie furau pe față de la clienții lor.

– De ce nu? Aș putea să ajut...

El ridică mâna ca să o oprească.

– Lucrez la niște tranzacții noi. Poate atunci când lucrurile se vor aranja, dacă vei mai fi încă în afaceri.

– Ah, câtă încredere din partea unicului meu frate, spuse ea tărăgănat. Nu crezi că o pot scoate la capăt, așa-i? Ani în șir am făcut speculații pe hârtie și întotdeauna am ieșit în câștig. De ce nu aș face-o și pentru clienți?

– Pentru că așa e obiceiul, Lizzie. Nu vezi intrând în afaceri pe nici una dintre celelalte fete istețe.

– Nu îmi pasă de ce face toată lumea. Niciodată nu mi-a păsat, Will. Tu ești cel căruia îi pasă, nu eu.

– Trebuie să îți pese. Am făcut tot ce am putut ca să te protejez până acum, dar nu mai pot face nimic. Cavanaugh are bani, dar nu are un loc în societate. Ai grijă să nu ți-l pierzi pe al tău, pentru că nu vei fi în stare să îl recapeți.

– Nu îmi fac griji pentru locul meu. Nu voi muri de foame dacă invitațiile seacă.

– S-ar putea să nu suferi dacă amfitrioanele îți întorc spatele, dar cum rămâne cu surorile vitrege ale lui Emmett? În momentul de față ești singura lor speranță de a avea un debut de succes în sânul înaltei societăți newyorkeze.

Ea își încleștă maxilarul. Bineînțeles că el avea dreptate. Katie și Claire nu făcuseră nici un secret din faptul că abia așteptau să își facă debutul, cu tot fastul și uzanțele care acompaniau tradiția. Iar Lizzie își dorea ca ele să aibă parte de acea experiență. Lizzie intenționa să le ajute chiar și după ce căsătoria avea să fie anulată – lucru pe care nu îl putea face dacă și-ar fi pierdut poziția socială.

– Nu-mi place când ai dreptate.

El zâmbi și se apropie, îmbrățișând-o strâns.

– Știu. În unele zile am impresia că sunt ultimul om întreg la minte în tot New Yorkul. Și, dacă nu te pot convinge să renunți la această

afacere, promite-mi doar că vei păstra chestia asta respectabilă și de mici proporții.

– Promiți să nu mai șantajezi pe nimeni altcineva?

Așteptă o secundă.

– Nu te voi șantaja *pe tine*...

Se trase înapoi și îi mângâie obrazul.

– Atunci încetează să îmi mai spui cum să îmi conduc afacerea, dragă frate, și nu îți voi spune cum să ți-o conduci pe a ta.

Înainte de revărsatul zorilor, Lizzie se ridică din pat și o chemă pe Pauline. Era prea entuziasmată ca să poată rămâne în pat. Astăzi avea să își deschidă propria firma de investiții – bine, firma lui Emmett, dacă trebuia să fie exactă.

Bursa avea să se deschidă la ora zece. Deși nu putea să participe activ și să se afle în sala de tranzacții, avea să se afle în apropiere, monitorizând acțiunile cu ajutorul benzii teletipului. Avea doi clienți – Emmett și Edith Rutlidge –, dar avea de gând să mai atragă câțiva pe parcursul săptămânilor viitoare.

În plus, dacă se ducea pe Beaver Street, avea, cel puțin, să iasă din casă. Încăperile soțului ei erau cufundate într-o tăcere mormântală; știa că nu venise acasă noaptea trecută. Din nou. Încercă să nu se gândească pe unde își petrecea el serile – ori, și mai important, cu cine. Absența lui o durea prea tare, în ciuda faptului că ea fusese cea care insistase asupra distanței dintre ei.

Așa era cel mai bine. În afară de acea ridicolă atracție fizică, nu aveau nimic în comun. Și, doar pentru că un bărbat îți putea lua mințile când te săruta, nu era un motiv să rămâi cu el. Scandalul fusese erodat, necazul trecuse. Nu mai putea apărea nici o pagubă, iar ei doi puteau să o ia pe drumuri diferite, înainte de a se face nefericiți unul pe celălalt.

„Emmett Cavanaugh dorește să se însoare cu tine, Lizzie. Mi-a zis chiar el."

Ce minciună!

Își peria părul când intră Pauline.

– Bună dimineața, doamnă. V-ați trezit devreme astăzi.

– Îmi cer scuze pentru oră, dar nu puteam să dorm. Astăzi sunt foarte nerăbdătoare să ajung la noul meu birou.

Pauline aduse o rochie mov pal și lenjerie din garderobă.

– Doamnă, dar afară este zăpadă.

Zăpadă? Plouase ieri, deși vântul fusese puternic. Lizzie merse la fereastră și privi în grădinile din spatele casei. Chiar și în întuneric se vedea o pătură subțire de alb, iar zăpada cădea încă.

– Sunt sigură că de dimineață, de îndată ce se va încălzi, zăpada se va topi. Cerule, sâmbătă au fost temperaturi aproape vărătice, anunță ea.

– Doriți să vă însoțesc?

Lizzie își lăsă halatul de casă pe pat.

– Nu, nu e nevoie. Îl voi ruga pe vizitiu să mă ducă în oraș. Poate chiar mă voi întoarce acasă cu tramvaiul.

Pauline pufni în timp ce o ajuta pe Lizzie să se îmbrace cu o cămășuță și cu pantaloni curați.

– Bine că fratele dumneavoastră nu este prin preajmă, ca să vă audă. Mă gândesc că ar fi făcut o criză, doamnă.

– Probabil că ai dreptate, dar nu îmi pasă deloc ce crede el. Deși el își ceruse iertare, era încă supărată pe Will. Îl șantajase pe Emmett, o mințise... ce fel de bărbat devenise fratele ei?

– Totuși, cred că mai multe jupoane o să vă țină de cald, doamnă. Nu îmi place cum arată cerul.

Până terminară cu rochia, corsetul, turnura, ciorapii și pantofii se crăpase de ziuă. Lizzie ceru trăsura și apoi coborî pe scări.

Micul dejun în casa Cavanaugh întrecea orice văzuse vreodată Lizzie. În fiecare zi, mâncarea acoperea aproape fiecare spațiu disponibil al salonului pentru micul dejun, cu varietăți de fructe, pâine și chifle de toate felurile, ouă pregătite în trei feluri, două tipuri de cârnați, unt, clătite, blinii, cafea și ceai. Bucătarul-șef fusese angajat înainte la La Maison Dorée din Paris și merita cu prisosință orice sumă exorbitantă pe care i-o plătea Emmett.

Ceru unui lacheu să îi aducă două brioșe împachetate pentru drumul până în oraș. În timp ce aștepta, își turnă cafea într-o ceașcă delicată din porțelan.

– Bună dimineața, dragă cumnată. Brendan intră șchiopătând, cu părul ușor umed.

– Bună dimineața, chipeșe cumnat, răspunse ea. Pleci să faci rondurile de dimineață?

Întinse mâna după cafetieră și clătină din cap.

– Nu, astăzi nu. Mă tem că zăpada o să mă țină în casă. Arătă către picior. Alunec foarte ușor pe vreme rea. Dar tu? Pleci în oraș?

– Da, rânji ea. Brendan știa totul despre biroul ei. Ba chiar trecuse pe acolo cu o săptămână în urmă ca să vadă noul mobilier. Abia așteptat. Firma mea le va zdrobi pe toate celelalte – așteaptă doar.

– Nu mă îndoiesc. Emmett nu sprijină niciodată pe cineva care pierde. Nu ți-ar fi dat niciodată fonduri dacă nu ar fi crezut că o să faci bani pentru el.

Era o notă în glasul lui Brendan, ceva pe care nu putea să-l definească.

– Nu crezi că e înțelept din partea lui?

Brendan sorbi din cafea și puse din nou ceașca pe farfurioară.

– Nu tot ceea ce contează poate fi măsurat în bani. Banii nu sunt totul, Lizzie, dar mă tem că, adesea, fratele meu nu vede valoare în nimic altceva.

Urmând modul lui de gândire, întrebă:

– Cum ar fi o soție?

– Îmi pare rău. Relația voastră nu e treaba mea. Doar că... Sunt conștient că Emmett nu a prea dormit aici. Aș dori să știu motivul.

– Nu vreau să discut despre fratele tău. Lucrurile sunt...

– Complicate, știu. Oftă răsucindu-și jalnic buzele. Îmi doresc să îi fi văzut fața atunci când ai apărut la capătul culoarului spre altar. Nu i-am mai văzut niciodată pe chip o astfel de expresie, atâta admirație și venerație, de parcă ar fi primit un dar pe care l-a așteptat toată viața. Îi pasă, Lizzie. Oamenii cred că nu, dar a învățat să ascundă acest lucru mai bine decât noi toți.

Lizzie nu știu ce să creadă despre mărturia aceea.

– S-a căsătorit cu mine doar din cauza scandalului. „Pentru că fratele meu l-a amenințat pe el și pe surorile tale." Nu a avut de ales.

Brendan pufni în râs.

– Nimeni nu îl poate obliga pe Emmett să facă ceva ce nu își dorește, Lizzie. Au încercat nenumărați oameni și au eșuat. Crede-mă, Emmett a dorit să se însoare cu tine.

Emmett se trezi și clipi. Fir-ar să fie, era deja dimineață. Își închise ochii și încercă să adoarmă la loc. Disconfortul îl împiedica însă să se odihnească și fu obligat să se miște și să se întindă. Munca până la ore târzii din noapte și apoi somnul pe o canapea mică era un adevărat iad pentru spinarea unui bărbat.

Totuși, era mai bine să rămână aici. Fără tentații. Fără distrageri. Fără sunete din dormitorul soției lui care îl obligau să reziste nevoii

de o vedea ori de a o atinge. De a o gusta. Retrăise sărutul acela din Newport, care îi sfâșiase sufletul, de sute de ori, înnebunind aproape de fiecare dată de dorință. Până unde ar fi evoluat lucrurile, dacă nu s-ar fi retras? Sau ea și-ar fi amintit de prețioasa ei anulare?

Forțată, pe naiba! Femeia aproape că se târâse în poala lui la Sherry's, iar apoi îi călărise coapsa în Newport. Era oare atât de încăpățânată, încât nu putea recunoaște atracția care exista între ei? Cele mai multe căsătorii începeau cu mult mai puțin de atât. Oftă și se jură să și-o scoată din minte.

Șezând, își frecă cu palma începutul de barbă de pe față. Avea nevoie de un bărbierit. Fiindcă Kelly insistase să plece acasă noaptea trecută, Emmett trebuia să țină singur briciul.

Din fericire, soba cu cărbuni din colț dădea încă destulă căldură. Biroul lui cuprindea întregul etaj de la ultimul nivel al clădirii de patru etaje și avea toate utilitățile moderne, inclusiv o toaletă cu apă curentă, caldă și rece. Avea până și o garderobă – o debara micuță pe care Kelly o comandase cu două săptămâni în urmă, când devenise evident faptul ca Emmett avea să petreacă mai mult timp acolo.

Emmett se ridică anevoie de pe canapea și mai băgă câțiva cărbuni în sobă. Se împletici apoi către toaletă. Când își făcu apariția, treizeci de minute mai târziu – spălat, ras și purtând haine curate – se simți din nou aproape om. Ferestrele din cale-afară de luminoase îi atraseră atenția și observă zăpada care cădea în cascadă dincolo de ele. De cât timp ningea?

Privi afară, pe Beaver Street. Clopotele iadului. Se strânseseră deja mormane albe, vântul suflând zăpada pe clădiri și pe stâlpii de telegraf. Trecură două trăsuri, rulând cu greutate și câteva suflete curajoase se târâră ca să înainteze pe trotuare, cu căciulile strânse cu putere în mâini în vântul năprasnic.

Se duse imediat la telefon și ceru legătura acasă. Kelly ori Brendan nu trebuiau sub nici o formă să încerce să iasă în oraș. Când i se făcu legătura, la telefon era fratele său.

Undele statice trosniră și apoi îl auzi pe Brendan spunând:

– Sper că ești înăuntru, undeva la căldură.

– Sunt la birou. Ai putea să îi ții pe toți acasă azi, te rog, din cauza vremii?

– Desigur. Și o vei ține acolo pe Lizzie, cu tine?

O senzație de greață cuprinse măruntaiele lui Emmett.

– Elizabeth a plecat de acasă?

– Da. Să meargă la biroul ei. A plecat acum ceva timp, înainte ca drumurile să devină impracticabile. Nu ai văzut-o?

Capitolul 12

Vorbește cât se poate de puțin despre tine, ori despre afacere, ori despre profesia pe care o practici.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

În timp ce zbura pe treptele clădirii, teama îi străpunse pieptul lui Emmett ca un vătrai încins. Gânduri negre despre Elizabeth rămânând blocată și pe jumătate înghețată într-o trăsură răsturnată i se perindară prin minte. De ce îi îngăduise Graham să plece pe o astfel de furtună? Cu prima ocazie, Emmett avea să aibă o discuție cu majordomul său.

Smuci ușa de la biroul ei și aproape căzu în genunchi de ușurare. Silueta ei zveltă, îmbrăcată cu o bluză mov pal perfect croită și cu o fustă asortată, stătea în fața ferestrelor. Era acolo. Ah, slavă Domnului!

La auzul zgomotului, se răsuci cu mâna încleștată pe gât.

– *Emmett*. M-ai speriat de moarte.

– Ce naiba faci? strigă el, furia și supărarea luând locul oricărui alt sentiment pe care îl avusese.

O sprânceană blondă se ridică.

– O zi bună și ție, bărbate. Se întoarse din nou să se uite pe fereastră, ignorându-l, iar Emmett expiră lung.

Își propti mâinile pe șolduri și încercă să obțină controlul asupra sentimentelor care se răsculaseră.

– Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că ai ieșit pe o astfel de vreme înainte să vorbesc cu Brendan. Am fost îngrijorat.

Aruncă o privire peste umăr.

– Sunt foarte bine, după cum poți vedea.

Da, observase, cu siguranță. Merse spre ferestre, care aveau aceeași vedere ca și ale lui, doar că mai aproape de pământ.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai venit până aici într-o zi ca asta?

– Pentru că zăpada nu era nici pe departe atât de mare atunci când am pornit. Nu mi-a trecut prin cap că va ninge așa de mult.

Priviră împreună cum fulgii cădeau întruna. Emmett nu mai văzuse așa ceva.

– La ce oră ai plecat de aca... casă? Aproape rostise „acasă", dar nu era, cu adevărat, căminul ei. Doar o locuință temporară până când avea să îl părăsească.

– La câteva minute după răsăritul soarelui. Mă întreb dacă vizitiul a ajuns acasă cu bine, murmură ea.

– Pot să aflu, dacă dorești. Își sprijini un umăr de fereastra rece. De ce nu ai aprins focul?

– Nu este cărbune. Nu m-am gândit să cer să mi se aducă, până acum.

De vinovăție, i se puse un nod în gât. Ar fi trebuit să se ocupe de asta.

– Atunci, vino sus, în biroul meu, să te încălzești.

Îi aruncă o privire circumspectă.

– Sunt bine. Caloriferele sunt încă fierbinți. Voi pleca de îndată ce se va opri ninsoarea.

– Pleci, pe naiba, spuse el tăios. Nu pe vântul ăsta. Este mult prea periculos. În curând, liniile vor cădea. Și ce se întâmplă dacă rămâi blocată undeva?

– Ei bine, nu pot să rămân aici. Poate voi merge pe jos până la Astor House...

– Unde or fi poposit deja toți curierii, negustorii și brokerii. Nu vei părăsi această clădire, Elizabeth.

– Nu ai dreptul să îmi dai ordine, rosti ea cu umerii încordați. Dacă doresc să plec, este propria mea alegere.

– Ba am, cu siguranță, dreptul să îți dau ordine – un drept legal, precum și unul moral. Nu vei rămâne să mori de frig aici, până se liniștește totul.

Se întoarse să se holbeze la el, ranchiuna însuflețindu-i adâncimile argintii ale ochilor ei.

– Și dacă refuz?

Se aplecă și mârâi:

– Atunci te voi arunca pe umăr și te voi căra două etaje mai sus.

Oftând, se întoarse din nou cu fața spre ferestre, de parcă ar fi sperat să vadă cum soarele pătrundea prin stratul de alb.

– Mai este cineva în clădire?

Emmett nu se gândise decât la ea, dar trebuia, într-adevăr, să verifice dacă clădirea era goală. Cu toate astea, altruismul lui Elizabeth fusese oare îngrijorare? Cumva, se îndoia.

– Ți-e teamă să fii singură cu mine?

Înghiți în sec și își frecă brațele.

– Absolut deloc.

Dar glasul îi sună spart, iar el își dădu seama că era o minciună. Îl ura atât de mult, încât nici măcar instinctul de supraviețuire nu o putea obliga să stea cu el? Dacă nu ar fi căutat-o în dimineața aceea, ar fi rămas acolo, să înghețe, în loc să vină la el?

Dezolarea îl copleși – întunericul care creștea din respingere. Înainte de Elizabeth, nu mai avusese acel sentiment de mulți ani. Dar soția lui nu dădea niciodată greș să îi reamintească de toate felurile în care el era de neacceptat.

Afișând o atitudine rece infinit mai devastatoare decât vânturile ce biciuiau atunci Wall Street, Emmett rosti:

– Sus, în biroul meu, Elizabeth. Acum.

Urcând scările, Lizzie se resemnase cu ideea de a petrece câteva ore în biroul lui Emmett, când lumina electrică se opri. Totul în jur se cufundă în întuneric și o urmă de panică îi coborî pe gât. Întinzând brațele, orbecăi după mâna lui, nefiind sigură dacă el avea să o respingă, dar disperată după orice fel de sprijin.

– Aici. Îi luă mâna și degetele li se împletiră strâns. Stai lângă mine, te rog!

O conduse în sus, pe restul de trepte pe care le mai aveau de urcat, înaintară câțiva pași, apoi deschise o ușă. Focul o întâmpină cu o căldură liniștitoare, în timp ce tot cerul alb strălucea printr-un rând lung de ferestre, luminând interiorul spațios. El îi dădu repede drumul la mână.

Se apropie mai mult de foc, studiind spațiul prin excelență masculin. Cu pereți lambrisați în culori închise, rafturi de cărți, un birou supradimensionat și o sobă cu cărbuni înaltă, rotundă, modernă, și-l putea imagina foarte bine acolo controlându-și imperiul. Exista până și o zonă de odihnă, cu o canapea maro închis și cu fotolii de piele luxoase. Mirosul lui stăruia în aer, mireasma amețitoare de fum de trabuc, gin și loțiune de ras și un fior mititel își croi drum pe șira spinării ei. Ultima oară când respirase acel miros fusese în timpul acelui sărut năucitor, în Newport.

„Ți-e teamă să fii singură cu mine?"

O, da. Cu siguranță că da.

Soțul ei dispăru într-o anticameră mică și reveni cu trei lămpi, pe care le puse pe birou. Aprinse una dintre ele și se duse din nou în cealaltă încăpere. Când se întoarse, purta pălăria și paltonul, cel din urmă făcându-i umerii, largi în mod normal, să pară și mai largi.

–Unde pleci, întrebă ea cuprinsă de neliniște. Parcă ai spus că e prea periculos.

–Trebuie să verific clădirea, să mă asigur că nu a căutat nimeni adăpost aici, pe timpul furtunii. Voi face apoi rost de ceva de mâncare pentru noi și de mai mulți cărbuni.

–Nu poți ieși afară cu asta pe tine. Nu chiar acum. Așteaptă măcar...

Ridică mâna.

–Nu putem ști cât va dura furtuna. Și dacă rămânem blocați aici peste noapte? Gândește-te, Elizabeth. Trebuie să fim pregătiți.

Peste noapte? Doar ei doi? Panica o făcu să sară în picioare.

–Atunci, vin cu tine.

–Nu. Apucând lampa, se îndreptă cu pași mari către ușă. Mă voi întoarce cât voi putea de repede.

Chiar și cu toată incertitudinea care plana între ei, avea să înnebunească dacă era nevoită să aștepte acolo, singură. Trebuia să facă ceva.

–Atunci, voi verifica eu clădirea. Îngăduie-mi să fac măcar asta.

Observă surpriza în privirea lui opacă, însă rămase neclintit.

–Nu, spuse el. Nu o să îmi ia mult timp. Etajul tău este singurul care are chiriași în momentul de față. Iar dacă cineva s-a adăpostit aici... disperarea îi poate face agresivi pe oameni. Știu cum este... Își strânse buzele și clătină vehement din cap. Se îndreptă către ușă.

–Știi cum e să ce?

–Las-o baltă! Trebuie să plec, înainte să se întețească furtuna.

Oare ce voise să spună? Că știa cum e să fii izolat în timpul unei furtuni?

Nu îi plăcea că era lăsată în urmă, așa că mai încercă o dată.

–Poate nu e nevoie de toate astea. Chiar crezi că vom fi blocați aici, peste noapte?

Își încruntă sprâncenele cercetând peisajul de afară.

–Habar nu am. Dar nu îți voi risca bunăstarea făcând un lucru stupid precum să încercăm să ne întoarcem în oraș. Vom aștepta aici

până trece. Ieși pe ușă, pașii săi grei continuând de-a lungul holului, către scară.

Lizzie expiră, frustrată atât din cauza furtunii, cât și a faptului că nu putea să dea o mână de ajutor. Cercetă spațiul în care lucra soțul ei și se întrebă ce putea face până când avea să revină el. Încăperea era ordonată, hârtiile împrăștiate pe biroul masiv fiind singura dezordine. Tentația de a arunca o privire asupra lucrurilor lui ca să vadă ce putea să afle despre el era foarte puternică. Dacă o făcea rapid și atent...

Bineînțeles că nu avea să o facă. Nu avea nici un drept să își bage nasul în chestiunile lui private. Dar nu știa aproape nimic despre el, despre misteriosul și încruntatul bărbat cu care se căsătorise – în afara faptului că fusese șantajat ca să se însoare cu ea. *Și ar fi fost mai greu să îl părăsească dacă l-ar fi cunoscut.*

Își frecă tâmplele. Nu avea nici un rost să se gândească la asta acum. Trebuia să treacă mai întâi de furtună.

Avu grijă de nevoile ei în toaleta lui. Bogăția decorului nu o surprinse, cu accesoriile strălucitoare din aur, suprafețele din marmură și faianța italiană. Emmett părea că se înconjura de confort oriunde mergea. Îi observă instrumentele de bărbierit, care păreau a fi fost recent folosite. Fusese acolo toată noaptea? Presupusese că dormea acasă la o amantă ori la un hotel. De ce ar prefera să stea acolo?

Alungându-și din minte toate acele întrebări, se aventură înapoi, în încăperea principală. Furtuna puternică făcea ravagii dincolo de geam, zăpada bombardând geamul cu ferocitate. Era o curată nebunie să își imagineze că ar putea merge pe vremea de afară. Ce s-ar fi făcut dacă Emmett nu ar fi găsit-o? Și fusese chiar... frenetic când intrase la ea în birou. Fusese îngrijorat?

Nu era nimeni afară acum, orice persoană sănătoasă la cap își căutase deja adăpost. Dar Emmett se afla undeva acolo, afară. Dacă avea să fie rănit sau rămânea înzăpezit?

Neliniștea o sili să plece de lângă ferestre. El avea să revină. Bărbatul era o forță a naturii și era sigură că nu prea multe lucruri îl puteau învinge, nici măcar furtuna asta. Totuși, avea să fie înghețat la întoarcere. Alimentă focul, după care se chinui să târască cele două fotolii uriașe direct în fața vâlvătăii. Pregăti apoi un pahar mare de coniac din varietatea de sticle din dulap.

La o jumătate de oră după ce se așezase într-unul dintre fotolii, cu o carte, ușa se deschise larg. Emmett, fără pălărie și acoperit

de zăpadă, păși în încăpere, pieptul masiv umflându-i-se din cauza epuizării. Avea în mâna dreaptă două găleți de apă pline cu zăpadă. În cealaltă mână ținea o găleată cu cărbuni. Pe piept avea o raniță mare și în jurul gâtului avea înfășurate două pături groase din lână. Lizzie sări din fotoliu și înaintă, grăbită să îl ajute.

– Fereşte-te, zise el și intră. Punând jos cele trei găleți, rămase acolo, îndoit de spate, încercând să își recapete respirația.

– Poftim! Permite-mi să iau astea, spuse ea și îi descolăci păturile din jurul gâtului. Le aruncă pe podea și apoi îi ridică peste cap și peste umăr cureaua raniței. Încărcat cu provizii și ud, pachetul de piele era absurd de greu. Lăsă ranița să cadă pe podea și se întoarse din nou către el.

În timp ce se îndrepta, trupul îi fu zguduit de tremurături. Dinții îi clănțăneau și buchete înghețate atârnau de părul său ud, castaniu. Fără să stea pe gânduri, își duse mâinile la nasturii paltonului lui.

– Trebuie să te scoatem din hainele astea ude, altfel te vei îmbolnăvi. Cu degetele zburând, îi descheie paltonul, apoi împinse stofa peste umerii săi largi, lăsând-o să cadă pe podea.

Emmett stătu nemișcat. Ea încercă să rămână vioaie și eficientă și să nu insiste asupra forței și puterii lui, atât de evidente chiar și prin îmbrăcăminte, însă mișcările îi încetiniră când ajunse la vesta lui. O încadra cu trupul lui, blocând toate celelalte, iar pieptul îi urca și-i cobora regulat sub degetele ei. Îi apărură furnicături de-a lungul șirei spinării și o căldură delicioasă i se răspândi în pântec. Îi putea simți greutatea privirii, dar nu îndrăzni să ridice ochii și să se uite la el.

Vesta îi alunecă peste umeri și brațe și ateriză peste celelalte obiecte de pe covor. Rămase tăcut cât timp ea îi desfăcu nodul de la lavaliera neagră. Totuși, atunci când îi smulse capsele ca să îi scoată gulerul, înghiți, legănându-și mărul lui Adam. Mișcarea aceea mărunță o fascină. Era și el la fel de afectat ca ea?

Cu degete tremurânde, îi desfăcu nasturii de la cămașă, începând de la gât. Pe măsură ce se deschideau, materialul proaspăt scrobit dezvelea lenjeria simplă, albă, pe care o purta direct pe piele. Mâinile îi coborâră peste piept și abdomen. Se zicea că mulți bărbați purtau corsete care să le țină burta, dar era evident că Emmett nu avea nevoie de unul. Din câte vedea, nu exista nici un gram de grăsime în plus pe trupul lui.

Când ajunse la betelia pantalonilor lui dungați, negri, degetele lui îi înșfăcară încheieturile mâinilor ca să o oprească.

– Mă ocup eu de restul, spuse el dintr-odată, înainte de a păși înapoi și de a se îndepărta.

De fiecare dată când Emmett credea că își cunoaște soția, aceasta îl lua prin surprindere.

Singur în garderoba improvizată, se dezbrăcă de restul hainelor și se întrebă cât de departe ar fi mers Elizabeth. Până la pantaloni? Până la indispensabili? Dumnezeule, i se întărise din clipa în care îi desfăcuse nasturii paltonului. Restul fusese o tortură de neimaginat.

Deși începuse vioaie și eficientă, mișcările îi încetiniseră. Deveniseră seducătoare. Și nu se putuse gândi decât la mâinile ei mici și catifelate, înfășurate în jurul mădularului lui, mângâindu-l de la rădăcină până la vârf. Degetele ei mișcându-se înainte și înapoi, făcându-l să termine cu încăpățânarea aceea feroce pe care demonstrase atât de des...

Își înăbuși un geamăt și își dori ca erecția să i se înmoaie. Ce anume avea soția lui de o făcea să fie atât de diferită de toate femeile pe care le întâlnise vreodată? Era frumoasă, da. Însă doar atâta lucru nu l-ar fi zăpăcit atât de tare. Își dorea să își dea seama ce anume îl atrăgea, ca să poată să ignore și să treacă peste acea atracție ciudată față de ea. Era o neplăcere afurisită, mai ales că femeia îl dorea cam la fel de mult pe cât își dorea un acces de febră tifoidă.

Dar asta nu explica motivul pentru care îi tremuraseră mâinile atunci când îi desfăcuse nasturii cămășii.

Se schimbă rapid în haine uscate. Vremea sălbatică nu dădea semne că s-ar domoli și se îndoia de faptul că aveau să părăsească prea curând clădirea. Nu fusese ușor nici măcar să se deplaseze pe cele câteva străzi pe care reușise să le străbată. Nu era sigur cum urma să primească Elizabeth vestea, dar nu prea avea de ales. Peste vreo oră, troienele aveau să acopere în întregime ușa de la intrarea în clădire.

Când se întoarse în birou, o găsi la fereastră, înconjurată de lumina de afară. Un înger auriu. Își scutură capul la ideea aceea fantezistă și se îndreptă către sobă. Văzu că ea despachetase toate proviziile pe care reușise să le adune și îi așezase hainele ude la căldură, ca să se usuce.

Când se așeză, o auzi venind spre el într-un nor de mătase foșnitoare. În fața ochilor îi apăru un pahar cu coniac.

– Poftim, bea, spuse ea blând.

Acceptă cu recunoștință paharul de cristal și termină băutura din două înghițituri. Licoarea îi arse gâtlejul și stomacul, o diversiune plăcută de la căldura pe care o simțea în alte părți ale trupului.

Se lăsă în fotoliul din fața lui, cu sticla de coniac în mână.

– Mai vrei?

Încuviință din cap, iar ea îi umplu din nou paharul de cristal. De data asta sorbi o cantitate mai rezonabilă, apoi îi întinse paharul.

– Ar trebui să bei și tu puțin, înainte să-ți spun ce am aflat.

Ochii cenușii i se lărgiră.

– Este atât de îngrozitor?

– Chiar mai rău, răspunse el sincer, iar mâna ei șerpui să apuce coniacul. Înghiți puțin, tuși, apoi expiră. El spuse: Mormanele cresc mai înalte decât ușa. Și, chiar dacă am reușit să ieșim, drumurile și aleile sunt imposibil de folosit. Suntem prinși aici până când se va opri ninsoarea și voi putea să sap drum să ieșim.

Șocul îi brăzdă chipul înainte de a ridica din nou la buze cristalul greu, pentru o înghițitură mai lungă.

– Cât crezi că va dura?

– Nu pot spune. Dar nu vom flămânzi și nici nu vom muri de sete. Avem cărbune de ajuns. Atâta timp cât rămânem înăuntru, vom fi bine.

– Unde ai găsit mâncare și provizii?

– O cârciumă la patru străzi de-aici. Toți ceilalți sunt încuiați bine. Iar suma pe care patronul o ceruse fusese jaf la drumul mare, dar Emmett nu stătuse să despice firul în patru. Ar fi plătit oricât ca să se asigure că Elizabeth avea tot confortul posibil.

Îi dădu înapoi paharul, pe care el îl acceptă, și se înfundă și mai adânc în fotoliul ei.

– Bine că ai o mulțime de cărți.

– Da, însă trebuie să economisim cum putem mai bine petrolul lampant. S-ar putea să am niște lumânări pe-aici, dar nu sunt sigur. După ce se întunecă, ar trebui să încercăm să ne mulțumim cu lumina din sobă.

– Vai de mine, o auzi murmurând înainte să își frece sprânceana.

Da, era de acord – dar nu din cauză că nu își dorea să își petreacă timpul cu ea. Ba dimpotrivă. Își dorea să petreacă mult timp împreună cu ea, singuri. Fără haine. Și numai faptul că se afla atât de aproape de ea era un adevărat iad pentru imaginația lui bogată.

– Unde este Kelly? întrebă ea.

– S-a întors acasă azi-noapte. A zis că vrea să ia caii din ploaie, dar cred că s-a săturat să doarmă pe patul de campanie din garderobă.

– Pleacă vreodată de lângă tine?

– Foarte rar. Cel puțin, nu de când i-a murit soția.

– Kelly a fost însurat?

– Da, mai puțin de un an. Ea a murit de tuberculoză.

– Ah, este îngrozitor, spuse ea, cu vârfurile gurii sucite de compasiune.

– Da, a fost. Ea a lucrat într-o fabrică, cosând nasturi, în Hell's Kitchen. Au trăit în cea mai dură parte a districtului Tenderloin, în ciuda faptului că m-am oferit să îi închiriez un apartament într-o zonă mai bună a orașului. Clătină din cap, amintindu-și de încăpățânarea lui Kelly de a nu lua bani de la el în zilele acelea. Era adevărat că nu erau chiar atât de mulți, dar întotdeauna fusese bucuros să împartă tot ceea ce avea cu Kelly. Bărbatul îl salvase pe Emmett în repetate rânduri.

– Kelly ce făcea? Lucra pentru tine?

Emmett clătină din cap.

– Nu voia. Era prea mândru. Îi zicea șterpeleală. Așa că obișnuia să se bată pentru bani.

– Să se bată, adică să boxeze?

– Da. Pe străzi. Poate fi profitabil, dacă câștigi.

– Și dacă pierzi?

– Poți fi ucis. Dar Kelly nu a pierdut niciodată. Este cel mai bun pugilist pe care l-am văzut vreodată.

Îl studie, înclinându-și capul.

– Tu te-ai bătut vreodată?

– Doar atunci când nu am avut încotro. Dar nu ca el, în lupte organizate. Ale mele erau mai mult... supraviețuire decât orice altceva.

– De ce nu vorbești niciodată despre copilăria ta?

Ridică din umeri.

– Nu prea sunt lucruri pe care să le pot spune în prezența unei companii bine-crescute. Dar, oricum, de ce ai vrea să auzi despre ea?

– Pentru că sunt curioasă în legătură cu ea. Sunt curioasă să știu lucruri despre tine, despre cum ai crescut.

– Hai să spunem doar că e foarte diferit de modul în care îmi imaginez că ai crescut tu, cu o casă mare, într-un cartier elegant. Cu servitori. Mâncare din belșug și căldură. Părinți care au venerat

pământul pe care călcai și care niciodată... Își închise fălcile ca să oprească valul de cuvinte care goneau din gura lui.

– Părinți care niciodată nu, ce? întrebă ea cu blândețe, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Când el nu răspunse, zise: Hai acum, nu prea avem altceva cu care să ne ocupăm timpul. Am putea foarte bine să vorbim.

Lui îi venea să râdă de absurditatea ideii. Amândoi se ignoraseră reciproc încă din Newport. Chiar dacă erau blocați împreună cât avea să dureze furtuna, nu avea nici o intenție să își dezvăluie toate secretele lui adânci, întunecate. Nu, acelea fuseseră îngropate definitiv.

– Nu îți place să vorbești, așa-i? întrebă ea, întrerupându-i gândurile.

Deși nu plănuise, ceea ce spuse veni foarte natural:

– Se pare că, atunci când sunt cu tine, sunt alte câteva lucruri pe care îmi place să le fac mai mult.

Lizzie trase aer în piept, în același timp șocată și dintr-odată excitată de acele vorbe, ca să nu pomenească de lumina aceea păcătoasă din irișii lui aproape negri. Nu era foarte sigură la ce lucruri făcuse el referire, dar era de acord că săruturile de la Sherry's și din Newport întreceau, cu siguranță, vorbitul. Doar amintindu-și felul în care el o devorase în Newport, lipind-o de perete, îi dădu furnicături peste tot pe piele.

Nu era ca și cum își dorea să îl sărute din nou. Sărutul ducea la pofte. Și la dorințe. Și o făcea să tânjească. Toate, lucruri pe care trebuia să le evite.

Își drese glasul:

– Încerci să îmi distragi atenția?

– Posibil. Funcționează, doamnă Cavanaugh?

Știa că el folosea numele acela doar ca să o enerveze – și, la început, o deranjase. Dar tonul lui răgușit alunecă peste ea ca mierea caldă. Soțul ei era de sute de ori mai puternic decât coniacul pe care îl băuse.

– Nu, dar nu te voi mai sâcâi cu întrebări despre trecutul tău. „Pentru moment." La ce lucrezi? Făcu un gest către biroul lui, acoperit cu măiestrie de hârtii.

El își termină coniacul și se ridică.

– De fapt, ai putea să mă ajuți. Vino, spuse el și îi întinse mâna.

Își puse degetele în palma lui, ignorând șocul care îi traversă trupul în urma contactului. Trase fotoliul enorm și îi făcu semn să ia loc. De îndată ce se așeză confortabil, el răsfoi niște hârtii de la suprafață și scoase un vraf gros. Le puse, alături de un registru, în fața ei.

– Aceasta este o companie pe care mă gândesc să o achiziționez. Așa cum fac cu orice companie pe care aș dori să o cumpăr, am obținut o copie după registrele lor...

– Cum? întrebă ea.

Era aproape imposibil să faci asta, cu excepția cazului în care compania respectivă dorea să fie vândută, lucru de care se îndoia în cazul de față.

Colțul gurii i se ridică.

– Am metodele mele. Nu are nici o importanță cum am obținut registrele; însă ceea ce spun ele e o cu totul altă treabă. Bătu cu degetul registrul. Am bănuit că au o slăbiciune, așa că l-am pus pe Colin să le cerceteze tranzacțiile cu acțiuni mergând până în urmă cu doi ani. A zis că există câteva neconcordanțe, dar nu am avut încă timp să le clarific. Ai putea să verifici dacă totul este ca la carte?

– Aș fi încântată, spuse ea, aproape țopăind în fotoliu. Nu doar că era o șansă să își folosească abilitățile, dar, pe deasupra, îndeletnicirea aceea i-ar distrage atenția de la păcătos de puternica lui prezență. Îmi dai niște hârtie și ceva cu care să scriu?

Emmett căută într-un sertar și îi dădu obiectele.

– Atunci, mă bazez pe tine. Luă ceea ce părea a fi un contract și se duse să se așeze lângă foc.

Se cufundă în numere, făcând comparații și cercetând. Timpul trecu, dar ea nici nu observă. Nu dură mult să ajungă la aceeași concluzie la care ajunsese și soțul ei, și anume că nu era ceva tocmai în regulă. Dar eroarea era bine ascunsă undeva adânc în tranzacțiile de acțiuni. Creierul îi bâzâia de nevoia de a găsi soluția, de a găsi o logică pentru ceea ce îi spunea intuiția.

Emmett îi așeză o lampă lângă cot, iar ea fu surprinsă să vadă că amurgul sosise. Zăpada lovea în continuare pământul, fulgii uriași căzând rapid și cu furie dincolo de ferestre, furtuna nedând semne că s-ar potoli.

– Parcă ai spus că ar trebui să facem economie la ulei, îi spuse ea pe când el păși înapoi, spre fotoliul lui.

Ridică din umeri.

–Se pare că faci progrese. Ne descurcăm noi, dacă rămânem fără.

Întorcându-se la ceea ce făcea, începu să pună laolaltă ce descoperise. Nu mult după aceea, răspunsul o lovi.

–Am găsit! Plesni registrul. Ha! Am descoperit ce e în neregulă.

Își ridică repede capul.

–Da? Dă-mi voie să văd.

Lizzie începu să îi explice, de cum ajunse lângă ea:

–Am adunat acțiunile vândute în ultimii trei ani și am comparat asta cu sumele înregistrate. Îi atinse din greșeală mâna, atunci când îi arătă registrul. Fâstâcită într-o clipă, ignoră iureșul amețitor din venele ei la contactul inocent. Compania a vândut mai multe acțiuni decât deține de fapt. Vreo 120 la sută, dacă nu mă înșel.

–E remarcabil, spuse el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet satisfăcut. Nu ai idee de cât de multă muncă m-ai scutit. Informația aceasta este foarte valoroasă. Într-adevăr, foarte valoroasă. Își frecă maxilarul, pierdut în gânduri, în timp ce se holba la registru.

Lauda lui o încinse.

–A fost plăcerea mea. Entuziasmul de pe urma descoperirii îi vuia încă prin trup. Simt că ar trebui să sărbătorim.

–De acord. Și, cu siguranță, pot fi de folos în acest demers. Ce zici de șampanie și de cină?

–Șampanie? Ai o cutie cu gheață undeva unde eu nu o văd?

–Așteaptă doar, îi spuse înainte să dispară în garderobă. Reveni câteva secunde mai târziu cu o sticlă de Moët, apoi se duse la fereastră. Într-o clipită, deschise încuietoarea, ridică cerceveaua și puse sticla în zăpada care se adunase pe pervazul din piatră de afară. Apoi coborî rapid fereastra.

–Ingenios, zise ea, scuturându-i zăpada de pe mâneci. Ești surprinzător de descurcăreț pentru un magnat al oțelului.

–Mulțumesc. Dacă aș fi știut că vei fi impresionată de asta, aș fi invocat un viscol cu săptămâni în urmă.

Cu siguranță că ar fi putut, dacă ar fi dorit. Omul părea de neoprit.

–Ei bine, încă nu am luat cina pe care mi-ai promis-o, așa că îmi voi păstra decizia pentru mai târziu.

El zâmbi, un rânjet real, autentic, scoțând la iveală două gropițe care ar fi pus-o la pământ dacă ar fi stat în picioare.

– Ești o femeie puternică. Sinceritate în toate cele, așa mi-ai spus odată. Ei bine, nu mi-ar plăcea deloc să negociez împotriva ta. Cred că nu ai ceda nici măcar un centimetru.

– Nu ție, îi aruncă ea înapoi. Ești o locomotivă, punând totul la pământ în calea ta, ca să obții ceea ce dorești.

– Pentru că trebuie. Se sprijini de fereastră. Am aflat foarte devreme că nimeni nu îți oferă nimic pe lumea asta.

Își aminti de povestea pe care i-o spusese, despre cum lucrase la oțelărie, și știu că la asta se referea. Și, deși îi admira concentrarea și energia pline de hotărâre, nu dorea să fie una dintre victime.

– Dar, continuă el în timp ce își freca falca, încerc să cântăresc avantajele și dezavantajele situației. Doar că, odată ce mă decid asupra unui lucru, nimic nu mă va împiedica să îl obțin. Căutătura lui întunecată o susținu pe a ei, intensitatea privirii lui punându-i mărunțaiele pe foc.

Oare se referea la ea? Ori era vorba de afaceri? Înghiți în sec și se hotărî să riște.

– Dar căsătoria nu este o înțelegere de afaceri.

– Pentru cea mai mare parte a membrilor din clasa ta socială, căsătoria este exact asta.

Nu îl putea contrazice.

– E adevărat, dar asta cu siguranță că nu ni se aplică și nouă. Și nu din cauza circumstanțelor nașterii tale. Dacă nu aș fi avut nevoie decât de un soț care să ducă mai departe interesele familiei Sloane, asta ar fi avut loc cu ani în urmă.

– Atunci de ce nu ai făcut-o?

„Pentru că mi-am dorit mai mult." Cuvintele i se blocară în gât. Emmett nu ar fi putut înțelege răspunsul emoțional pe care îl avea ea față de căsătorie. El trata în dolari și în cenți. Realitatea rece. Și, chiar dacă avea o minte pentru numere, ea avea, de asemenea, și o inimă. Una care jinduia după dragoste și afecțiune, după felul de căsnicie pe care se spunea că o avuseseră părinții ei.

Se ridică și netezi materialul rochiei încercând să îi evite privirea.

– Poate că ar trebui să mâncăm. Nu aș vrea ca șampania să înghețe.

El se îndreptă către ranița cu provizii de care făcuse rost mai devreme.

– Vorbesc serios când zic că vreau să obțin acel răspuns, Elizabeth. Dar, deocamdată, hai să ne bucurăm de cină.

Capitolul 13

Dacă tinerele din ziua de azi ar fi avut destulă tărie de caracter, influența lor ar fi mai mare.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Ceva se schimbase între ei. Emmett putea simți transformarea, un fel de armistițiu. Ea îi zâmbea des, cu siguranță era mai veselă – și nici măcar nu desfăcuse încă șampania.

Se așeză în fața focului alături de proviziile de salam, brânză și pâine care erau întinse pe o pătură, pe podea. Căzuse noaptea și ninsoarea de afară continua, dar încăperea era confortabilă. Scoase cu zgomot dopul sticlei și umplu ambele pahare.

Ușa toaletei se deschise, și Elizabeth își făcu apariția.

– Mi-am dat jos turnura de la rochie. Sper că nu te deranjează, dar m-am gândit că ar trebui să mă fac comodă.

Își închise ochii pentru o secundă. Gândul că ea își dăduse jos din haine, chiar și ceva atât de inocent cum era o turnură din păr de cal era stânjenitor de ispititor.

– Desigur. Sunt întru totul de acord.

Se întoarse ca să îi arate profilul.

– Îmi distruge linia rochiei.

El gesticulă către încăperea goală.

– Cred că formalitățile pot fi încălcate în situații disperate. Aș fi, desigur, încântat să îți împrumut din hainele mele, dacă preferi.

Ea pufni și se apropie de el.

– Nu prea cred, nici chiar în vremuri de restriște. Vai, arată delicios! Mor de foame.

– Vino! Ia loc! Întinse mâna și o ajută să se așeze pe podea. Nu e cine știe ce, dar...

– Emmett, este minunat. Ochii cenușii îi scânteiară în lumina focului, strălucind de recunoștință față de el. Mulțumesc. Pentru tot. Dacă nu erai tu, aș fi jos, înghețând și murind de foame.

„Nu, nu ar fi fost așa", dorea să îi spună. Nimic nu l-ar fi împiedicat să ajungă la ea în ziua aceea. Nici zăpada, nici vânturile, nici măcar gheața. Ar fi găsit o modalitate de a ajunge până la ea. Dar nu putea concepe să admită asta cu voce tare, așa că spuse doar:

– Cu plăcere.

Următoarele minute le petrecură luând cu asalt bucatele și șampania. Mâncară într-o tăcere complice, care îi aminti de prima oară când o scosese la cină.

– De ce zâmbești? îl întrebă ea.

– Mă gândeam doar că ne înțelegem remarcabil de bine atunci când este implicată mâncarea. Doar atunci când nu e...

– Ai de gând să porți o bucată de brânză în buzunar de fiecare dată când vei dori să discuți cu mine?

Îi scăpă un scurt pufnet, ruginit și răgușit.

– Acela a fost un râs? Îl privi cu seriozitate exagerată. Vai, nu pot să cred! Chiar te-am făcut să râzi.

– Hai să nu exagerăm! N-am râs chiar în hohote.

– Totuși, îl voi prețui pentru totdeauna. Momentul în care l-am făcut pe întotdeauna seriosul Emmett Cavanaugh să râdă.

Clătină din cap la absurditățile ei.

– Nu sunt serios întotdeauna. Doar întreabă-i pe Kelly ori pe Brendan.

– Așa deci? Surorile tale spun că abia dacă te văd, că îți petreci tot timpul lucrând.

Era adevărat. Nu petrecea destul timp alături de ele, dar erau înconjurate de profesori și de guvernante, care le învățau să devină domnișoare bine-crescute, așa cum trebuie, demne de statutul pe care averea lui Emmett li-l dăduse. Claire și Katie nu aveau să fie nevoite să cerșească și să înhațe un soț atunci când avea să vină vremea.

– Și ce anume dorești să spui?

– Poate că ai nevoie de un pic mai multă distracție în viața ta. Își bagă o bucată de brânză în gură și o mestecă.

Emmett se aplecă și tăie puțină brânză. Apucând-o între degetul mare și cel arătător, se mută mai aproape de ea și ridică bucățica în fața buzelor ei. Lumina jucăușă din privirea ei cenușie pălise, fiind însă înlocuită de o intensitate întunecată care nu dădea niciodată greș în a-l excita. Își deschise buzele cu un oftat, acceptând tacit, iar el lăsă să lunece înăuntru bucata de brânză.

– Poate că tu și cum mine avem păreri diferite în ceea ce privește distracția. Să îți arăt care e versiunea mea?

Cutezătoare, își închise gura excitantă în jurul vârfurilor degetelor lui. Buzele ei erau moi și fine pe pielea lui aspră și el nu își dori nimic mai mult decât să se afunde înăuntru și să se piardă acolo. Ea îi susținu privirea, deloc timidă, și o foame sălbatică, fără nici o legătură cu mâncarea, îl cuprinse.

Cum putea să fie atât de nerușinată o femeie inocentă? Cum putea o moștenitoare cocoloșită să fie atât de inteligentă? Cum de putea o femeie să îl oblige să simtă lucruri pe care nici o alta nu îndrăznise?

Îi cuprinse bărbia cu palma.

– Ești diferită de orice femeie pe care am întâlnit-o vreodată, zise el încet.

Privirea îi căzu și se retrase. Ezitând, îi dădu drumul și o privi cum se întinde după paharul ei. Mâna îi tremura și fu copleșit de satisfacție. O tulburase. Bun.

– De ce actrițe? întrebă ea.

Își ridică propriul pahar de pe covor.

– De ce nu actrițe? contracară el. Sunt frumoase și talentate. Independente.

– Deci dorești o femeie care să te lase în pace?

– Uneori. Alteori doresc să îmi petrec seara cu o femeie drăguță. Le cumpăr tot ce vor, și numele le apare în ziare. Găsesc că toată lumea are de câștigat. Își termină șampania, apoi se întinse să umple din nou paharele.

– Asta sună... rece.

Îi aruncă o privire lacomă.

– Îți garantez că nu este.

Ea își dădu capul pe spate și râse, cu un sunet vesel, bogat, care se furișă prin întregul lui trup.

– Ești un nerușinat. Cum de nu am bănuit asta niciodată?

Probabil din același motiv pentru care începuse și el să își dea seama de nenumărate lucruri despre ea pe parcursul ultimelor câteva ore. Cum ar fi faptul că bătea din picior atunci când se concentra. Sau cum îi străluceau pletele ca grâul la lumina lămpii.

– Pentru că nu prea ne cunoaștem. Nu asta ai spus odată, când căutai o cale să ieși din căsătorie?

Roșeața îi înflori în obraji în timp ce întinse mâna după pâine.

– Și era adevărat.

– Dar nu mai e?

În timp ce ea deschise gura să muște, anticiparea îi pătrunse în măruntaie și toți mușchii lui se încordară. Asta era ceea ce devenise, un bărbat disperat doar să zărească limba unei femei? Apoi carnea rozalie apăru să îi lingă buzele într-un gest inocent și totuși provocator, iar Emmett aproape că gemu.

În momentul acela luă o hotărâre fermă. La naiba cu anularea căsătoriei!

Avea să își seducă soția în acea încăpere, înainte ca furtuna să ia sfârșit. Să își facă singură griji cu anularea aceea ridicolă. Lui nu îi mai păsa.

– Încep să... înțeleg lucruri pe care nu le înțelegeam înainte. Legănă paharul de șampanie, strângându-l la piept ca pe un talisman.

Prea târziu, ar fi dorit el să îi spună. Diavolul nu avea să fie descurajat, nu în noaptea aceea.

În noaptea aceea, era a lui.

Poate șampania era de vină, dar Lizzie bănuia că soțul ei încerca să o seducă.

Se apropiase de ea, pe covor, centimetru cu centimetru, iar membrele lui lungi și umerii vânjoși o zăpăceau prea mult. Privirea lui întunecată îi urmărea fiecare mișcare, țintind-o ca un animal de pradă din savanele africane. Când ea mânca, părea deosebit de fascinat de gura și de buzele ei. Arșița pândea în ochii lui – arșița și o promisiune.

Din nou, poate șampania era de vină, dar îi plăcea ideea. Chiar foarte mult.

Alegând o altă bucățică de brânză, o așeză lent în gura ei. Emmett o privi cu foarte mare atenție, fără să spună nimic. Plin de grație masculină, era sprijinit pe un cot, cu un genunchi ridicat. În timp ce aștepta să vadă ce avea să facă el, un fior îi lunecă pe șira spinării, un iureș amețitor de ceva păcătos și misterios.

– Fratele meu te place, zise Emmett nonșalant. La fel și Katie, și Claire. Mi-au spus că le-ai promis să le duci să patineze.

– Da. Zâmbi. Fetele erau curioase în privința ei, potopind-o cu întrebări legate de viața ei, de hainele ei, de oamenii pe care îi cunoștea. Fusese la balul Patriarhului? Cum fusese debutul? Câte cereri în căsătorie primise? Lizzie nu se supăra. Cele două fete erau adorabile. Ai putea veni și tu.

El se uită în altă parte, dar nu înainte ca ea să poată zări ceva în ochii lui. Întrebă:

– Ai fost vreodată la patinaj?

– Nu. Nu am avut niciodată timp pentru prostii de genul acesta.

– Patinajul nu este o prostie. Să te distrezi și să petreci timp alături de familie nu e o prostie. El nu spuse nimic, așa că ea îl înghionti în joacă. Ce-ar fi dacă te-aș învăța să patinezi? Promit că nu voi râde de tine decât o dată sau de două ori.

– Vai, doar atât? spuse el sec. Dă-mi voie să ghicesc, fratele tău te-a dus la patinaj.

– Da, așa este. De multe ori, chiar. Nu, nu îți da ochii peste cap, Emmett Cavanaugh. Trecând peste manipulări și șantaj, a fost un frate mai mare foarte bun.

– Deci ceea ce vrei să spui este că sunt un frate mai mare îngrozitor?

– Nu, nu chiar. Își gândi cu grijă vorbele. Este evident faptul că le-ai dat ce e mai bun din toate. Mai târziu însă, vei lua decizii pentru ele, unele pe care ele ar putea să nu le aprobe ori să le aprecieze, și nu te vor plăcea foarte mult din cauza asta. Așa că trebuie să le oferi amintiri fericite ca temelie pentru atunci când vor veni timpuri neplăcute. Altfel, le vei îndepărta într-un moment în care au nevoie de tine cel mai mult.

– Când au nevoie de mine cel mai mult? Acum?

– Da, acum. În următorii câțiva ani vor deveni femei, iar experiența poate fi înfricoșătoare. Tu ești stânca lor. Singura constantă din viața lor, campionul care să le ucidă dragonii. Bănuiesc că, pentru ele, Brendan are un rol foarte diferit de al tău. Unul mai vesel și mai jovial decât al tău.

– Nu le-aș abandona niciodată.

– Nu sugerez că ar trebui. Dar ai putea, fără intenție, să o faci. Și m-au întrebat despre tine. Îmi fac griji că distanța dintre noi le va necăji.

– Ce le-ai spus?

– Că ești ocupat. Că la Newport era frig și plictisitor și că eram nerăbdătoare să îmi pun pe picioare firma de investiții.

– Toate absolut adevărate, sublinie el. Și nu a fost toată luna de miere rece și plictisitoare. Parcă îmi amintesc de un sărut foarte fierbinte și incitant care a avut loc în salon. De fapt, aproape că mi-ai zgâriat spinarea cu unghiile în timp ce...

– Emmett! Cu fața dogorind de rușine, îi împinse din nou umărul – dar de data asta el era pregătit. Se ridică în fund, îi prinse încheietura mâinii și nu îi dădu drumul.

– Mi-a plăcut, Elizabeth, spuse el încet. Mi-a plăcut atât de mult, încât aproape că mi-am ieșit din minți, amintindu-mi.

Inima îi bubuia, cu o pulsație constantă care se concentrase între picioarele ei. El își plimbă mâna, cu tandrețe, în sus, de-a lungul brațului ei și îi prinse ușor gâtul, ca să o tragă mai aproape.

– Spune-mi că nu te întrebi, continuă el, lunecându-și degetul mare pe sub maxilarul ei. Spune-mi că nu stai trează noaptea, gândindu-te la cum ar fi. Cum ar fi să mă simți *pe mine*. Cât de bine ne-am putea simți împreună.

Un refuz i se contură în minte, unul care era însă o minciună sfruntată. Pierduse nenumărate ore contemplând exact asta – și chiar mai mult. Gândul la puternica atracție dintre ei apărea în cele mai inoportune momente. Tabele cu acțiuni îi înotau prin fața ochilor, pierdea firul conversațiilor și, o dată, atâta se învârtise prin casă, că trebuise să ceară indicații din partea unui lacheu, ca să ajungă în camera ei.

– Ar trebui să rezistăm tentațiilor, spuse ea cu voce stinsă.

– Dacă aș fi un bărbat mai bun, aș încerca. Dar nu sunt. Privirea îi căzu pe gura ei și își trecu pernița aspră a degetului mare peste buzele ei. În urma atingerii lui tandre, pielea începu s-o furnice. Am făcut multe lucruri îngrozitoare în viața mea și, cu siguranță, voi mai comite sute. Dar tu ești prima femeie pe care am întâlnit-o care mă face să tânjesc să fiu vrednic.

Inspiră tremurând. Hotărârea ei de a rezista se topea rapid odată cu măruntaiele ei, nevoia și dorința crescând într-un ritm alarmant.

– Emmett...

– Permite-mi, Elizabeth. Permite-mi să îți arăt. Își aplecă încet capul și depuse un sărut delicat în colțul gurii ei. Ea oftă, iar el se mută să repete gestul pe cealaltă parte, buzele lui fiind surprinzător de moi pentru un bărbat atât de masiv și de complicat.

Nu avea nici un sens să nege că îl dorea, nu mai avea nici un rost să fugă. Lizzie luptase împotriva reacției ei fizice în prezența lui Emmett pentru prea mult timp, cântărind riscurile emoționale față de plăcutele recompense. Ceva la bărbatul ăsta o chinuia, și poate că el avea dreptate: nu era nevoie să afle nimeni despre intimitatea lor la audierile din timpul procesului de anulare.

Odată ce luase decizia, își lăsă capul pe spate, își lăsă pleoapele să cadă și îi găsi gura cu a ei. Predarea ei îl făcu să inspire scurt, înainte de a o strivi lipind-o de el. Buzele lui erau insistente, cuprinse de febră, amestecându-se cu ale ei, retrăgându-se și tachinând-o până când ea se agăță de el.

Mâinile lui mari înaintară peste bustul ei încorsetat făcându-i sânii să i se umfle. Nici un bărbat nu o atinsese atât de intim, nici nu o sărutase cu atâta vigoare. Chiar și prin straturile de haine îi putea simți atingerea, ca și cum ar fi alunecat pe pielea ei goală. Sângele i-o luă la goană prin vene, în urechi, pe toată pielea capului.

Își apăsă limba dincolo de deschizătura gurii ei, iar ea îl întâmpină, dornică să exploreze cotloanele calde, delicioase ale gurii lui. Cum era posibil ca limba unei persoane să fie atât de ațâțătoare? Dar, vai, era... Cu buzele deschise, limbile li se împletiră și dansară într-un ritm dibaci, insistent, care îi lăsă fără suflu. El se retrase ca să își înfigă dinții în buza ei de jos, provocându-i cea mai dulce înțepătură de plăcere și de durere.

– E atât de mult foc în tine. O să îmi facă plăcere să văd cum arzi, Elizabeth.

Se întinse lângă ea și o sărută cu ardoare, ca și când ar fi murit să o guste. Dinții li se ciocniră, gurile lor devorându-se una pe alta cu disperare. O încadră cu trupul lui, aplecându-se în timp ce ea se încorda să se ridice, încercând să se apropie. Foșnetul mătăsii abia îi ajunsese la creier când simți cum aerul îi inundă picioarele acoperite de ciorapi. Ar fi trebuit să fie șocată, dar aproape gemu de ușurare. Bătăile inimii i se concentraseră între picioare și jinduia după eliberarea de acea dorință aprigă ce o sfâșia.

Straturile de mătase urcară și mai mult, până când se strânseră în jurul taliei sale. El îi desfăcu coapsele, apoi mâna i se făcu căuș peste dâmbul ascuns sub pantalonașii de bumbac. Fără ca măcar să își dea seama, își legănă coapsele în podul palmei lui. Frecarea delicioasă îi stârni scântei din pântec, în sus, pe șira spinării și trebui să se rupă de gura lui ca să elibereze un geamăt de plăcere.

El își coborî fața pe gâtul ei.

– Atât de fierbinte, murmură el. Atât de neînfricată. Nu pot să cred că mă mai mir.

Începu să își miște din nou șoldurile, căutând. Ah, avea nevoie de... Nu știa de ce avea nevoie, dar în lăuntrul ei totul creștea.

– Emmett, te rog, șopti ea.

– Nu ai idee cât de mult am așteptat să te aud rostind cuvintele acestea.

Degetele lui se mișcară, dând la o parte materialul pantalonașilor ei, până când ajunse în centrul feminității ei. Atingerea lui alunecă ușor prin umezeala care se strânsese acolo. Ar trebui, oare, să fie atât de multă?

Fu năpădită de rușine și își întoarse capul, în clipa în care el îi mângâia intrarea.

– Nu, nu te ascunde, spuse el. Vreau să îți văd chipul în timp ce te satisfac.

Înainte de a apuca să îl întrebe ce avea de gând să facă, el își trecu degetul lui aspru pe pielea sensibilă, în sus, până la mugurele din vârful crăpăturii. Îl roti, mângâind-o, și Lizzie se arcui, ridicându-și spatele de pe podea, senzațiile intense răsucindu-i degetele de la picioare. Își închise ochii, neputând să se concentreze la nimic altceva, în afară de ce făcea el cu mâinile lui minunate, extraordinare.

– Asta este, frumoasa mea, murmură el. Bucură-te de ceea ce îți ofer!

O mușcă ușor pe gât, sub ureche, apoi continuă să murmure cu glas scăzut, răgușit, cuvinte de încurajare.

– Atât de minunată, atât de inteligentă, atât de perfectă...

Curând, mușchii lui Lizzie se încordară, trupul i se ridică din ce în ce mai sus în timp ce el continua să o atingă, ducând-o până la apogeu. Timbrul adânc al vocii lui, respirația lui fierbinte pe pielea ei, felul în care el își ținea respirația de fiecare dată când ea gemea...

Apoi își strecură un deget în interiorul ei, umplând-o, și starea de excitare crescu până când trupul ei nu mai putu stăpâni toată euforia amețitoare – și explodă într-o revărsare de energie incandescentă, o mie de bucățele risipite în aer. Își îngropă unghiile în umerii lui, ținându-se de el, în timp ce se convulsiona și îi gâfâia numele, senzația incredibilă punând stăpânire pe ea.

Înainte ca ea să-și revină, Emmett se așeză între picioarele ei, desfăcându-i coapsele cu genunchii. Își dădu jos haina, o aruncă alături, apoi degetele îi zburară pe nasturii pantalonilor, desfăcându-i, și eliberându-se. Își propti o mână lângă umărul ei, iar cu cealaltă își menținu echilibrul în timp ce se alinia la intrarea în tunelul ei. Lizzie simți căldura puternică a vârfului fin chiar înainte ca el să pătrundă înăuntru, încet, până când o împingere zdravănă dădu dovada virginității ei. Trase adânc aer în piept la asaltul său și încercă,

instinctiv, să se răsucească sub el. Să se desprindă de senzația aceea oribilă.

–Așteaptă, Elizabeth! Cu ochii închiși, Emmett își încleșta dinții. Așteaptă doar, te rog! Va fi mai bine. Nu trebea să te iau așa de repede, da' o să fie mai bine, jur!

Ea auzi consoanele guturale, pronunția greșită care suna atât de diferit de glasul lui cizelat, rafinat. Semăna cu prietenul lui, Kelly, iar ea se întrebă cât timp îi luase soțului ei ca să scape de urmele cartierului Five Points în felul de a se exprima.

Durerea dintre picioare începuse să scadă și putu să respire din nou. Emmett se înălța deasupra ei, în aer, așteptând ca ea să se acomodeze. Îmbrăcat în cămașă și vestă, părea incredibil de mare.

–A mai trecut durerea? scrâșni el. Pot să continui?

–Nu ești... înăuntru?

Scoase un chicotit sec, răgușit.

–Aproape, iubito. Apoi se îndoi peste ea, coborând pe coate, și îi captură gura cu un sărut arzător. Îi putea simți nerăbdarea, nevoia de ea, și panglici de dorință se desfășurară din nou în măruntaiele ei. Membrele i se relaxară și se topi sub el. Asta e, șopti el în gura ei și își legănă șoldurile, apăsând mai adânc, capătul amplu al mădularului său alunecând de-a lungul celei mai intime cărni a ei. Ciudată, acea invazie... dar nu nedorită, nici neplăcută. Nu se opri, ci doar continuă să avanseze încet, până când se lipi de spatele coapselor ei.

Când se retrăgea și își arunca șoldurile înainte, târâșul lui dulce înăuntrul ei depășea tot ce își imaginase. Gemeau amândoi, unul în gura celuilalt. Încă două împungeri rapide, și ea își lăsă capul pe spate, strigând.

Se ridică deasupra ei, îngăduindu-i să îl privească. Nu îl văzuse niciodată atât de sălbatic, atât de scăpat de sub control. Părul închis la culoare îi căzuse pe frunte, sprâncenele îi erau îmbrobonate de sudoare. În lumina focului, unghiurile feței îi erau încordate, puternice, iar gropița din bărbie era și mai pronunțată. Frumusețea lui îi tăia respirația.

–Îmi doresc să fiu gingaș cu tine, dar Dumnezeu să mă ajute...

Începu să pompeze cu ardoare, șoldurile lui lovindu-i pelvisul, frecându-i mugurul umflat dintre ei. Ea se ținea de brațele lui, ancorându-se, în timp ce valuri de extaz i se năpusteau prin membre, incapabilă să scoată o vorbă. Nu trebuia să fie gingaș. Își dorea focul

acela, răspunsul acela animalic din partea lui, când pofta trupească primitivă, pură, evada din constrângerea lui blindată.

– Înfășoară-ți picioarele în jurul șoldurilor mele! Lasă-mă să pătrund mai adânc!

Lizzie făcu ce îi ceru, apoi el se retrase, reveni, și atinse un punct care o făcu să exclame. Doamne, Dumnezeule, cum făcuse... O făcu din nou și furtuna începu să ia amploare, plăcerea adunându-se acolo unde trupurile li se uneau. Șoldurile lui o loveau acum, forța împingând-o de-a lungul covorului. Mușchii i se contractară, trupul i se strânse în sine însuși, încordându-se, până când explodă, copleșită de orgasm. Strigă, cu unghiile înfipte în spinarea lui, vag conștientă de gemetele lui, de felul în care șoldurile lui tremurau.

Se încordă și gemu tare, venele de pe gât întinzându-i-se în timp ce termina.

– Fir-ar să fie, îl auzi răsuflând înainte să se prăbușească peste ea.

Emmett nu se simțise niciodată mai rău.

Tocmai își posedase nevasta ca un animal în călduri. Fără pic de maniere. Fără tact. Fără cuvinte tandre – ori măcar un pat. Nu o pregătise cum trebuia, nici nu o lărgise mai înainte. Îi luase virginitatea pe podeaua afurisitului de birou, fără ca măcar să se deranjeze să îi dea jos pantalonașii.

Dumnezeule!

Ce credea despre el? Putea doar să își imagineze cât de îngrozită trebuia să fie, cât de dezgustată. Mădularul îi era încă tare în ea, pulsând perfect mulțumit, în timp ce Emmett nu putea simți decât aversiune față de felul în care o tratase.

În încăpere domnea o tăcere mormântală. Singurele sunete veneau de la fulgii care loveau geamurile pe dinafară. Fusese o idee îngrozitoare. De ce nu își ținuse mâinile – și toate celelalte – departe de ea?

Știind că, probabil, o strivea, începu să se retragă, fără să îi întâlnească ochii. Cu ani de practică, își construise o indiferență de gheață în care dezaprobarea și dezamăgirea nu îl puteau atinge. Alunecă cu ușurință din îmbrățișarea ei caldă, cu pielea mădularului exagerat de sensibilă. Se cutremură.

O cârpă. Trebuia să facă rost de o cârpă și să o curețe. Asta ar face un soț normal, nu-i așa? Se retrase pe genunchi, se vârî înapoi

în chiloți și își încheie nasturii pantalonilor. Înainte să apuce să se ridice, o mână mică i se încolăci pe antebraț.

– Emmett, așteaptă, spuse ea, ridicându-se pe coate. Ce s-a întâmplat?

Lăsă să îi iasă un oftat lung. „Tocmai i-ai luat soției tale virginitatea. Se presupune că ar trebui să o liniștești, sac de rahat ce ești!" Era întinsă pe podea, cu părul blond ciufulit de degetele lui, cu hainele strâmbe. Nu fusese niciodată mai frumoasă.

– Nu-i nimic, totul e în regulă. Vreau să fac rost de o cârpă și să te curăț.

– Pari nemulțumit de mine.

Clătină din cap.

– Nu de tine. De mine.

Îl privi prelung.

– De ce?

În loc să îi răspundă, se ridică și merse spre toaletă. Dădu drumul la apa caldă și găsi o cârpă curată. Chiar și după câteva minute, apa rămase călâie, ceea ce nu îl surprinse din moment ce apa caldă funcționa cu electricitate.

Udă cârpa și se întoarse la locul în care Elizabeth stătea întinsă pe podea. Îl privi curioasă, de parcă era o perturbare bruscă a pieței de acțiuni căreia trebuia să îi găsească motivul. Ignorând asta, se lăsă pe coapse, lângă șoldul ei și îi îndepărtă cu blândețe pantalonașii uzi de transpirație. O cantitate mică de sânge îi pătase interiorul coapselor și o curăță cât putu de bine cu mâinile lui neîndemânatice. După ce o îngriji îndeajuns, duse din nou cârpa la chiuvetă. Se simțea lipicios și transpirat, o senzație pe care o ura puternic, dar schimbarea hainelor trebuia să aștepte. Așa că se spălă cât putu mai bine.

Când reveni, ea era tot acolo, așa că se lăsă și el pe covor și își luă paharul.

– Îmi pare rău, spuse înainte de a termina șampania caldă pe care o mai avea în pahar. Aproape că îi veni să verse, dar nu merita mai mult.

– Îți pare rău pentru ce, mai exact? Se ridică în capul oaselor și se întinse și ea după paharul ei.

El făcu un gest vag către covor.

– Pentru faptul că nu am făcut asta așa cum trebuia. Prima ta dată ar fi trebuit să fiu mai... blând.

Sprâncenele i se ridicară în mod dramatic.

– E de la sine înțeles, habar nu aveam la ce să mă aștept, dar mie mi s-a părut absolut perfect.

– Perfect? Glumești, cu siguranță. Pe jos. Cu aproape toate hainele pe noi. Nu pot decât să îmi imaginez ce crezi despre mine.

– De fapt, mă gândesc, zise ea zâmbind ușor, că vreau să o faci din nou.

Clipi, iar umerii i se mai relaxară un pic.

– Poftim?

– Nu ți-a făcut plăcere? Nesiguranța îi adânci liniile de pe chip. Am crezut că tu...

– Am avut orgasm, da. Dar nu s-a pus niciodată problema dacă mi-ar plăcea să mă culc cu tine.

Apărură și mai multe linii, iar ochii ei cenușii se tulburară.

– Pentru că toate femeile sunt la fel?

Dumnezeule, o dădea în bară. Frecându-și ceafa, spuse:

– Nu. Ești diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată. Te-am dorit goală din clipa în care ai citit banda teletipului în biroul meu.

– Da? Un rânjet larg i se întipări pe chip. Își ridică fustele, se răsuci pe genunchi și apoi se târî înainte până ajunse lângă el. Prima dată când te-am văzut nu mi-am înțeles reacția, spuse și începu să îi desfacă nasturii vestei. Erai mult prea chipeș. A trebuit să fac un pas înapoi, ca să încerc să păstrez distanța între noi.

O privi tăios.

– Nu îți era teamă de mine? De dimensiunile mele?

Își ridică puțin capul și îl studie.

– Absolut deloc. Îmi era teamă de ce mă făceai să simt. La urma urmei, nici măcar nu te cunoșteam. De ce aveam o reacție atât de rapidă, de profundă, când te vedeam?

Această recunoaștere îl lovi direct în piept. Aruncând paharul într-o parte, își înfășură brațele în jurul taliei ei și o trase deasupra lui, prăbușindu-se pe podea în același timp în care îi cucerea gura. O devoră, o sărută cu tot ceea ce nu putea să exprime și cu o mână îi cuprinse fundul, în timp ce pe cealaltă și-o îngropă în părul ei mătăsos. Nu avu nici o reținere, și limba ei o întâlnea pe a lui, amândoi luptându-se pentru întâietate, răspunzându-i la fiecare mângâiere.

El era deja erect și pregătit, performanță la care nu se aștepta atât de curând după ce se epuizase, dar Elizabeth îl tulbura ca nici o alta. Totuși, avea să facă asta așa cum se cuvenea.

Îndepărtându-se cu greu de gura ei păcătos de atrăgătoare, îi sărută bărbia.

– Vreau să văd fiecare centimetru din tine. Își bagă palma între ei și îi cuprinse sânul mic, rotund, peste îmbrăcăminte, mulțumit de faptul că ea se arcui. Îmi permiți să te dezbrac?

Îi aștepta răspunsul cu răsuflarea tăiată. Dacă îl refuza, era dispus să o implore.

Aprobă dând din cap și se dezlipi de el. El se ridică și îi oferi o mână, ajutând-o să se ridice. Rândul de nasturi de pe bluza ei mov pal îi făceau cu ochiul, năsturași minusculi, prea delicați pentru degetele lui nervoase, uriașe. Amantele lui purtaseră întotdeauna haine care luau în calcul nerăbdarea unui bărbat. Să-și dezbrace soția avea, fără îndoială, să îi testeze tăria de caracter.

Începu să forțeze nasturii din găurile lor. Nerăbdarea îi clocotea în măruntaie, pielea îi era încordată și fierbinte și se gândi să sfâșie materialul. Dacă ar fi fost acasă, nu ar fi ezitat, dar nu dorea să îi distrugă singura ținută pe care o avea.

Eliberarea fiecărui nasture îi scotea la iveală câte puțin din lenjeria pe care o purta. Mătase și dantelă acoperea o piele fără pată, albă ca spuma laptelui. Își plimbă degetele peste marginile tari ale claviculelor ei, privind cum se cutremură. Nu se opri, dar se strădui să încetinească. Prima oară când o dezbrăca, prima dată când avea să o vadă complet goală trebuia să i se întipărească în minte pentru totdeauna.

Odată ce nasturii fură desfăcuți, îi dădu la o parte bluza și i-o coborî peste umeri, scoțând la iveală un corset alb, de bumbac, împodobit cu fundițe și, din nou, nasturi. În timp ce o desfăcea, sudoarea îi apăru pe ceafă și, când ajunse la corsetul roz pal, ea respira atât de repede încât mișcarea îi ridica dâmbul mic al sânilor. La naiba, femeia era perfecțiunea întruchipată.

– Atât de minunată, șopti el, înainte de a-și pleca capul ca să depună sărutări pline de reverență de-a lungul marginii materialului greu.

Se agăță de el și dovada aceea a dorinței ei aprinse un chibrit în febra din sângele lui. Trebuia să aibă mai mult din ea, trebuia să o guste. Îi cuprinse sânii încorsetați și îi înfoie carnea moale ca să o scoată la iveală, apoi îi acoperi cu o ploaie de sărutări ridicăturile albe ca spuma laptelui. După un moment lung, se retrase ca să tragă aer în piept, mădularul fiindu-i plin de dorință, mai tare decât fusese

vreodată. Dumnezeule, autocontrolul îi atârna de un fir de ață, iar ea era încă pe jumătate îmbrăcată.

Păși în spatele ei, cercetând curba umerilor ei delicați. Îi găsi, în talie, legăturile fustei ei exterioare și desfăcu nodurile. Veni rândul jupei cu volane, pe care o lăsă să cadă pe podea, peste fustă. Îi mângâie șira spinării cu degetele, peste șnururile corsetului, ceea ce avu drept rezultat o exclamație din partea ei, care îl bucură. Prinzând-o de mână, o ajută să iasă din fuste și le dădu la o parte cu piciorul.

O învârti și o privi lung în ochii măriți care ardeau cu un număr infinit de emoții. Dorință, entuziasm, curiozitate, jenă... Nu avea nici o reținere față de el și își dorea să o răsplătească cu bunăvoință.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Zâmbetul pe care i-l dărui îi strânse pieptul cu ceva total necunoscut. Ceva neașteptat.

Un lucru pe care trebuia să îl ignore.

Asta nu avea să dureze pentru totdeauna. Fără îndoială, ea încă avea de gând să îl părăsească. Libertatea putea fi obținută cu o minciună în ceea ce privește consumarea căsătoriei, în fața judecătorului. Și de ce nu ar fi fost așa, când fata asta, de familie bună, născută în bogăție și privilegii, își putea alege oricând un bărbat care să o merite?

Cu toate astea, Emmett o avea acum. Și avea de gând să se sature de ea.

Mâinile lui îi desfăcură legăturile corsetului, dezgolind-o puțin câte puțin. Obiectul greu căzu pe jos cu zgomot. Incapabil să reziste, îi cuprinse în palmă, peste cămășuță, sânul mic. Moale și rotund. Trase de sfârcul întărit, apoi îl ciupi, și ea își dădu capul pe spate, gemând de plăcere. Îi desfăcu funda și nasturii cu mâini abile și îi trase peste cap îmbrăcămintea. Pielea ei luci în lumina focului, sânii îi erau fermi și perfecți, cu aureole oacheșe care îi înconjurau sfârcurile roz care îi cerșeau gura.

Aplecându-se, luă un sfârc în gură, pe limbă, și supse. Ea expiră brusc, cu degetele împletite în părul lui, ținându-i strâns capul. El repetă mișcarea, desfătându-se cu intensitatea răspunsului ei. Apoi îi scăldă sfârcul cu limba, făcând cercuri și alternându-le cu sugeri, până când genunchii ei cedară.

O prinse cu ușurință și o puse pe covor. Îl privi pe sub genele lungi.

– Habar nu am avut, respiră ea.

– Încă nu e tot, spuse el cu îngâmfare, înainte de a acorda aceeași atenție și celuilalt sân. Până când îi scoase ciorapii, ea se zvârcolea sub el. Se opri un moment, ca să aprecieze priveliștea. Picioare lungi, fine. Bucle blonde, pufoase. Talie subțire și sâni superbi. Dumnezeule, ești o viziune!

– Emmett, zise și întinse mâna după el.

– Așteaptă. E ceva ce trebuie să fac mai întâi. Lăsându-se mai jos, se așeză între picioarele ei. Îi depărtă cu degetele faldurile, până când ajunse la miezul ei catifelat și neted. Umezeala se adunase acolo, atât de mult încât îl făcu să-i lase gura apă. Dorea să o devoreze, să își îngroape capul în crăpătura ei zile întregi și să nu mai iasă niciodată. Îi mângâie intrarea cu vârful degetului. Probabil că, în urma ciocnirii de mai devreme, o durea încă, așa că, de data asta, trebuia să își țină în frâu propriile nevoi. Dar putea să o satisfacă.

– Întinde-te pe spate, Elizabeth! Lasă-mă se te gust cu limba!

Capitolul 14

Întotdeauna să îi oferi un scaun unei doamne și să îndeplinești orice mic serviciu de care pare că are nevoie.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Panica se furișă în ea. Dorea să o sărute *acolo*?

Înainte ca Lizzie să aibă șansa de a se gândi la toate motivele pentru care găsea rușinos lucrul acela, el își trecu limba de-a lungul crăpăturii ei, lingând-o, ceea ce o făcu ca în fiecare terminație nervoasă să izbucnească un foc. Repetă mișcarea, iar ea aproape că se desprindea de trup, la senzația minunată. Apoi își îndreptă atenția către mugurele întărit al sexului ei, iar ea crezu că își iese din minți.

Era neobosit, iar intensitatea, ca nimic din ce-și imaginase. Buzele și limba lui continuară fricțiunea într-un ritm constant, până când ea nu mai putu să se abțină. Lumea fusese redusă la acel loc unic și la felul în care el îl lucra atât de temeinic. Atunci când își închise gura în jurul miezului ei și supse – ea se prăbuși parcă într-un abis, apogeul fiind violent și de netăgăduit, cu picioarele tremurând pe umerii

lui și strigătele răsunând în încăperea mare. Strigă nestingherită în lumea aceea retrasă, la adăpost de furtună, la adăpost de restul orașului. La adăpost de realitatea care era căsătoria lor. Aici, nu conta nimic, decât plăcerea, iar extazul continuă iar și iar, în timp ce el se ocupa de ea. În cele din urmă, nu mai rezistă și se smulse din gura lui păcătoasă.

Buzele lui îi întâlniră coapsa interioară și o sărută dulce, aproape ca și când ar fi exprimat gratitudine. O prostie, căci ea era cea care ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Se mută lângă ea, sprijinit într-un cot, și se întinse. O mână mare, aspră, se plimbă peste șoldul ei, trecu peste abdomen și peste coaste, alunecă peste sternul ei. În mod surprinzător, gâfâia la fel de tare ca și ea.

– Ți-a plăcut? întrebă el, cu privirea ațintită la traseul mâinii lui.

– Nu există cuvinte, răspunse ea sincer. De ce nu am știut?

– Pentru că nu ai mai fost goală cu mine până acum. Aroganța din glasul lui o făcu să zâmbească.

– Chiar așa? Dă-mi voie să ghicesc, ești singurul bărbat din lume cu abilități în dormitor atât de nemaipomenite?

– Da, desigur. Să nu crezi, niciodată, contrariul.

Ea râse.

– Poți fi foarte încântător atunci când vrei. Dar mă întreb de ce sunt singura persoană care nu poartă haine în această încăpere.

El îi încercui sfârcul cu vârful degetului.

– Te va durea.

– Dar nu mă doare acum, spuse ea, trecându-și talpa piciorului peste lâna moale care îi acoperea gamba.

Redevenise persoana foarte controlată, misterioasă care era de obicei, iar ea îl prefera mult mai mult pe bărbatul care își pierduse stăpânirea de sine din cauza nevoii de ea. Pe cel care nu se putea abține.

Bănuia că era normal să aibă emoții, din moment ce era lungită pe un covor, goală, lângă acel bărbat pe care de-abia îl cunoștea. Ochii lui întunecați rămăseseră concentrați asupra trupului ei, ca și cum nu îi venea să creadă că era reală. Într-atât, încât trebuia să țină o mână pe ea, ca să fie sigur că erau amândoi acolo. Un mușchi din maxilar îi zvâcni, un semn de luptă pe care ea îl savură.

Scăpase de vestă și de lavalieră, la un moment dat, și era acum în cămașă, guler și pantaloni. În mod incredibil, încă avea încălțări în picioare. Ridicându-se, se întinse să îi desfacă șireturile ghetelor

cu bot pătrat, care erau la mare modă. I le scoase din picioare și le aruncă pe covor.

– Elizabeth, spuse el, în parte ca un avertisment, în parte ca un semnal ce îi provocă furnicături în locuri nou descoperite.

– Da, Emmett? întrebă ea, inocent, în timp ce îi cobora șosetele negre din mătase. Mai întâi una, apoi și pe cealaltă.

El înghiți cu greu, cu privirea fixată pe fundul ei, pe care, fără să vrea, îl răsucise spre el. Dumnezeule! Se dădu puțin într-o parte, fără să se întoarcă, ca să-i descheie nasturii de la pantaloni. Legăturile cedând cu ușurință, lâna dungată desfăcându-se în mâinile ei.

– Te joci cu focul! Glasul lui, jos și aspru, îi trimise fiori prin trup.

– Încă nu, dar sper că o voi face în curând. Schimbându-și poziția, îi dădu jos bretelele. El se răsuci pe spate, își ridică șoldurile de pe podea și își împinse pantalonii în jos, până când reuși să îi dea jos cu picioarele. Cămașa acum, îi spuse ea.

Într-o clipă, renunță la guler și la cămașă, rămânând într-un combinezon alb, subțire. Lenjeria dintr-o singură bucată, mulată, nu lăsa prea mult loc imaginației. Materialul se agăța de el, arătând fiecare curbură, fiecare dâmb, fiecare umflătură. *Fiecare* umflătură, efectiv. Inima îi sări din piept, văzându-i frumusețea masculină în întregime. Cusăturile se luptau să îi cuprindă umerii masivi și, de sub marginea de sus, sub claviculă, se zărea părul negru. Degetele o mâncau de dorința să îl atingă și să îl exploreze, să afle bărbatul de dedesubt.

– Ei bine? întrebă el.

Privirea îi fugi spre chipul lui.

– Ei bine, ce?

– Părea că îți face plăcere să dai ordine. Pur și simplu așteptam alte indicații.

Fu străbătută de un val de putere feminină.

– Și vei face tot ceea ce îți voi cere?

Își strecură mâna sub cap, ceea ce făcu ca bicepșii să îi iasă în evidență.

– Da, atât timp cât asta nu presupune să ies afară, da. Fără echivoc.

– Atunci sărută-mă!

De unde îi venise *asta*? Nu avea nici o idee de unde apăruse acea siguranță de sine neobrăzată, dar probabil că el fu de acord pentru că se repezi și îi găsi gura, sărutând-o adânc. Cu încredere. Ca și cum ar fi știut cât de mult îl dorea. Ca și cum ar fi vrut să demonstreze ceva,

în clipa în care buzele li se atinseră, iar ea începu să simtă un zvâcnet stăruitor între picioare.

–Nu pe podea, spuse el în cele din urmă, alături de gura ei. Cu o mișcare fluidă, o săltă și se ridică în picioare, apoi o cără către canapeaua imensă de lângă perete, o mobilă cu siguranță construită pentru un bărbat de dimensiunile lui. Canapeaua, lată și lungă, acoperită de catifea moale, maronie, îi gâdilă pielea goală atunci când el o așeză. O urmă, oferindu-i greutatea lui într-unul dintre cele mai intime și delicioase feluri, cu erecția fierbinte și insistentă, acoperită de bumbac, lângă coapsa ei.

Își înfășură brațele în jurul lui, iar el își vârî coapsa mare între picioarele ei și îi luă din nou cu asalt gura. Limbile li se uniră și o căldură dogoritoare îi învălui. Și totuși, el se abținea, sărutând-o doar, până când ea se zvârcoli sub el și îl zgârie – o masă de dorință orbitoare. Chiar în momentul în care se pregătea să implore, el își duse mâna între picioarele ei și îi mângâie miezul. Unghiile i se îngropară în umerii lui atunci când el împinse un deget în canalul ei cald și umed, lărgind-o, acel deget devenind curând două. Își mișcă mâna înainte și înapoi de câteva ori, pregătind-o, iar ea se legănă în podul palmei lui, dorind mai mult. Dorind tot ceea ce el îi putea da.

Dorindu-l *pe el*.

Degetele îi zburară către nasturii cămășii lui, rupându-i din cauza grabei. În disperarea ei de a-i simți pielea pe a ei, nasturii plesniră și reuși, în cele din urmă, să-i deschidă veșmântul și să i-l tragă peste umeri. Își scoase un braț, apoi pe celălalt și, împreună, împinseră pânza în jos, peste bustul și peste șoldurile lui. Pielea aspră, fierbinte, o atinse pe a ei, părul moale de pe abdomenul, pieptul și picioarele lui care se frecau de carnea ei o făcu să tremure. Reveni la sexul ei, satisfăcând-o până când ea nu mai știu de ea.

Ea se opri un moment, ca să respire.

–Te rog, Emmett!

–Atinge-mă, îi porunci el, mușcând-o ușor de gât. Am nevoie să îți simt mâinile pe mine.

Degetele ei îi găsiră pieptul, se plimbară peste mușchii încordați și peste proeminențele tari ale toracelui său. Îi descoperi conturul abdomenului, unghiurile oaselor șoldurilor lui. Apoi își trecu mâna în jurul lungimii catifelate, atingând ușor greutatea dură a erecției lui. Inspiră scurt când ea testă pielea fină și își trecu degetul mare în jurul capului umflat.

–Mai cu putere, îl auzi șoptindu-i pe gât. Nu mă vei răni!

Ca pentru a-i da curaj, el își încovoie degetele adânc, în interiorul ei, și atinse un punct care o făcu să strige tare. Lizzie ripostă întărindu-și strânsoarea și mângâindu-l cu duritate. El gemu pe pielea ei.

Își retrase mâna, lăsând-o goală, până când o încălecă, potrivindu-și șoldurile cu ale ei și începu să o pătrundă lent.

–Spune-mi dacă te doare, zise el, răgușit. Mă voi opri, jur!

–Sunt în regulă. Grăbește-te, Emmett!

Dar el nu se grăbi. Din contră, savură experiența. Se afundă cu grijă, cerând capitulare, copleșind-o, până când se instală complet. Ea se înfășură în jurul lui, trăgându-l mai aproape, atunci când el începu să își miște pelvisul, în același timp oferind și primind plăcere. Nu voia să se grăbească, mișcările lui lungi, lipsite de șovăială ameținând-o tot mai tare; sudoarea îi curgea pe tâmple și pielea îi deveni jilavă. Tocmai când era sigură că încă un minut de tortură splendidă ar face-o să își piardă capul, el băgă mâna între trupurile lor și o atinse, pernița degetului lui făcând-o să explodeze. Orgasmul ei dură și dură, cu mâini care îl căutau și numele lui pe buze, ca o incantație.

Accelerând, se ridică să îi apuce șoldurile, pielea lor transpirată plesnindu-se una de alta. Cu mușchii încleștați, el își dădu capul pe spate și gemu, tremurând în timp ce se revărsa în ea. Lizzie se minună de puterea și forța lui pură, a acelui bărbat care se întâmpla să îi fie soț.

Prăbușindu-se peste ea, își lăsă capul pe umărul ei, în timp ce Lizzie își puse brațele în jurul gâtului lui. Își traseră suflul, cu trupurile încă unite. Un sentiment cald de mulțumire o inundă, unul de *potrivire*. Acesta era bărbatul, cel pe care și-l imaginase prețuind-o, protejând-o și dându-i totuși voie să-și urmeze propriile visuri. Era adevărat că nu dorise să se însoare cu ea – dar asta era în trecut. Acum erau căsătoriți, și poate că erau cu mult mai potriviți decât ar fi putut ea spera. Așa cum spusese Emmett, multe cupluri începeau cu mult mai puțin. Nu toți aveau parte de atracția aceea, de dorința aceea devastatoare, pe care o împărtășeau ei doi.

Cine putea spune că lucrul acela nu putea evolua în ceva mai mult de-a lungul anilor?

Ideea era că își dorea să încerce cu bărbatul ăsta. Cu nimeni altcineva. Nici un altul nu se ridicase atât de sus având atât de puțin. Veghease asupra fratelui său și le luase în grijă pe surorile lui, le crescuse. Și, cu siguranță, nici un alt bărbat nu o afectase atât

de profund. De fiecare dată când se gândea la anularea căsătoriei, pieptul o durea. Plecarea ar fi fost dificilă; minciuna în fața unui tribunal ar fi fost imposibilă.

Așadar, deschise gura și îi spuse adevărul:

– M-am răzgândit în ceea ce privește anularea.

Emmett îngheță, sigur fiind că înțelesese greșit. Însă, înainte să o poată întreba, trebuia să se îngrijească de aspectele practice. Retrăgându-se din îmbrățișarea caldă a tunelului ei, se ridică în picioare și merse să aducă o altă cârpă. O auzi pe Elizabeth exclamând când el se îndepărtă și își blestemă imediat uitarea. „Rahat!"

– Emmett, spatele tău. Sfinte Dumnezeule! Repulsie? Oroare? Milă? Nu putea spune cu exactitate ceea ce auzise în glasul ei, dar continuă să meargă către toaletă.

Așteptând ca apa să se încălzească, se curăță cât putu mai bine cu apa rece ca gheața care curgea de la robinet. Când avu pregătită o cârpă pentru Elizabeth, merse înapoi, către canapea. Se ghemuise pe o parte, ca o pisică, și ochii ei cenușii nu ratară nimic în timp ce el traversă podeaua. Așezându-se alături de șoldul ei, o rostogoli până când putu, cu tandrețe, să o curețe între picioare. Carnea sexului ei era roșie și umflată și se simți vinovat. Nu ar fi trebuit să o ia a doua oară, indiferent cât de mult își doriseră amândoi.

– De ce mă privești atât de insistent? întrebă ea.

Îi dădu la o parte de pe frunte părul blond încâlcit. Era atât de frumoasă, de perfectă. Nu făcuse nimic în viață ca să merite să aibă acea femeie alături de el în fiecare zi, dar afurisit să fie dacă avea să renunțe la ea acum.

– Mă gândeam la faptul că te va durea foarte tare mâine și regretam faptul că va trebui să așteptăm.

Gura i se ridică într-un zâmbet.

– Întotdeauna m-am vindecat repede.

– Așa deci? Atunci, bănuiesc că rămâne de văzut, nu-i așa? Se aplecă și îi dădu un sărut rapid pe buze. Dă-mi voie să întețesc focul în sobă ca să nu ți se facă frig. Încă nu am de gând să te las să te îmbraci.

Duse cârpa înapoi la chiuvetă și merse să mai bage câțiva cărbuni în sobă. Elizabeth folosi toaleta și el profită de moment pentru a-i admira silueta suplă, goală, în timp ce traversa biroul. Fără rușine, ea îi făcu cu ochiul când se reîntoarse pe canapea.

Focul fiind alimentat cum trebuia, el luă păturile pe care le cumpărase de la cârciumă și le aduse cu el. Se strecură în spatele ei ca să o lase pe ea să fie mai aproape de soba cu cărbuni și se acoperiră cu lâna grea. Ea se întoarse înspre el, pe o parte, și capul ei își făcu loc pe brațul lui, folosindu-l pe post de pernă, în timp ce, cu mâna, îi mângâia pieptul.

– Spinarea ta, spuse ea încet. Este accidentul despre care mi-ai povestit?

– Da. Nu mai era nimic de spus pe marginea subiectului. Țesutul se vindecase cu cicatrici lungi, zimțate. O amintire urâtă a luptei lui de a ieși din mahala, una la care dorea să nu se gândească, dacă putea să evite.

Elizabeth păru a înțelege, căci încuviință, dând din cap. Faptul că ea se afla încă acolo, chiar și după ce aflase o parte infimă din trecutul lui sordid, părea un dar incredibil. Unul pe care nu intenționa să îl irosească.

– Deci în legătură cu anularea, întrebă el. Te-ai răzgândit?

– Da, m-am răzgândit. Doar dacă nu cumva crezi că ar trebui să mergem înainte cu separarea.

– Am fost împotrivă încă de la început, Elizabeth. Își strecură palma peste șoldul ei și o cuprinse ca să îi cuprindă fundul. Îl strânse. Sunt totuși curios din ce motiv te-ai răzgândit.

– Nu a fost acesta motivul, în caz că te întrebai.

– Acesta, adică faptul că m-am culcat cu tine?

– Da. Am vrut o anulare pentru că fratele meu te-a șantajat ca să te însori cu mine. În afară de faptul că mă simțeam umilită, eram convinsă că ne-am face foarte nefericiți unul pe celălalt.

– Umilirea este a mea, Elizabeth. Ar fi trebuit să știu mai bine și să nu fi fost lipsit de cuviință cu tine în noaptea aceea. Dar, în jurul tău, a trebuit să mă lupt întotdeauna să îmi țin mâinile acasă.

Ea își înclină capul și îi sărută maxilarul.

– Și asta mă bucură. După cum ai spus, multe cupluri căsătorite încep cu mult mai puțin. Mi-am dorit întotdeauna o căsătorie ca aceea pe care se pare că au avut-o părinții mei, plină de dragoste și veselie.

Emmett clipi. Știa când era pus în fața unor obstacole de netrecut și de data asta era al naibii de aproape. Dragoste? Veselie? Dumnezeule, părinții lui se certau ca marinarii și se loveau unul pe altul – și asta, în zilele bune. Ce știa el ce însemna o căsnicie fericită?

– Păi, nu sunt sigur că asta...

– Oprește-te! Doar pentru că nu ai crescut în același fel nu înseamnă că nu o meriți acum.

Fusese oare atât de transparent?

– Cum poți fi atât de sigură?

– Pentru că tu nu ești tatăl tău, iar eu nu sunt mama ta. Nu voi pleca, Emmett. Voi rezista, și tu, la fel.

Îi strânse din nou fundul.

– Faci pe șefa, nu ți se pare?

– Pot fi, da. Dar îți dorești o femeie care îți poate ține piept, care nu se teme de tine.

Era adevărat, dar cum de știa ea acest lucru?

– Cu siguranță, nu te temi să strigi la mine. Încă îmi țiuie urechile de acum zece minute când mi-am folosit degetele ca să...

Îi împunse, în joacă, umărul.

– Emmett!

El îi sărută nasul, obrazul. Era fină și mirosea a lavandă amestecată cu parfumul dragostei lor, o combinație îmbătătoare.

– Veselie, Elizabeth. Nu uita de veselie.

Îi zâmbi și ceva se declanșă în pieptul lui, luând proporții. Nu simțise niciodată ceva atât de puternic. Apoi ea căscă și o privire rapidă către ceasul de pe poliță îi spuse că era trecut bine de miezul nopții.

– Întoarce-te și încearcă să dormi!

Se rostogoli și își lipi fesele rotunde de vintrele lui, în timp ce el o acoperi pe la spate. Își simți mădularul fremătând și încercă să se gândească la cele mai plictisitoare, insipide lucruri posibile ca să își scadă dorința. Prețuri de tranzit. Viitoarele dividende trimestriale. Linia de vapoare cu aburi pe care o negocia. La orice, mai puțin la trupul gol, apetisant, al soției sale, lipit de el.

– Ziarele au menționat faptul că te vezi cu o... femeie, spuse ea. Și știu că nu ai dormit acasă...

Emmett rămase tăcu, iar ea își înălță gâtul, în cele din urmă, aruncându-i o privire expectativă.

– Ei bine?

Buzele îi zvâcniră.

– Întreabă-mă doar, Elizabeth.

Îi împunse cu cotul în coaste, trădându-și nerăbdarea.

– Te mai vezi cu ea?

– Nu. De când a fost anunțată logodna, nu, și nu ne mai întâlnirăm în felul la care te gândești încă înainte de asta. Degetele lui îi urcară pe coapsă. Și dacă mă mai înghiontești încă o dată, va trebui să îmi dai socoteală, doamnă Cavanaugh!

Ea chicoti, un sunet pe care el ajunsese repede să îl iubească. Se lăsă tăcerea, până când ea întrebă:

– De ce îmi spui Elizabeth, în loc de Lizzie, cum face toată lumea?

Îi mângâie alene șoldul și adevărul năvăli, în mod neașteptat, din gura lui.

– E un nume nobil. Clasic, ca al unei regine. Elizabeth sună ca o femeie suficient de puternică încât să poată schimba istoria, să își traseze orice drum dorește. O cuceritoare. Oricine ar putea fi o Lizzie – dar numai tu ai putea fi Elizabeth.

Inspiră tremurând.

– Asta este... expiră îndelung și lent. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Își apăsă buzele pe ceafa ei.

– Dormi, Elizabeth.

Incredibil, zăpada continuă să cadă și în ziua următoare.

În a doua dimineață cu furtună, Lizzie bău un pahar de apă și privi orașul pe care îl iubea, acoperit, acum, de alb. Troienele ajunseseră până la al doilea nivel al celor mai multe dintre clădiri, străzile erau în continuare imposibil de traversat. După cum prezisese Emmett, gheața și vântul răsturnaseră stâlpii de telegraf, iar curentul electric încă nu revenise.

Într-adevăr, cu atât de multe lucruri care nu mergeau bine, cum de putea să fie atât de fericită?

Ușa camerei de toaletă se deschise și se întoarse ca să își privească soțul gol, proaspăt bărbierit, ieșind. Respirația i se opri în gât. Ah, da. *Acesta* era motivul.

Umeri incredibil de largi, șolduri zvelte, mușchi care se mișcau sub pielea măslinie în timp ce se mișca... nu s-ar fi plictisit niciodată să îl privească. Umbla plin de încredere. Periculos. De parcă ar fi stăpânit întregul New York – ceea ce, presupuse ea, aproape că așa era. Poate că bărbatul pornise de la nimic în viață, dar luase tot ceea ce își dorise și chiar mai mult, devenind, în același timp, temut și respectat.

În ziua aceea el se trezise primul și o lăsă să doarmă pe canapea, sub pături, ca să își înceapă ritualul matinal. Îi era dor să se trezească lângă el. Îi era dor de toată forța și puterea aceea sub vârful degetelor ei.

Rânjind cu subînțeles, își strecură brațele în jurul umerilor ei acoperiți de pătură și o trase la piept. Își odihni bărbia pe creștetul capului ei și se uită pe ferestre la ninsoarea care cădea.

– Minunat, spuse el încet.

– Este, nu-i așa? Toată zăpada aceea albă.

– Da, și asta.

Ea zâmbi.

– Mă farmeci din nou, domnule Cavanaugh?

– Spun doar adevărul, doamnă Cavanaugh, răspunse el, iar ea îi văzu rânjetul diavolesc în reflexia ferestrei. Ce e cu pătura? Nu ți-e rușine, nu-i așa?

– Doar frig, minți ea. Îi fusese mai ușor să stea goală în întuneric. Nu mai fusese niciodată fără haine cu un bărbat, chiar dacă Emmett nu i-ar fi dat motive să fie stânjenită. Oamenii din clasa ei socială nu discutau niciodată despre relațiile maritale, dar ea își închipuise ceva civilizat, cu siguranță la adăpostul întunericului. Dragostea cu Emmett nu era deloc așa. Pure, pământene și sălbatice, întâlnirile lor erau mai plăcute decât toate fanteziile ei tinerești.

– Cum te simți? întrebă el.

– Odihnită. Apoi adăugă: Nu mă doare, în caz că erai curios.

Pufni într-un râs imperceptibil, pieptul ondulându-i-se în spatele ei.

– Bineînțeles că eram curios. La urma urmelor, sunt un bărbat în compania soției mele, incredibil de atrăgătoare.

Palmele îi șerpuiră pe sub pătură până când îi găsi sânii și îi cuprinse. Îi apăsă, înfoindu-i, apoi îi strânse sfârcurile între degete. Dorința îi trecu ca fulgerul de-a lungul șirei spinării și capul îi căzu pe spate, pe umărul lui, în timp ce pleoapele închise îi fluturară. Rotind vârfurile ferme între degetele lui, își apăsă erecția, acum evidentă, pe fundul ei și îi șopti la ureche:

– Să te satisfac chiar aici? De unde ne poate vedea oricine care este blocat într-una dintre clădirile învecinate?

Exclamă, deopotrivă șocată și excitată de idee. Totuși, erau alte chestiuni practice de care trebuia să se ocupe. Se răsuci din strânsoarea lui.

– De îndată ce mă voi fi spălat. Ferindu-și ferm privirea de goliciunea lui excitată, se duse în camera mică din celălalt capăt ca să își înceapă pregătirile de dimineață.

Apăru câteva minute mai târziu, împrospătată și pe cât se putea de curată, având la dispoziție o cârpă și apă călâie. Spera că Emmett nu avea să se supere că îi folosise periuța de dinți.

Bărbatul în cauză era ocupat să pregătească micul dejun. Își trăsese pe el o pereche de pantaloni, dar, slavă Domnului, rămăsese gol de la talie în sus. Soțul ei era o priveliște care merita admirată.

– Am luat-o înainte și am așezat masa, spuse el când ea se apropie. Îmi dau seama că e foarte diferit de ceea ce mănânci de dimineață, de obicei.

Toată viața ei avusese la micul dejun tot ce dorise: cafea fierbinte, ouă, șuncă, chifle cu unt. Bucătarul familiei Sloane îi pregătise tot ceea ce poftea, în fiecare zi. Dar luxul acela păli în fața mâncării simple pe care soțul ei o adusese după ce se încumetase să înfrunte furtuna. Putea oare să mai mănânce vreodată salam fără să se gândească la această ultimă zi? Fără să își amintească greutatea trupului lui în timp ce se năpustea înăuntrul ei?

Își ridică privirea, și ochii lui întunecați o studiară.

– Roșești?

– Sigur că nu. Sunt căsătorită. Femeile căsătorite nu roșesc.

– Zău, ai chiar atât de multă experiență? Rânji cu superioritate. Ce ai zice de un alt pariu, de data asta să vedem dacă te pot face să roșești? S-ar putea dovedi a fi dificil, dar asta nu m-a oprit niciodată.

Se lăsă pe covor și își strânse și mai tare pătura în jurul umerilor.

– Trebuie să îți reamintesc cine a câștigat ultimul nostru pariu?

– Sunt două lucruri la care excelez. Și amândouă încep cu litera „f". Primul lucru sunt finanțele, iar al doilea este f...

– Emmett! Lizzie râse, cu pielea în flăcări.

– ...orjarea oțelului. Vai, Elizabeth! Își ridică sprâncenele cu o inocență exagerată. Ce crezi că voiam să zic?

– Bine. Ai reușit să mă faci să mă rușinez. Deși chipul îi ardea, tachinarea lui o făcea să simtă fluturași în stomac. Cine era străinul acesta jucăuș? Unde era bărbatul rece, distant, cu care se căsătorise? Îi plăcea partea aceea a lui Emmett Cavanaugh, una pe care bănuia că puțini o văzuseră vreodată.

– Și eu care credeam că doamnele Knickerbocker nu cunosc acel cuvânt. Băgă în gură o bucată de carne afumată și o mestecă. Continui să mă uimești.

Lauda lui stârni și mai mulți fluturași în stomac. Emoții adânci începeau să iasă la suprafață, undeva, în apropierea inimii. O speriară. Da, era soțul ei, dar nu trăise niciodată până atunci valul acela de tandrețe față de nici un bărbat. Senzația o făcu să se simtă în același timp slabă și puternică, și avea nevoie de timp ca să analizeze posibilitățile. Să cântărească beneficiile și riscurile viitoare. Să se asigure că nu era singura implicată în acea căsnicie.

Se întinse după pâine și mâncară împreună, în tăcere pentru câteva minute.

– Crezi că va continua să ningă?

– Greu de spus. Privirea i se mută către fereastră. Nu am mai văzut niciodată o astfel de furtună până acum. Probabil că ești nerăbdătoare să te întorci acasă, la un pat moale și o baie caldă.

– Chiar deloc. Mă simt foarte bine, răspunse ea, cinstit, ceea ce îl făcu să ridice din sprâncene. Temându-se că divulgase prea mult, adăugă în glumă: Deși chiar și o baie rece ar fi bună în momentul de față.

– Ar putea fi mai ușor decât crezi, dacă terminăm cărbunii.

Se ridică în capul oaselor.

– Există posibilitatea asta?

– Te tachinam. Pivnița este plină de cărbuni. Nu vom îngheța. Deși s-ar putea să trebuiască să mai facem rost de mâncare, dacă furtuna se prelungește mai mult și nu se oprește mâine.

Deși luminița care dansa în ochii lui îl dădu de gol, îl lovi cu piciorul peste șold, spunând trufașă:

– Sugerezi cumva că mănânc prea mult? Este nepoliticos să faci comentarii legate de apetitul unei doamne. Suntem creaturi delicate.

– Delicate? Pufni în râs. Trebuia să îmi dau seama că ești o pacoste din clipa în care te-ai certat cu mine în biroul meu, cu privire la sprijinul pe care-l voiai pentru firma ta de investiții.

– Ceea ce nu ai dorit să faci, după cum îmi amintesc.

– Până și eu am momente de prostie. Cu siguranță că știi asta, până acum.

– Voi face mulți bani pentru tine, spuse ea, scuturându-și mâinile de firimituri.

– Pentru noi. Vei face mulți bani pentru *noi*. Ia zi, ai terminat de mâncat sau mai dorești?

– Am terminat. Strângem?

Întinse mâna și apucă de capătul păturii, trăgând încet materialul către el.

– Încă nu. Aș vrea ca, mai întâi, să împrumut pătura ta.

Pătura începuse să dispară de pe trupul ei gol, așa că îi apucă marginile mai strâns.

– Așteaptă, pentru ce ai nevoie de ea?

– Nu am. De fapt, am nevoie de tine. Goală, ca să pot gusta partea mea preferată din tine, la micul dejun.

Capitolul 15

Fii tăcut și netulburat în orice împrejurare.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Emmett aruncă pe furiș o privire către soția sa, care se afla în fața lui, în trăsură. Dezordonată, șifonată și murdară, nu fusese niciodată mai frumoasă. Norocul îi zâmbise, cu siguranță, în ziua în care păși în casa lui. Ultimele zile alături de ea fuseseră mai aproape de rai decât ar fi putut vreodată ajunge un bărbat ca el – și al naibii să fie dacă avea să regrete.

Ieri, de îndată ce ninsoarea se oprise, se aventurase afară și dăduse la lopată până când îl duru spinarea și făcu bășici în palme. Alți 15 ori 20 de bărbați i se alăturaseră, cetățeni hotărâți să pună din nou orașul pe picioare, să curețe îndeajuns încât vagoanele transportatoare să poată răzbate. În timp ce muncea, sudoarea i se rostogolea pe spinare, îmbibându-i cămașa și lenjeria, curgându-i apoi pe picioare. Senzația, amintindu-i atât de mult de vremuri pe care dorea să le uite, îl făcea să simtă amăreală în gură, însă înăbușea senzația, plin de hotărâre. Siguranța lui Elizabeth era ceea ce conta cel mai mult, nu coșmarurile tinereții lui.

Elizabeth. Soția lui. „Sfinte Iisuse, Marie și Iosife." Fie și numai amintirea ei, deasupra lui, călărindu-l îi putea face vintrele să i se îngreuneze. Nu plănuise să se întâmple astfel, dar se pierduse

în moment. Varietatea pozițiilor nu fusese o problemă înainte, când se culca cu alte femei. Așa că, fără să se gândească, se răsuci să o ridice pe soția lui deasupra. Slavă Domnului, îi plăcuse unghiul nou.

Se foi pe locul lui, aranjându-și pantalonii ca să își ascundă erecția care înflorea. Făcuseră dragoste de încă două ori, chiar și în dimineața aceea. Dar, de fiecare dată, dorința lui creștea. În realitate, era nerăbdător să o ducă sus, în pat, în clipa în care aveau să ajungă acasă.

Cupeul înainta încet printre străzile alunecoase, acoperite de zăpadă, dându-le destul răgaz să observe distrugerile pe care le provocase furtuna. Stâlpi prăbușiți, trăsuri și care părăsite de proprietarii care își căutaseră adăpost. Cai înghețați, înțepeniți pe străzi. Un tramvai blocat aproape paralizase intersecția dintre Twenty-Third Street și Sixth Avenue. Peste tot ieșiseră bărbați, unii cu lopeți, alții care aprindeau focuri sub mormane, încercând să topească zăpada, în timp ce copiii alergau de colo-colo, aruncând cu bulgări și dându-se pe gheață. Căruțe pline ochi cărau zăpada către râu, o muncă dificilă, care avea să dureze săptămâni.

– Kelly părea, cu siguranță, ușurat să ne găsească teferi, azi după-amiază, zise Elizabeth, cu privirea ațintită pe fereastră.

Emmett fusese deopotrivă recunoscător și enervat de misiunea de salvare a lui Kelly.

– Cu siguranță, avea bănuieli că unul din noi l-a sugrumat pe celălalt, după două zile în care am fost blocați împreună.

Își întoarse brusc capul.

– De ce? Ce i-ai spus despre noi?

– Adevărul. Nu era ca și cum nu își dăduse deja seama, având în vedere ce s-a întâmplat în Newport.

Reflectă câteva clipe, cu sprâncenele încruntate.

– Ce companie era aceea, în birou la tine? Registrele pe care mi le-ai dat să le cercetez?

Nu avea de gând să îi spună, nu încă. Nu atunci când abia construiseră acea încredere fragilă între ei.

– Toate la timpul lor, draga mea.

– Nu îmi spui? Nici măcar acum?

„Mai ales acum."

– Nu are nimic de a face cu încrederea pe care o am sau nu în tine. Încă nu sunt sigur de ce voi face cu acea informație.

– Ești întotdeauna atât de secretos în ceea ce privește afacerile tale?

Cugetă asupra acelui lucru. Învățase de când era mic să țină lucrurile pentru el. Astfel, exista un risc mai mic de a fi rănit.

– Tind spre discreție, dar, în cazul de față, nu acesta este motivul. În cea mai mare parte, nu doresc să te îngrijorezi din cauza planurilor mele.

– Și acum ce urmează?

– Adică?

– Ai de gând să stai acasă? Cu mine?

Era o notă de vulnerabilitate în glasul ei, trădând cât de mult avea să conteze răspunsul lui. Îi prinse mâna înmănușată ca să o tragă mai aproape de el. Dacă spațiul nu ar fi fost atât de înghesuit, ar fi tras-o în poala lui. Fu nevoit ca, în schimb, să se mulțumească să-i cuprindă obrajii în palme.

– Nu am de gând să fiu nicăieri altundeva.

Ea oftă și se relaxă – exact cum îi plăcea lui. Își scoase melonul, se aplecă și o sărută, gustul ei umplându-i gura. Ea îi răspunse așa cum o făcea mereu: cu nerăbdare și agresivitate. Ca și cum ar fi așteptat de un an întreg ca el să o sărute. Avea oare idee cât erau de atrăgătoare acele calități la o femeie?

Degetele i se adânciră în părul lui, ținându-se, iar el pătrunse și mai adânc, limbile lor fiind disperate una după cealaltă. Strigătele și gemetele înăbușite pe care le scotea în gura lui șerpuiră prin sângele lui și se opriră în testicule, umflându-i și mai tare mădularul. La naiba, ce avea de gând să îi facă femeii când aveau să ajungă acasă!

Roțile încetiniră, observă el vag, peste bubuitul inimii. Se desprinse și încercă să își revină înainte de a sta față în față cu familia lui.

– Dacă nu ne oprim acum, îmi vei cauza o stânjeneală de proporții în fața fetelor. Făcu un gest către poală.

Duse o mână tremurătoare la buze, încercând să își înăbușe râsul.

– Bănuiesc că nu poți rămâne cu paltonul pe tine, nu?

– Dacă aș încerca, Graham s-ar lupta cu mine ca să mi-l ia. Dar stai liniștită, te voi târî în patul meu de îndată ce voi putea. Își îndesă din nou pălăria pe cap.

– Înainte de cină? întrebă ea, cu o inocență pe care el nu o crezu nici măcar o secundă.

– Da, cu siguranță înainte de cină. Plănuiesc să fiu sub fustele tale înainte ca acești cai să fie duși în grajd.

Ea chicoti.

– Doresc să fac o baie, așa că va trebui să aștepți, măcar pentru asta.

Își încleștă pumnii înmănușați. Nu dorea să aștepte nici măcar un minut mai mult decât era necesar.

– Fă cu mine. Am cea mai mare baie din casă. Are chiar și duș.

Atunci când trăsura opri, părea că ia în considerare ideea.

– Ce vor spune servitorii?

– Cui îi pasă? Suntem căsătoriți, Elizabeth. Nu e nimic nelalocul lui să ai grijă de nevoile soțului tău în timpul zilei.

– Ah, așa i se spune? întrebă ea, în timp ce Kelly sări de pe cutie ca să deschidă ușa.

– Iubito, voi avea grijă de nevoile tale de fiecare dată când o vei cere. Tot ce trebuie să faci este să miști din degețel și voi fi în genunchi.

În timp ce cobora, obrajii i se îmbujorară. „Excelent."

Kelly o ajută să coboare, apoi ridică o sprânceană întrebătoare către Emmett, în timp ce ea se îndreptă spre casă.

– The Bishop, căsătorit, murmură Kelly, cu ochii aprinși de o veselie păcătoasă. Nu am crezut că o să trăiesc s-apuc ziua.

– S-ar putea să nu mai trăiești ora, dacă nu-ți ții gura, mârâi Emmett sărind cu picioarele pe pământ. Râsul lui Kelly îl urmări în timp ce păși pe-a lungul aleii.

Graham deschise ușa, și Elizabeth intră prima, urmată îndeaproape de Emmett.

– Bună seara, doamnă, spunea Graham când Emmett intră.

– Mulțumesc. Mă bucur să fiu acasă, răspunse Elizabeth, scoțându-și mănușile, și lui Emmett i se strânse pieptul auzind-o rostind cuvântul „acasă".

– Și bine ați venit acasă, domnule!

Graham închise ușa după el și începu să o ajute pe Elizabeth cu pelerina.

– Graham, o vorbă, te rog! Emmett își aruncă pălăria și mănușile pe măsuță.

– Da, domnule? Graham se îndreptă și se întoarse cu fața către stăpânul casei.

– Pe viitor, nu îi mai îngădui soției mele să iasă din casă pe o vreme nefavorabilă. O auzi pe Elizabeth bolborosind, așa că adăugă: Știu că doamna Cavanaugh poate fi convingătoare și încăpățânată,

dar mă bazez pe tine să păstrezi siguranța casei și a ocupanților ei. Să nu mă mai dezamăgești încă o dată.

–Am înțeles, domnule.

–Emmett, zise Elizabeth, nu îl învinovăți pe Graham! El a încercat să...

–Ar fi trebuit să te încuie, asta ar fi trebuit să facă.

Ochii ei se îngustară, iar el ridică o sprânceană, fără să fie deloc deranjat. Într-adevăr, mânia ei nu făcea decât să îl excite și mai mult.

–Sunteți aici. Slavă Domnului! Brendan cobora cât putea de repede scările, sprijinindu-se cu putere de balustradă. Am fost bolnavi de îngrijorare. Fetelor! strigă peste umăr. Emmett și Lizzie sunt acasă.

Fratele său merse întâi la Elizabeth, aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Claire și Katie apărură în capătul scărilor și zburară pe trepte, cu expresii evidente de ușurare pe chipuri. Era un miracol că nici una din ele nu se împiedicase și nu-și frânsese gâtul, se gândi Emmett, privindu-le înaintând în fugă. Îngenunche și întinse brațele, câte unul pentru fiecare dintre surorile lui mai mici.

Se ciocniră de el, și brațele lor mici îi înconjurară umerii.

–Bine ai venit acasă, spuse Katie cu fața îngropată în paltonul lui, în timp ce Claire strigă:

–Am crezut că nu o să te mai întorci.

Le îmbrățișă pe amândouă. Cu putere.

–V-am spus, întotdeauna mă voi întoarce. A durat un pic mai mult decât am anticipat, din cauza ninsorii.

–Așa a spus și Brendan, dar și el, și domnul Kelly au fost foarte îngrijorați, îi informă Katie.

–Ei bine, acum este totul bine. De ce nu mergeți amândouă să îi urați bun venit și lui Elizabeth?

Fetele aprobară și se întoarseră cu toții doar ca să îi găsească pe Elizabeth și pe Brendan privindu-i cu atenție. Înainte de a înainta ca să le îmbrățișeze pe surorile lui vitrege, ochii soției sclipiră.

Emmett se îndreptă și se duse la fratele său. Brendan îl bătu pe spate.

–Mă bucur să te văd, fir-ar să fie, îi spuse încet fratele lui. În viața mea nu am fost mai îngrijorat. Nu am putut să dăm de tine și nu aveam de unde să știm dacă Lizzie te-a găsit. Aproape că a trebuit să îl leg pe Kelly ca să nu pornească spre Beaver Street, pe timpul furtunii.

– Mă bucur că l-ai oprit. Nu ar fi trecut de Fifth Street. Emmett își dezbrăcă paltonul și i-l dădu lui Graham. Acum, dacă ne scuzați, soția mea este epuizată și i-am promis o baie.

Brendan ridică uimit o sprânceană și întrebă:

– Asta înseamnă deci... Făcu semn cu bărbia spre Elizabeth.

– Da. Exact asta înseamnă.

– Mulțumesc că ai venit, spuse Emmett, închizând ușa biroului. Era încă devreme, nici ora nouă. O lăsase pe Elizabeth în patul lui, dormind, ca să ajungă la această întâlnire.

Kelly se tolăni într-unul dintre fotolii, în timp ce Colin se așeză la biroul lui, gata să ia notițe. Un al treilea bărbat se ridică ca să dea mâna cu Emmett.

Unul dintre cei mai buni investigatori din New York, Sheridan purta un costum de dimineață din pled verde croit dintr-o lână ieftină, o vestă neagră și o lavalieră verde. Emmett aprecia că investigatorul nu își bătea prea mult capul cu felul în care arăta; asta demonstra că atenția bărbatului era îndreptată în direcția care trebuia.

– Desigur, domnule Cavanaugh. Ați spus că e urgent.

Emmett făcu semn spre fotoliu.

– Ia loc, te rog! Cum sunt drumurile?

Furtuna se sfârșise cu trei zile în urmă, dar abia peste câteva săptămâni orașul avea să își revină complet.

– Mai bune. Aici este liber, dar în centru este în continuare dezastru.

Nu era surprinzător, ținând cont de faptul că rezidenții de mai sus de Fifth Avenue aveau banii care le permiteau să angajeze un echipaj care să îi deszăpezească. Însă cei din alte părți ale Manhattanului erau nevoiți să aștepte până când căruțele de zăpadă aveau să ajungă la ei ori să pună ei înșiși mâna pe lopată.

Emmett se lăsă în fotoliu și își încrucișă mâinile pe birou.

– Motivul pentru care te-am chemat este pentru că vreau să discutăm despre o companie pe care am pus ochii.

Sheridan încuviință, dând din cap. Asta era ceva obișnuit între ei.

– Continuă!

– În clipa de față sunt slabi. Vechea lor companie de investiții tipărea acțiuni în plus și le vindea în folos propriu. Acum, proprietarul răscumpără acțiunile frauduloase, rapid și în tăcere. Asta a creat

o problemă cu fluxul de lichidități. Arătă cu degetul spre Sheridan. Începe cu consiliul de conducere. Află cine are o slăbiciune pe care o putem folosi. Dacă nu e nimic ce putem folosi, atunci dă de urma celor care pot fi cumpărați. Am nevoie de cel puțin opt bărbați care să mă ajute. Dacă le cumpăr acțiunile, ar trebui să fie de ajuns ca să obțin majoritatea.

– De ce nu cumperi destule acțiuni publice la vedere, dacă nu te superi că întreb? Am putea găsi o cale de a le scădea prețul.

– Am nevoie să îl iau prin surprindere pe proprietar. Nu vreau să afle decât atunci când va fi prea târziu, când nu va mai putea riposta ori să se regrupeze.

Sheridan își notă ceva în carnețel.

– Sigur. Ce companie?

– Northeast Railroad.

Creionul investigatorului se opri, fiind singura reacție pe care o avu la acea dezvăluire. După o clipă, continuă să scrie.

– Nici o problemă, domnule Cavanaugh. Mă apuc imediat.

– Mulțumesc, Sheridan. Onorariile noastre obișnuite, plus un bonus, dacă îmi găsești mai mult de opt înainte de sfârșitul lunii.

Sheridan încuviință, dând din cap și își luă la revedere. Emmett se ridică în picioare și se întinse, având spatele înțepenit. Satisfacerea nevestei cerea mult de la un bărbat, se gândi el surâzând. Oare se trezise? Dacă se grăbea, putea să o prindă în timp ce făcea baie.

– Colin, o iau înainte. Mă voi întoarce curând și putem discuta ce trebuie...

– Nu te va ierta niciodată.

Asta fusese din partea lui Kelly, a cărui voce egală, adâncă, se revărsă în încăpere dezaprobator. Nu se mișcase din loc, rămânând împietrit ca o statuie, cu o încăpățânare familiară întipărită pe chip.

– Colin, fă o plimbare! Asistentul dispăru, și Emmett se reașeză. Alese un trabuc și îl aprinse fără grabă. Suflând o gură de fum, se lăsă pe spate și își întinse picioarele. Aveai ceva de spus?

– Doar nu crezi, sincer, că îi poți ruina fratele și să îi răpești moștenirea de familie, pentru ca apoi să nu suferi nici o repercusiune, nu-i așa?

– Aici e vorba de afaceri, Kelly. Afacerile *mele*. Soția mea nu are nici un cuvânt de spus în privința felului în care le conduc.

– Afaceri, spui?

Emmett răsuci trabucul între degete, cercetându-i capătul.

– Achiziția companiei Northeast aproape că va dubla profiturile companiei East Coast, ca să nu mai pomenesc despre câștigul venit de la căile ferate. Este vorba despre o decizie isteață.

– La naiba cu decizia ta isteață, se răsti Kelly. Faci asta doar fiindcă nu îl placi pe Sloane. I-ai purtat întotdeauna pică, pentru felul în care a crescut. Ce să zic! Plângi că nu te-ai născut și tu în Washington Square. Te-ai însurat cu sor-sa. Nu îți ajunge asta ca răzbunare?

– Nu! Emmett lovi cu palma biroul. La naiba, răzbunarea asta nu e de ajuns. Vreau să îl îngrop! Să îl las fără tot ce contează pentru el.

– Și cum o va afecta asta pe femeia care doarme în fiecare noapte în patul tău? Crezi că nu va suferi dacă ești hotărât să îl duci la ruină? La bine și la rău, își iubește fratele.

– Da, dar este soția *mea*. A ales să mă iubească, să mă respecte și să mă asculte – pe mine, nu pe fratele ei.

Kelly oftă îndelung, cu fălcile încleștate, în timp ce privea peretele opus.

– Am văzut cum se uită la tine de la furtună încoace. Te iubește, Bishop. Ești dispus să dai cu piciorul la tot, știind că s-ar putea să nu o mai recâștigi?

Emmett simți cum se încruntă. Dragoste? Ideea părea ridicolă. Poftă trupească, poate. Deranjat de cuvintele prietenului său, își scoase ceasul de buzunar din aur și îl întoarse. Mișcarea aceea îl liniști și își spuse că Elizabeth avea să înțeleagă, în cele din urmă. Știa cum funcționează afacerile mari, că fuziunile și preluările erau una dintre aspectele succesului. Dacă nu creșteai și nu te adaptai, afacerea ta avea să fie, în curând, cea supusă riscului.

– Ești al naibii de prost, spuse Kelly când tăcerea se prelungi. Cred că ar trebui să încep să îți mut lucrurile înapoi în Beaver Street.

Emmett își privi prietenul ridicându-se țeapăn, deschizând larg ușa biroului și tropăind pe coridor. Kelly se înșela, se gândi Emmett. Elizabeth avea să înțeleagă... nu-i așa?

– Nu tragi cu ochiul, așa-i? întrebă Emmett pentru a treia oară.

– Nu, minți Lizzie, și întredeschise pleoapele foarte, foarte ușor, ca să se uite în jur.

Cu câteva minute în urmă, Emmett apăruse în garderoba ei, o expediase pe Pauline, și apoi o ridicase în brațe, cu promisiunea unei surprize pe buze. Îi spuse după aceea să închidă ochii și începură să colinde prin casă. Dimensiunile soțului ei nu încetau niciodată

să o impresioneze – mai ales atunci când o cără pe brațe ca și cum nu ar fi cântărit absolut nimic.

Își apăsă fața de gâtul lui și inspiră. Condimente, o urmă vagă de trabuc, precum și un parfum, toate îi zăboveau pe piele, și nu se putu abține să nu îl muște ușor. El se împiedică, picioarele cedându-i.

– Vrăjitoareo! Încerci să ne rănești pe amândoi?

Urmară scări și, din nou, alți pași.

– Am ajunge mai repede dacă m-ai lăsa jos, îi spuse ea.

– Și unde mai e distracția? Deschise o ușă, împingând-o, și un val de căldură umedă îi lovi nările. Deschide ochii, spuse el, punând-o în picioare.

În fața ei se întindea o piscină mare, dreptunghiulară, iar aplicele de pe pereți aruncau pe suprafața apei o strălucire din altă lume. Piscina, așa cum îi explicase Brendan, cu câteva săptămâni în urmă, era încălzită dedesubt, permițând înotul tot timpul anului. Era important, spusese el, pentru că îi permitea să își păstreze în formă piciorul rănit, dar Lizzie suspecta că Emmett folosea și el piscina. Cum altfel s-ar fi explicat fizicul soțului ei, mai degrabă de zeu grec decât de magnat al oțelului?

Designul încăperii avea o tentă hedonistă, coloanele corintiene, piatra și mozaicul amintind de o baie romană decadentă. Frescele care acopereau tavanul îl înfățișau pe Hades pășind din carul său cu Persefona îndurerată în brațe. Băncile de lângă perete invitau oaspeții să îi privească pe înotători, deși în noaptea aceea ea și Emmett erau singuri.

– Cazanul a mers destul de mult și apa este acum, din nou, caldă. Vino, o trase el în față, ocolind marginea piscinei.

– Nu înotăm? Nu știa să înoate, dar apa arăta tentant. Calmă și limpede precum cristalul, se imagină cu mâinile lui pe ea, susținând-o, în timp ce plutea la suprafață. Se cutremură.

– Nu, deși, dacă vrei, putem face și asta, mai târziu. Vreau să îți arăt altceva. Trecu printr-o arcadă, de pe partea stângă a piscinei, ținând-o strâns de mână.

– O baie turcească, șopti ea de îndată ce trecură pragul. Detaliile erau exact așa cum și le imaginase, cu mozaic alb și albastru, priciuri și perne roșii, accente aurii și uși curbate. Un bazin mic, limpede, fusese săpat în podea, cu trepte coborând în apă, iar apa curgând dintr-un cap de leu din alamă montat în perete.

– Exact, spuse soțul ei. Am citit că băile de aburi ar putea fi benefice pentru răni și dureri musculare. Ridică din umeri.

Așa încât construise încăperea pentru Brendan. Un val de tandrețe o copleși. Știa de la Brendan că Emmett se considera responsabil de accidentul fratelui său mai mic. Probabil că acesta era felul în care Emmett încerca să se revanșeze.

– Este minunat.

– I-am angajat pe aceiași bărbați care au construit baia turcească de pe West Twenty-Sixth Street. Este autentică, ori atât cât s-a putut de asemănătoare.

– Brendan nu mi-a arătat încăperea aceasta atunci când mi-a făcut turul casei, spuse ea în timp ce Emmett se îndrepta către o ușă.

– Mă bucur, atunci, că sunt cel care te-a surprins. Așteaptă aici. Deschise ușa și dispăru înăuntru. Reveni, câteva secunde mai târziu. Am dat drumul să se încălzească apa. Într-un moment vom avea și aburi. Își dădu jos halatul greu și îl aruncă pe o bancă. Urmă cămașa, brațele lui puternice desfăcând nasturii bumbacului alb, scrobit, ca să scoată la iveală umeri masivi și brațe musculoase, îngrădite de lenjeria strâmtă, albă. Indiferent de câte ori îl privise dezbrăcându-se, efectul fusese întotdeauna același: respirația i se accelera și partea de jos a trupului îi lua foc.

– Dezbracă-ți halatul, îi ordonă el, privind cu jind.

– Sunt prea ocupată să admir peisajul, spuse ea când el își dădu jos pantalonii.

– Zău? Ei bine, după ce voi fi gol, cine se află aici, încă îmbrăcat, va fi aruncat în piscina rece de lângă perete.

– Nu ai îndrăzni!

Ridică o sprânceană care voia să zică: „Vai, cred că amândoi știm că aș face-o". Lizzie se grăbi să își desfacă legătura halatului, care zbură fâlfâind către pământ. Purtând încă cămășuța subțire, știa că haina nu prea îi ascundea curbele. Ceea ce i se confirmă când privirea lui Emmett hoinări peste silueta ei, cu ochii strălucind de excitare.

– Mai bine te-ai grăbi, spuse el cu vocea răgușită în timp ce degetele îi zburau pe nasturii combinezonului său.

Mușcându-și amuzată buza, se ocupă cu furie de nasturii minusculi ai corsetului. Lăsând la o parte jena, scopul ei era acela de a câștiga, de a-și lepăda hainele înaintea lui. După ce desfăcu o bună parte din ei, trase poalele în sus, peste cap. Pe când era orbită de material, niște mâini o cuprinseră brusc și o izbiră de un trup gol, puternic.

– Nu destul de repede, nevastă, mârâi el și se aplecă să o arunce pe umăr. Râzând, Lizzie își trase cămășuța peste cap și o lăsă să cadă.

Poziția îi permitea privirii să se concentreze pe cel mai perfect fund masculin creat vreodată. Nici un centimetru de grăsime ori de piele lăsată, el era o statuie din marmură care prinsese viață. Când el deschise ușa camerei de aburi, ea își lunecă mâinile de-a lungul spatelui lui, peste cicatricile aspre, ca să îi cuprindă cu palmele proeminențele bine lucrate, strângând și bucurându-se de mișcarea mușchilor sub piele. Fură învăluiți într-o clipă de un nor umed de aer fierbinte, zăpușeala profundă înfășurând-o ca o pătură.

– Pantalonașii mei! Emmett, vor fi distruși!

Îi plesni în joacă fundul.

– Nu te teme, îi voi scoate la timpul potrivit.

Fără să o lase jos, Emmett se lăsă pe banca acoperită cu faianță, așezând-o în poala lui.

– Ce zici? murmură el, aplecându-se ca să se cuibărească lângă gâtul ei.

Sub fundul ei acoperit de pânză se afla căldura lui, cu erecția care creștea cu fiecare secundă.

– Zic că îți place, îl tachină ea, trecându-și palmele peste conturul umerilor lui lați.

– Cu siguranță. Mâna îi călători ca să îi cuprindă sânul gol. Tu, caldă, goală și alunecoasă, te afli, într-adevăr, undeva sus, pe lista lucrurilor care îmi plac.

Curând, mărgele de umezeală se acumulară pe pielea ei, iar mâna lui Emmett alunecă lent peste ele, ridicând-o către gura lui, ca să o sărute. Limba lui o invadă rapid și îi așeză coapsele de o parte și de alta a șoldurilor lui. Sânii ei îi întâlniră pieptul, iar pielea aspră și părul creț îi tachinară vârfurile întărite ale sfârcurilor, în timp ce el îi explora gura cu o meticulozitate desăvârșită.

Cu blândețe, el îi arcui spatele și își coborî capul asupra sânilor ei, strecurându-și unul dintre vârfuri în gură. Supse tare, obținând o exclamație din partea ei, felul în care gura lui trăgea trimițând șocuri în miezul ei. Scăldă mugurele țuguiat cu limba, îl frecă ușor cu dinții și nu îi îngădui să scape de tortura păcătoasă. Respirația ei greoaie răsună în spațiul îngust, o febră disperată făcând-o să se zvârcolească cu o rugăminte tăcută, dar el continuă să o tortureze, sugând profund și lingând îndelung, până când se înfioră toată. Trupul

i se tensionă, cățărându-se, încordându-se și jinduind mai mult după atingerea lui; îl dorea pretutindeni și în același timp.

– Emmett, te rog, șopti ea, sunetul ajungând înfundat la urechile lui, în timp ce Lizzie își legăna șoldurile pe pântecul lui, căutând descărcarea.

Depuse șiruri de săruturi de-a lungul conturului sânilor ei, apoi în sus către claviculă.

– Da?

– Am nevoie de tine! Repede, te rog!

Își trecu dinții pe maxilarul ei, iar ea tremură, în ciuda căldurii dogoritoare care îi înconjura.

– Unde?

– Peste tot, spuse ea, aspru, urând și, în același timp, plăcându-i la nebunie felul în care el o tachina.

– Voi avea nevoie de instrucțiuni, doamnă Cavanaugh. Sunt un bărbat care preferă detaliile.

Știa că era adevărat. Aflase că, cu cât vorbele îi erau mai directe și mai obscene, cu atât mai mult reacționa. Și, din moment ce îi plăcea grozav să îl vadă pierzându-și controlul, devenise chiar curajoasă în ultimele câteva zile.

– Înăuntrul meu.

– Aici? întrebă el, urmărindu-i cu degetul conturul buzelor, pe care ea le despărți ca să își lunece limba în jurul degetului. În timp ce îl gusta, ochii lui se încețoșară, respirația i se acceleră.

– Poate mai târziu. Privirile li se întâlniră. În clipa asta, te vreau între picioarele mele.

Pieptul i se ridica și i se cobora, iar liniile de pe chip i se încordară. Nerăbdător. O ghidă deasupra lui, cu intrarea pregătită direct peste erecția lui. Băgă mâna între ei ca să apuce baza mădularului.

– Te-ai udat pentru mine? întrebă el, mângâind-o încet cu vârful mădularului de-a lungul crăpăturii.

Ea își dădu capul pe spate, mușcându-și buza ca să nu strige. Ca să nu îi ceară să o posede.

– Ah, da, chiar acolo, murmură el și coroana lată, fină, îi străbătu încet tunelul, deschizând-o și penetrând-o, iar ea savură lărgirea învecinată cu durerea. Se lăsă în jos, centimetru după centimetru delicios, până când șoldurile ei întâlniră pielea masculină, aspră. Degetele lui se îngropară în pielea coapselor ei, când ea se opri, ca să savureze senzația copleșitoare de plin.

–Acum călărește-mă! Tare. Ea nu pierdu timpul, ridicându-se și coborându-se iar și iar, pelvisul ei agitându-se ca să dea naștere acelei frecări sublime de care amândoi aveau nevoie. Emmett își coborî pleoapele și își propti capul de faianță, mulțumit să o lase pe ea să impună ritmul. Gropița din bărbia lui îi făcea cu ochiul, așa că se aplecă înainte ca să o muște cu dinții. Inspirația lui rapidă o făcu să zâmbească.

–Semnul diavolului, șopti ea, făcând referire la numele pe care el îl pomenise cândva legat de ușoara imperfecțiune.

–Și, cu toate astea, îl iubești.

–Într-adevăr, așa e. „Așa cum te iubesc pe tine". Dar nu rosti acele ultime cuvinte, le păstră aproape de inima ei, și își strânse, în schimb, pereții interiori în jurul erecției lui.

Drept răspuns, el mormăi:

–Dumnezeule, îmi place la nebunie când faci asta. Îl strânse încă o dată, iar el o trase aproape pentru un sărut lung, amețitor. Mă lași să încerc ceva?

Respiră întretăiat. Până atunci, îi arătase o groază de lucruri, fiecare experiență fiind mai plăcută decât cealaltă. Nu avea nici un motiv să se îndoiască de faptul că și aceea avea să fie la fel de plăcută, așa că aprobă, dând din cap.

–Ridică-te! O ajută să se dea jos din poala lui și să stea pe podeaua acoperită cu faianță. Îi dezlegă pantalonașii și îi coborî bumbacul subțire pe picioare, ridicându-i un picior, apoi pe celălalt. După ce îi împachetă, puse materialul ud pe jos. În genunchi. Vreau să te iau pe la spate.

Fu cuprinsă de entuziasm, chiar dacă din gura ei se auzi doar:

–Ești sigur?

–O, da, cu siguranță.

Mâini puternice o ajutară să se așeze în poziție, faianța de sub palmele ei fiind umedă și neiertătoare, în timp ce se lăsă în patru labe. Se simțea expusă în poziția aceea, dar toate plângerile îi zburară din minte când Emmett începu să intre în coridorul ei.

–Dumnezeule, ești minunată, gâfâi el uimit, pătrunzând și mai adânc. Îi strânse șoldurile, trase, trupurile apropiindu-li-se, până când o pătrunse complet.

Lizzie strigă de plinătate, penetrarea fiind mult mai adâncă în felul acela.

Cu blândețe, îi desenă cercuri pe spinare.

– Ești bine?

Nu putu decât să încuviințeze din cap, euforia răpindu-i puterea de a vorbi. El se retrase, doar ca să revină, mângâind, pompând, până când atinse un punct care îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie.

– Vai de mine, exclamă, iar el o făcu din nou. Emmett!

Penetrările se accelerară, și strigătele ei deveniră mai sonore, până când el întinse mâna și găsi moțul tare din vârful crăpăturii ei. Atingerea o făcu să atingă apogeul, membrele aproape îi cedară în timp ce fu scuturată de convulsii. Urmă și el, curând, strigătul lui răgușit ricoșând din pereții acoperiți cu faianță.

După un moment, căzu pe bancă, trăgând-o aproape.

– Dumnezeule, Elizabeth, șuieră. Ce îmi faci...

– Sper că e de bine, spuse ea, gâfâind pe umărul lui.

– Atât de bine, încât mă sperie, zise și o sărută pe creștet.

Capitolul 16

Un lucru este indispensabil pentru o căsnicie fericită, și acela este încrederea reciprocă.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Lizzie știu că nu era ceva în regulă din clipa în care păși în salonul pentru micul dejun.

Emmett se îmbrăca încă sus, iar ea coborâse singură să ia micul dejun, nerăbdătoare să își înceapă ziua. Spera să meargă la birou, dacă străzile fuseseră îndeajuns de curățate de zăpadă.

Kate, Claire și Brendan erau deja așezați la masa lungă, antrenați într-o discuție cu voce joasă.

– Bună dimineața tuturor, le strigă ea plină de veselie.

O mișcare discretă îi prinse privirea înainte ca Brendan să se ridice în grabă.

– 'Neața, Lizzie.

Katie și Clare o urmăriră din priviri în timp ce se apropia, cu ochii mari și atenți.

– Bună dimineața, Lizzie, spuseră fetele în cor.

Lacheul îi trase scaunul, și Lizzie luă loc. O tăcere ciudată se așternu în timp ce își turna cafeaua.

– Am întrerupt ceva?

– Nu, răspunse imediat Brendan. Doar stăteam și ne plănuiam ziua, nu-i așa, fetelor?

– Da, spuse Katie. Asta e tot ce făceam. Așa-i, Claire?

– Mda! Spuse fata mai tânără. *Nu* ne uitam pe ziar.

Brendan mârâi, iar Katie își acoperi gura, înspăimântată. Înainte ca Lizzie să întrebe care era cauza reacțiilor lor curioase, un alt lucru, mult mai important, necesită atenția ei.

– Claire, unde ai auzit cuvântul acela?

– Ziar? întrebă fata cu gura plină de prăjitură.

– Nu. Cel la care mă refer este „mda".

– A, Kelly spune cuvântul acela. Înseamnă da.

Lizzie se gândi să discute, cu prima ocazie, despre limbajul pe care îl folosea Kelly în preajma fetelor.

– Claire, o doamnă nu ar trebui să folosească niciodată un limbaj vulgar ori jargonul. Trebuie să enunțe ceea ce dorește să spună cu bună-știință și clar, pentru a fi înțeleasă. Modul în care te exprimi este o reflexie a modului în care vei fi perceput de ceilalți.

Sprâncenele fetelor coborâră, părând să asculte cu multă atenție sfatul.

– Da, Lizzie.

– Bun. Acum, ce era atât de interesant în ziarul de dimineață?

– Nimic, răspunse Brendan, aruncând priviri severe surorilor lui vitrege. Aceleași povești vechi, plictisitoare.

Lizzie fredonă și întinse mâna.

– Excelent. Îmi plac grozav poveștile vechi, plictisitoare. Pot?

Brendan se holbă la ea, iar Lizzie aproape văzu cum i se învârteau rotițele în cap. Deși nu se cunoșteau decât de puțin timp, el ar fi trebuit deja să știe că ea nu avea de gând să renunțe.

Oftând, scoase ziarul de sub masă.

– Ca să știi, nimeni de la masa asta nu crede o iotă. Puse ziarul în mâna ei.

Cu un nod în stomac, Lizzie descoperi pe pagină o caricatură mare, cu două personaje anonime, pe care le recunoscu imediat.

O mireasă stătea la altar, căsătorindu-se cu un drac care semăna foarte tare cu Emmett, în timp ce tivul rochiei îi era ridicat în mod indecent, deasupra gleznei. Lângă perete erau aliniați bancheri

de pe Wall Street, cu ochii ațintiți în mod dramatic asupra piciorului ei gol. Legenda spunea: „Deschis pentru afaceri".

Exclamă și mâna îi zbură la gură.

– Dumnezeule! Cum de aflaseră ziarele de firma ei? Înainte să își dea seama ce face, rupse pagina din ziar și o mototoli în mână. Emmett nu trebuie să vadă asta, îi spuse lui Brendan. Și nici noi nu trebuie să îi spunem.

– Ce nu trebuie să vadă Emmett? întrebă soțul ei, intrând în salonul pentru micul dejun.

Lizzie puse rapid pe masă ziarul fără caricatură, care se afla acum sub scaunul ei. Nu îi veni în minte nici o minciună credibilă, așa că aruncă o privire către Brendan, rugându-l din ochi.

– A, nimic, răspunse Brendan. Doar un articol despre problemele cu sindicatul din Ohio.

– Nu sunt nici un fel de probleme cu sindicatul din Ohio, remarcă Emmett, turnându-și cafea. Proaspăt bărbierit și îmbrăcat într-un costum de dimineață maro-închis, era încântător. Lizzie l-ar fi mâncat în loc de mic dejun. Îi privi mâinile mari ocupându-se de activități banale, cum ar fi pregătitul cafelei, cu aurul verighetei scânteind în lumina dimineții timpurii, și își aminti cum o făcuseră mâinile acelea să se simtă, nu cu mult timp în urmă, în dimineața aceea. Un zumzet surd de excitare îi străbătu venele. Poate reușea să îl convingă să viziteze din nou baia turcească în seara aceea.

– Nu sunt? Atunci, poate că nu era Ohio. Oricum, nu doream să te îngrijorezi.

– Bren, ești un mincinos îngrozitor de prost. Fetelor, mergeți și o găsiți pe doamna Thomas. Este vremea să vă începeți lecțiile.

De data asta, fetele nu protestară, ci se ridicară în tăcere și părăsiră încăperea. Emmett bătea darabana în masă, semn pe care Lizzie începuse să îl recunoască de-acum ca fiind nerăbdare.

– Acum, care dintre voi vrea să îmi spună adevărul?

Lizzie nu dorea să mintă... însă ar fi fost cu mult mai rău dacă spunea adevărul. Poate o eschivare ușoară l-ar fi liniștit.

– E vorba despre o caricatură aiurită. De fapt, nimic important.

Ochii întunecați o priponiră locului, și ea se cutremură, amintindu-și de hotărârea aprigă și de voința nepotolită ce sălășluiau în soțul ei. Când o privea cu aceeași intensitate în pat, nu avea nici o șansă să îi reziste. Într-o clipă, o putea transforma într-o dorință stringentă tremurătoare care cerșea.

Buzele i se curbară, ca și când ar fi simțit direcția în care porniseră gândurile ei.

– Elizabeth?

Oftă și își alungă din minte gândurile obscene.

– Nu, Emmett. Nu e nevoie să o vezi.

– Nu?

– Nu, nu e.

– Sunt de acord, Em. E o caricatură pe care nu e nevoie să o vezi. Brendan își drese glasul: Cel puțin câțiva ani de aici încolo.

Emmett își trânti cotul pe masă, cu palma întinsă, și continuă să o privească pe Lizzie calm, așteptând.

– Poate ar trebui să mergem să înotăm mai întâi...

– *Acum*, mormăi el, și Lizzie scoase de sub scaunul ei pagina de ziar făcută ghemotoc și i-o puse în palmă.

Degete lungi netezir hârtia. Cercetă caricatura, apoi se repezi către lacheul care stătea lângă ușă.

– Găsește-l pe Kelly! Imediat!

Lacheul o luă la fugă mâncând pământul, iar Lizzie spuse:

– Emmett, nu! Indiferent ce ai de gând...

– E treaba mea. Mă voi ocupa de asta în felul meu.

– Vai, Doamne, murmură Brendan, frecându-și sprânceana. Sunt medic. Nu ar trebui să vorbești despre crimă în fața mea.

– Mda, Bish? Kelly intră grăbit în încăpere, gâfâind ușor. Ai nevoie de mine?

Emmett întinse ziarul. Kelly se apropie și fluieră îndelung la vederea desenului. Schimbă priviri pline de înțeles cu Emmett.

– O să mă ocup. Făcu cale întoarsă și dispăru.

Cât se poate de calm, Emmett ceru lacheului ouă fierte și cârnați. Luă restul ziarului și îl răsfoi, paginile foșnind în tăcerea subită.

Lui Lizzie îi venea să îl strângă de gât.

– Spune-mi ce ai de gând.

– Brendan, ai putea să ne lași singuri pentru o clipă pe mine și pe soția mea?

– Desigur. Brendan se ridică și își luă bastonul. Oricum, am de făcut niște vizite. Ne vedem la cină.

Cu un semn din bărbie, Emmett îl expedie și pe lacheu, care o lăsă pe Lizzie singură cu soțul ei. Tot felul de gânduri începură să se învârtă în mintea ei. Emmett era incredibil de protector și nu putea decât să-și închipuie cât de mânios trebuia să fie din cauza a ceea

ce se întâmplase. Își aminti că aproape îl sugrumase pe fratele ei în seara aceea, la Sherry's.

– Ce vei face? Ai de gând să îl rănești pe caricaturistul acela?

– Asta crezi tu că fac, că umblu de colo-colo, rănind oamenii dacă m-au jignit?

Tonul inocent nu o păcăli.

– O chestiune de semantică, Emmett. Îl vei pune pe Kelly să îl rănească pe acel caricaturist?

– Posibil. Te-ar deranja lucrul ăsta?

– Da! exclamă ea. Nu vreau să fie rănit nimeni, chiar dacă sunt la fel de mânioasă ca și tine. Nu îmi dau seama nici măcar de unde a aflat de firma mea.

– Am contactat ziarul pentru a le propune un interviu. Se relaxă pe scaun, cu ceașca din porțelan în mâini. M-am gândit că poate ai dori să faci senzație în presă cu ocazia deschiderii, așa cum au făcut Woodhull și sora ei, acum câțiva ani.

– Ai făcut asta fără să discuți cu mine mai întâi?

– Dacă ziarul ar fi fost de acord cu articolul, ți-aș fi spus. Este evident faptul că reporterul mi-a înșelat încrederea și va plăti scump pentru neglijență.

Aproape că își dădu ochii peste cap.

– Emmett, nu poți lupta cu toți cei care îndrăznesc să râdă de mine sau să mă vorbească de rău.

Sorbi îndelung, apoi puse din nou ceașca pe farfurioară.

– Elizabeth, exact asta am jurat că voi face. Am promis în fața lui Dumnezeu să te onorez și, dacă va trebui să cumpăr afurisitul acela de ziar, doar ca să îl concediez pe acel caricaturist, o voi face. Dacă te face să te simți mai bine, mă voi asigura că nu va mai pune vreodată mâna pe un creion toată viața lui. Aplecându-se, lovi cu degetul în masă, pentru a sublinia. Mă voi lupta bucuros cu fiecare ziar, cu fiecare caricaturist – *cu fiecare persoană din orașul ăsta blestemat* – ca să îmi țin acea promisiune. Înțelegi?

Rămase cu gura căscată, respirația părăsindu-i plămânii cu un șuierat. Nu putea vorbi, nu putea *gândi* după o astfel de declarație, inima îi bubuia. Cum trebuia să reacționeze? Soțul ei amenința cu răzbunarea, cel mai probabil fizică, iar ea găsea lucrul acesta... excitant. Ce era în neregulă cu ea?

Încă nu rostise cuvintele, dar ceea ce auzise păruse, cu siguranță, o declarație de dragoste. Totuși, era încă supărată că el dezvăluise

detalii despre firma ei, fără a-i spune mai întâi. Oare Emmett îi spusese și lui Will despre firmă?

– Înțeleg, dar te rog ca pe viitor să nu mai iei decizii în numele meu, fără să mă întrebi. Nu eram pregătită să fac public lucrul acesta. Asta mă face să eșuez încă înainte să încep.

În timp ce o privea, expresia i se înmuie.

– Draga mea, lucrul pe care New Yorkul îl iubește mai mult decât orice altceva este spectacolul, așa că deschide cu cât mai multă fanfară poți suporta. Nu ești o lașă și ai două lucruri pe care înalta societate nu le va înțelege niciodată: inteligență și talent. Așa că nu te chinui să te ascunzi. De altfel, nimeni nu te poate răni – nu mă voi da în lături de la nimic ca să te protejez, dacă îndrăznesc să încerce.

Se simți năpădită de o căldură care îi pătrunse până la oase. Îl iubea pe bărbatul ăsta atât de mult, încât o lua amețeala. Punându-și pe masă șervetul, parcurse cei câțiva pași care îi despărțeau. Își plimbă palmele peste umerii lui largi, puternici, și simți pe piele materialul moale și fin al redingotei lui. Se aplecă până când buzele îi atinseră urechea.

– Iar eu am promis în fața lui Dumnezeu că îmi voi iubi și prețui soțul. Ai vrea să mă urmezi în dormitorul nostru pentru a-ți putea demonstra?

Emmett sări atât de repede în picioare, încât scaunul i se clătină. O prinse de mână și începu să o tragă după el către hol.

– Dacă insiști.

Mai târziu, în acea după-amiază rece de martie, intersecția dintre John Street și Broadway fremăta. În încercarea de a se încălzi, Lizzie strângea la piept săculețul, în timp ce aștepta în cupeu, privind cum agenții de bursă intrau și ieșeau grăbiți din restaurantul de la parter.

Oare cum era să stai în sala de negocieri, cu puterea și banii curgând prin propriile tale mâini? Averi câștigate, averi pierdute. Desigur, trebuie să fie o grabă amețitoare. Totuși, din cauza politicii „doar pentru bărbați" de la bursă, Lizzie nu avea niciodată să știe.

Robbie, bărbatul pe care îl angajase, ieși în cele din urmă pe ușa principală a clădirii. Nu se mai văzuseră încă de dinainte de furtună. Însă îi telegrafiase instrucțiuni, insinuând faptul că erau din partea fratelui ei, dar, după caricatura din ziua aceea, îi datora, probabil, o explicație.

Grăbindu-se pe trotuar, alergă ca să îl prindă din urmă.

– Robbie, îl strigă din spate. Robbie, așteaptă, te rog!

El se opri și se întoarse, cu o expresie circumspectă. Probabil că văzuse caricatura.

– Bună ziua, doamnă Cavanaugh.

– Bună, Robbie. Putem discuta o clipă?

Încuviință, dând din cap și, în curând, cei doi erau așezați în micul ei vehicul. Își puse săculețul în poală.

– Bănuiesc că ai văzut ediția de astăzi a ziarului *Post*.

– Da, am văzut-o. Nu spuse nimic altceva, doar își încreți buzele.

Ea oftă.

– Nu te-am mințit niciodată, Robbie. Când ne-am întâlnit prima dată, tu ai presupus că fratele meu avea să fie implicat, iar eu nu te-am corectat.

– De ce nu mi-ați spus adevărul?

– Pentru că m-am temut că nu vei lucra cu mine, că nu mă vei lua în serios, dacă ai fi știut că eu eram cea care îți dădea instrucțiunile.

Clătină din cap.

– Nu am nimic împotriva femeilor care muncesc, doamnă Cavanaugh. Mama mea a avut două slujbe de când tatăl meu a fost rănit, cu câțiva ani în urmă. Și, din câte am văzut pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, se pare că știți mai multe despre acțiuni decât majoritatea bărbaților de la bursă.

– Mulțumesc, Robbie. Fericirea îi umplu pieptul, auzind complimentul. Te-am subestimat și îmi pare rău. Sper că mă vei ierta.

I se lărgiră puțin ochii, și gâtul i se înroși.

– Considerați că am uitat, doamnă.

– Excelent. După cum, probabil, ți-ai dat seama, în urma caricaturii aceleia, am de gând să îmi deschid propria mea firmă de brokeraj. Soțul meu a fost de acord să mă sprijine.

– Păi, dacă doriți, aș fi onorat să plasez în continuare ordinele dumneavoastră, doamnă.

– Mi-ar plăcea foarte mult. Totuși, nu pot spune că nu vei fi luat peste picior pentru asta.

El ridică din umeri.

– Nu îmi pasă prea tare de asta. Fac față tuturor tachinărilor din lume, dacă o să câștigăm bani.

– Cu siguranță că acesta e planul meu. Că veni vorba, cum ne-am descurcat astăzi? Nu am apucat să citesc teletipul. Fusese ocupată, baricadată cu soțul ei într-o zi binecuvântată plină de păcate.

– Am făcut-o eu. Iată socoteala! Scoase din servietă un teanc mic de hârtii și i le înmână. Riscul pe care l-am luat cu Seneca a meritat. V-ați triplat investiția.

Lizzie zâmbi, amintindu-și discuția pe care o avusese cu Emmett în legătură cu compania de textile. Abia aștepta să îi spună câți bani făcuse pentru ei.

– Mulțumesc. Băgă hârtiile în săculețul ei și îi dădu o listă. Aici e un plan pentru săptămâna viitoare.

– Dacă nu v-ați uitat astăzi, cred că nu ați văzut ce s-a întâmplat cu acțiunile soțului dumneavoastră, spuse Robbie. Au scăzut spectaculos.

Clipi.

– Au scăzut? Oare Emmett știa? Cât de jos au ajuns?

– Am pus numerele în notițele mele de-acolo. Robbie arătă spre săculețul în care pusese hârtiile. Când s-a deschis piața, au fost zvonuri despre o anchetă legală în desfășurare. Nu am putut să îmi dau seama de unde au apărut zvonurile, dar agenții au luat-o razna. Ceva în legătură cu faptul că au fost făcute acuzații de corupție.

– Nu există nici o investigație în desfășurare, spuse ea, deși nu putea fi sigură. I s-ar fi destăinuit Emmett?

– Amândoi știm că zvonurile nu trebuie să fie adevărate ca acțiunile unei companii să se prăbușească, zise Robbie. Dar în cele din urmă s-a echilibrat totul.

– Ai...?

– Da. V-am urmat instrucțiunile întocmai. Am lichidat unele dintre celelalte participații pe care le aveați, și restul l-am împrumutat de la banca New American, așa cum m-ați îndrumat. Felicitări! Acum dețineți mai mult de un sfert din acțiunile companiei East Coast Steel.

Compania Northeast Railroad își avea birourile pe Vesey Street, nu departe de primărie și imediat la nord de Bursă. Amplasamentul îi ajutase mult pe cei din familia Sloane, din moment ce aceștia se mișcau atât de ușor între afaceri, politică și snoaba societate newyorkeză.

Deși lumina după-amiezii scădea, mânia lui Emmett ardea mai fierbinte decât 100 de sori, în timp ce urca treptele către al doilea

etaj. Furia îi era palpabilă, în măruntaie parcă avea un animal viu, agitat, pe care nu îl mai simțise atât de acut de când părăsise Five Points.

Sloane era un bărbat mort.

Caractere albe, imaculate, împodobeau ușa, vestind ocupantul dinăuntru. Emmett o smulse în lături și păși înăuntru, cu Kelly imediat în urma lui.

Patru tineri erau așezați la birourile lor, cu creioanele în mână, și toți ochii se întoarseră către noii sosiți. Existau două uși, nici una din ele inscripționată.

– Unde este Sloane? mârâi el la angajați.

Niște degete arătară către ultima ușă de pe partea stângă a încăperii, și Emmett țâșni către biroul privat. Răsucind clanța, păși înăuntru și îl găsi pe Emmett discutând cu doi bărbați, amândoi bine cunoscuți lui Emmett. Maiorul, Abram Hewitt, și Richard Croker, care conducea Tammany. Dumnezeule, ce companie groaznică avea Sloane!

Ochii zburară către ușă, acolo unde Emmett se postase.

– O vorbă, mârâi el, sfredelindu-l cu privirea pe Sloane.

Hewitt și Croker se ridicară și își puseră meloanele. Croker îi întinse mâna lui Emmett.

– Cavanaugh. Am auzit că te-ai însurat cu sora lui Sloane. Felicitările mele!

Emmett mulțumi scurt și dădu mâna și cu primarul. Puterea din New York se schimba o dată la câțiva ani și, în clipa de față, acești doi domni se aflau aproape de culme. Deși se zvonea că Hewitt nu avea suportul necesar pentru a fi reales – nici măcar pe al lui Croker. Dar Emmett încercase să nu se implice în politică, atât cât o putea face cineva cu poziția lui. Aparent, Sloane nu era de aceeași părere.

Hewitt și Croker plecară curând după aceea, lăsându-i pe Emmett și pe Sloane singuri.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? se răsti Sloane încruntat. Nu poți da buzna în biroul meu și să îmi întrerupi întâlnirile.

Ca de obicei, Sloane era îmbrăcat impecabil, nici un fir de păr nelalocul lui. Lui Emmett îi zvâcniră templele din cauza ranchiunei.

– Nu dau un ban pe întâlnirile tale, spuse el. Vreau să știu ce dracu' crezi că faci.

Sloane se lăsă în scaunul lui și se frecă la ochi.

– Nu am chef de jocurile tale, Cavanaugh. Treci naibii la subiect!

– Acțiunile mele.

Expresia lui Sloane nu se modifică, chipul rămânându-i o mască indescifrabilă.

– Și?

– Ai vrea să îmi explici cum a luat naștere zvonul că există o anchetă în curs, zvon care a făcut ca prețul acțiunilor East Coast să ajungă atât de jos, încât un singur cumpărător să poată câștiga aproape 30 la sută din acțiuni?

Colțul gurii lui Sloane se ridică aproape imperceptibil, dar Emmett văzu și recunoscu satisfacția. Nici urmă de surpriză.

– Nu. Un zvon, zici? Ce păcat că nu am fost mai atent la piață astăzi.

Mâinile lui Emmett strânseră mai tare marginea biroului, apucând lemnul ca să nu sară dincolo de birou și să îl strângă de gât pe Sloane.

– După câte am făcut pentru tine, toate înțelegerile noastre, chiar și căsătoria cu sora ta și tu ai afurisitul de tupeu să mă minți în față.

– Mă faci mincinos?

Maxilarul lui Sloane se încleștă, iar Emmett îi întâmpină cu bucurie furia. Dacă putea să-l facă pe Sloane să își piardă calmul, acesta ar fi fost mai dispus să admită ce făcuse.

– Ba bine că nu. Chiar credeai că cineva poate cumpăra mai mult de un sfert din acțiunile mele și nu aș răscoli pământul ca să aflu cine anume?

Sloane îl privi pe Emmett îndelung.

– Ce mai contează, dacă rămâne tot în familie?

– Ce naibii vrea să însemne asta?

– Înseamnă că nu eu ți-am cumpărat acțiunile. Emmett începuse să îl contrazică, dar Sloane ridică o mână. Uiți că nu sunt singurul Sloane care activează acum pe piața bursieră – lucru cunoscut acum de toată lumea, din cauza caricaturii ăleia afurisite.

Emmett încremeni, șocul răpindu-i respirația. Elizabeth? De ce ar cumpăra soția lui acțiuni la Coast Steel? Și cu ce bani?

– Vrei să spui că soția mea a cumpărat acele acțiuni?

– Ea trebuie să fie. Cine altcineva?

Sloane putea spune adevărul... ori putea minți. Emmett nu-și dădea seama. Sloane insistase asupra căsătoriei cu Emmett doar ca să își salveze prețioasa soră. Întotdeauna familia era pe primul plan – atât timp cât familia aceea avea origini olandeze. Sloane nu făcuse nici un secret din disprețul lui față de Emmett ori din faptul

că o considera pe sora lui ca fiind prea bună pentru un bărbat crescut în mahala. Cât de departe avea să meargă cu ura?

Și Elizabeth l-ar fi ajutat?

Gânduri întunecate, de neîncredere și suspiciune, își croiră drum prin măruntaiele lui, împletindu-se și strângându-i pieptul. Soția lui fusese atât de atentă, atât de receptivă. Lui Emmett i se păruse prea bun ca să fie adevărat – și poate că avusese dreptate. Își bătea joc de el, complotând pe la spatele lui în tot timpul acela?

„Elizabeth este soția ta. De ce ar vrea să te ruineze?"

Pentru că nu dorise niciodată să se mărite cu el. Pentru că militase pentru anularea căsătoriei, chiar și după ce nunta avusese loc. Pentru că interesul față de el fusese pur financiar, chiar de la început. Poate că nu se răzgândise niciodată, în nici una din aceste privințe.

„Nu ai avut niciodată nici cea mai mică și afurisită șansă de a o păstra."

Se îndreptă și inspiră adânc. Cu siguranță că trecuse prin lucruri mult mai rele și supraviețuise. Avea să supraviețuiască și de data asta. Iar Will Sloane, dintre toți oamenii, nu avea niciodată să îl vadă pe Emmett îngrijorat de ceva.

– Fii sigur că o voi întreba, Sloane. Pentru că dacă aflu că voi doi sunteți... Își înghiți cuvintele, prea furios să le rostească.

– Suntem ce? Conspiratori împotriva ta? Sloane își dădu capul pe spate și râse, făcând ca perii de pe ceafa lui Emmett să se ridice. Dumnezeule, ești nebun!

Dar nu urmă nici o negare, după cum observă Emmett. Nu era ca și cum conspirația unuia împotriva celuilalt ar fi fost exagerată, având în vedere faptul că Emmett exact asta făcea de câteva săptămâni. Și, fără ca Sloane să știe, Elizabeth îl ajutase să găsească slăbiciunea companiei de cale ferată, atunci când a verificat tranzacțiile cu acțiuni, în timpul furtunii. Întrebarea care se punea era ce avea să facă cu informațiile pe care le aflase, și anume că Sloane vânduse mai multe acțiuni decât avea de fapt. O astfel de informație ar fi putut scufunda, cu siguranță, Northeast Railroad.

Ceea ce i-ar fi permis lui Emmett să o cumpere, la un preț mic.

– Dumnezeule, chiar crezi, nu-i așa? spunea Sloane. De ce ar vrea Elizabeth să aducă prejudicii companiei tale?

– Ne-a auzit atunci, la nuntă. Știe despre șantaj.

– Mi-a spus. Dar chiar dacă ar fi fost încă supărată din cauza circumstanțelor nunții voastre, nu ar ține ranchiună și nu s-ar răzbuna în felul acesta.

Elizabeth din ultimele câteva zile nu ar fi făcut-o, dar nu erau toate femeile niște actrițe istețe? Exact acesta fusese motivul pentru care preferase compania femeilor de pe scenă; măcar atunci *știai* că ești mințit.

Dar, indiferent cine făcuse asta, oricine achiziționase acțiunile East Coast le înhățase înainte ca propriii bancheri ai lui Emmett să își poată reveni. Fusese aproape ca și cum ar fi așteptat acea posibilitate. Ca și cum ar fi fost pregătit.

Rămânea Sloane, așteptând în culise, gata să atace.

–Nu te teme, îi spuse Emmett celuilalt bărbat. Voi afla ce s-a întâmplat. Și mai bine te-ai ruga lui Dumnezeu să nu te prind că minți în legătură cu lipsa ta de implicare.

–O amenințare. Foarte previzibil, având în vedere că vine de la tine. Îl vei trimite pe Kelly să mă bată dacă refuz să fiu cuminte?

Încrezutul acela nenorocit rânji superior, și Emmett fu nevoit să se abțină din nou.

În schimb, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

–Nu e o amenințare. Și dă-mi voie să îți dau un sfat! Cu mâna pe clanță, îi aruncă o privire tăioasă peste umăr. Nu te face prea comod în scaunul acela, Sloane!

Lizzie se trezi speriată. Somnul îi fusese întrerupt de un zgomot. Așteptă, sperând să-l audă din nou. De unde venise?

Când se retrăsese să meargă la culcare, Emmett încă nu se întorsese acasă. Graham o informase că Emmett ieșise după-amiază, la puțin timp după plecarea ei și încă nu se întorsese. Așa că luase cina cu Brendan și cu fetele și încercă să nu își facă griji pentru soțul său. De la furtună, nu mai plecase de acasă, preferând să lucreze în biroul lui de acasă, dar era un om important, ocupat. Bineînțeles că trebuia să plece, la un moment dat.

Însă faptul că își dăduse seama de lucrul acesta nu o făcu să nu-i mai fie dor de el.

Acum, pe deplin trează, hotărî să vadă dacă Emmett ajunsese acasă. Târându-se din cearșafurile de satin, merse pe vârful picioarelor goale la ușa învecinată. Când ciocănitul ei rămase fără răspuns, crăpă ușa ca să arunce o privire înăuntru. Mirosul de trabuc aprins o izbi. Cercetă întunericul până când îl găsi, o siluetă singuratică, împietrită, într-un fotoliu de lângă fereastră. Zgomotul intrării ei nu îl făcu să se întoarcă, și neliniștea îi înflori în pântec.

– Emmett? Picioarele o conduseră mai adânc în dormitorul lui, pe covorul moale. Ești acasă.

– Da. Pufăi din trabuc, ca și cum ar fi sfidat regulile sociale care impuneau să îl stingă în prezența ei.

Așteptă ca el să continue, în schimb rămase cu privirea ațintită asupra ferestrei.

– De cât timp stai acolo? Am crezut că vei... Obrajii i se îmbujorară, dar făcu un efort și spuse: Am crezut că vei veni la mine.

– Ți-a fost dor de mine, așa-i? Era ceva neplăcut în tonul lui, aproape ca o bătaie de joc, și se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

Liniile puternice de pe chip îi erau umbrite, împiedicând-o să îi vadă clar ochii. Dar putea simți felul în care o examina, calculele reci pe care le făcea în timp ce o măsura din ochi. Îi trimise fiori pe șira spinării. Ce se întâmplase în ziua aceea?

Ah, acțiunile lui! Poate că era îngrijorat din cauza zvonurilor care circulau în legătură cu ancheta.

– Emmett...

– Încerc să mă gândesc la cel mai bun mod de a te întreba, dar nu pot să găsesc o altă cale în afară de aceea de a te întreba în mod direct.

– Ce să mă întrebi?

– Ai achiziționat astăzi aproape 30% din acțiunile East Coast?

– Da, așa este.

Închise ochii pentru o clipă, ca pentru a absorbi informația.

– Carevasăzică, în timp ce te aflai în patul meu, distrăgându-mi atenția cu trupul tău senzual, ai cumpărat acțiuni de-ale mele în valoare de zeci de mii de dolari. Cu ce bani?

Distrăgându-i atenția?

– Mi-am vândut toate celelalte acțiuni și mai aveam și banii rămași de la pariul nostru. În plus, banca domnului Harper mi-a oferit credit, la nevoie. Serios, Emmett, despre ce este vorba?

– De ce mi-ai cumpăra acțiunile?

– Ca să mă asigur că nu ar putea-o face altcineva. În loc de recunoștință, părea că primește acuzații? Își încrucișă brațele la piept. Când ne-am căsătorit, i-am dat lui Robbie instrucțiuni clare să urmărească East Coast Steel în același fel în care urmărește acțiunile Northeast Railroad. Dacă se întâmpla ca acțiunile să scadă brusc, trebuia să cumpere cât putea de multe acțiuni, înaintea oricui altcuiva.

– Robbie. Asta a fost isprava ta și a lui Robbie? Nu a mai fost nimeni altcineva implicat?

– Cine, mai exact, ar fi putut fi implicat?

Expresia lui Emmett era o mască rece. Trase încă o dată din trabuc, suflând apoi alene fumul. Nu reușea să își ia privirea de la gura lui, de la buzele pline de atâta păcat și tentație ticăloasă. Lucrurile pe care buzele acelea le făcuse trupului ei...

Dar acum nu era nici urmă de căldură. Nici un rânjet care să o tachineze. Doar neîncredere rece, searbădă.

– Nu ar trebi să îmi mulțumești? îl întrebă.

– Nu prea cred că am motive de recunoștință atunci când cineva încearcă să îmi cumpere toate acțiunile și să mă ruineze.

– Să te ruineze? strigă ea, cu mușchii încordați. Aiureli. Te-am *salvat*. Cineva a pornit zvonul acela despre anchetă, dar nu am fost eu aceea. Nici măcar nu putea concepe o idee atât de nebunească. Dumnezeule, chiar o credea în stare să facă așa ceva? Care este scopul pentru care aș încerca să te ruinez? Vorbești fără noimă.

– Am fost să îl văd pe fratele tău astăzi.

Lăsă afirmația în aer, așa că Lizzie întrebă:

– De ce?

Dintr-odată, creierul încetă să i se învârtească și ajunse la un răspuns. „Nu a mai fost nimeni altcineva implicat?" Pusese întrebarea aceea pentru că era convins că Will avusese și el un rol. Că ea complotase cu fratele ei să îi preia compania.

– Mi se pare convenabil, continuă el, că imediat după furtună, după ce, în cele din urmă, m-am culcat cu tine, a început să circule zvonul acela. Ți-a cerut să mă ții ocupat? Să faci tot ceea ce îți cer doar ca să ignor orice altceva pentru încă o intrare între coapsele tale seducătoare?

O greutate îi apăsă pieptul, sufocând-o, în timp ce recenta legătură fragilă dintre ea și Emmett era tăiată. Distrusă de neîncrederea lui. Lizzie își dădu seama că dragostea era ca acțiunile. Îți asumai riscuri sperând că va merita pe termen lung – dar se putea la fel de bine să te coste tot ce aveai.

Lacrimile amenințau să curgă, dar făcu eforturi și se abținu. Se chinui să tragă aer în piept.

– Crezi cu adevărat că fac parte dintr-un plan atât de abject? Că eu, ca soție a ta, aș încerca să îți iau compania – indiferent dacă fratele meu a vrut sau nu?

– De parcă ai putea, aruncă el zâmbind. Ar trebui să știi că un astfel de lucru este imposibil. Spune-i fratelui tău că nu va obține niciodată o majoritate – și, chiar dacă ar face-o, consiliul de conducere nu ar asculta pe nimeni, în afară de mine.

Se holbă la el, la străinul acela care se întâmpla să îi fie soț. Tocmai de aceea nu dorise niciodată să se mărite cu el. Oare tatăl ei ar fi acuzat-o vreodată pe mama ei de ceva atât de oribil? Bărbatul bun, înțelegător pe care și-l amintea, ar fi ascultat cu siguranță ceea ce mama ar fi avut de spus, i-ar fi acordat prezumția de nevinovăție, indiferent de problema care ar fi apărut. Dar Emmett decisese deja, nu îi luase în seamă explicația și o condamnase.

Trădarea, acuzația aceea neiertătoare, tăie adânc. Chiar dacă ar fi recunoscut că s-a înșelat, lucrul acesta avea să rămână întotdeauna între ei. Faptul că el se gândise, fie și pentru o secundă, că ea ar lua parte la ceva atât de jignitor era intolerabil.

Totuși, chiar dacă inima i se frânsese în bucăți, îi păru rău pentru soțul ei. În opinia ei, să fii atât de dur și atât de cinic era de plâns. Da, felul în care crescuse fusese tragic, dar viața nu era despre trecut. Trebuia să mergi înainte, în viitor, chiar dacă îți plăcea sau nu. Și trebuia să fie epuizant ca întotdeauna să crezi ce-i mai rău despre cei din jurul tău.

– Vei regreta asta, Emmett, spuse ea, cu un tremur jenat în voce. La un moment dat în viața ta, va trebui să ai încredere în cineva. Să crezi că unei persoane îi pasă de tine și că nu dorește să te doboare. Tot ce știu este că acea persoană nu sunt eu.

Capitolul 17

Domnii nu ar trebui să se adreseze doamnelor într-un mod nerespectuos.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

Când zorile se furișară peste East River, Emmett se afla la birou lui, lucrând de câteva ore. Alimentat cu trabucuri și mânie îndreptățită, parcursese contracte, rapoarte financiare, corespondențe, ziare... tot ce amânase de când trecuse furtuna.

„Nu îți abate niciodată atenția de le muncă." Aceea fusese lecția pe care o uitase pe parcursul ultimelor zile. Nu avea să mai facă greșeala aceea niciodată.

Ușa se deschise, și Kelly păși înăuntru, cu o ceașcă și o farfurioară din porțelan în mâinile lui mari. Emmett îl ignoră, văzându-și de scrisoarea către investitorii East Coast Steel – pentru a-i asigura că nu exista nici o anchetă în derulare ori vreo activitate ilegală de care să fie îngrijorați.

Kelly se lăsă în fotoliul din fața biroului și sorbi din cafea. Liniștea se prelungi, și Emmett putea simți privirea dezaprobatoare coborând asupra lui ca aburul din baia turcească. Și amintirea aceea nu îi îndulci deloc starea de spirit.

– Ce? se răsti în cele din urmă. Scuipă naibii orice ai de spus.

Colin alese exact momentul acela ca să ajungă la serviciu, intrând în camera mare.

– Revino în 15 minute, strigă Emmett.

Colin făcu ochii mari în spatele ochelarilor și se retrase rapid.

– Cred că nu mai trebuie să te întreb cum a fost ieri-seară, spuse tărăgănat Kelly când ușa se închise. De cât timp faci asta? De la răsărit?

Emmett nu răspunse, pentru că Kelly nu ar fi simțit nici o compasiune. Îi spusese lui Emmett să o lase mai moale cu Elizabeth, să o asculte. Să nu se pripească trăgând concluzii. În ceea ce îl privea pe Emmett, ajunsese la singura concluzie la care se putea ajunge.

– Te-ai înșelat, îi spuse lui Kelly. A recunoscut.

Bărbia pătrată a lui Kelly căzu.

– Că a lucrat cu Sloane?

– Nu. A negat asta. A recunoscut că a cumpărat acțiunile. A zis că a făcut-o ca să mă protejeze pe mine, ca să împiedice pe altcineva să le achiziționeze.

– Ei, vezi? Kelly dădu din cap ca și cum explicația aceea ar fi împachetat toate cu o fundiță frumoasă. Asta nu prea e o crimă. De-a dreptul grijulie, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu te-a întrebat nimeni, replică Emmett. Și nu am ajuns unde sunt ignorându-mi instinctele – și instinctul îmi spune că ea și fratele ei au lucrat împreună în chestia asta.

– Iar eu cred că în cele din urmă ți-a ajuns ginul la cap, Bish. Kelly își lovi tâmplele cu două degete. Femeia aia te divinizează, sau cel

puțin așa era până când ai făcut-o de oaie. Nu ar face niciodată ce gândești tu că a făcut.

– Oricine e capabil de înșelăciune și de cruzime atunci când este obligat, Kelly. Noi, dintre toți oamenii, înțelegem asta.

– Așa o fi, dar nevastă-ta e diferită. E loială. Și cinstită. Câte femei ar fi stat departe de patul tău doar ca să nu trebuiască să mintă ca să obțină anularea căsătoriei?

– Și, când asta nu a funcționat, uite ce s-a întâmplat!

Kelly clătină din cap.

– Aici e o problemă mai mare pe care nu vrei să o înfrunți.

Emmett oftă.

– Care este...?

– Cineva a pornit zvonul despre o anchetă în desfășurare. Și nu a fost Sloane, nici nevastă-ta. Atunci cine a fost?

– Cred că te înșeli, dar bănuiesc că vom afla, cu timpul.

Celălalt bărbat își sorbi cafeaua, puse din nou ceașca pe farfurioară și le puse pe amândouă pe biroul lui Emmett.

– Și ce vei face ca să o dai de gol?

Emmett își frecă ochii cu podul palmelor. Cu toată furia și durerea din noaptea trecută, nu ajunsese atât de departe. În mod prostesc, crezuse că ea avea să admită că a greșit, după care putea să o arunce afară și apoi să divorțeze de ea. Dumnezeule!

– Pune-o sub urmărire, spuse el brusc. Angajează un agent Pinkerton, pe Sullivan ori pe Preston. De fiecare dată când pleacă, vreau să știu unde se duce și cu cine se întâlnește.

Kelly își mișcă fălcile înainte și înapoi, semn că încerca să își țină nervii în frâu.

– Acesta e cel mai afurisit de prost...

Emmett lovi cu palma biroul, cu un trosnet care răsună din pereți.

– Fă ce îți spun ori o voi face eu însumi – după ce te dau afară din afurisita aia de casă!

Cei doi se priviră intens, încleștați într-o luptă a voințelor. Emmett știa că Kelly nu era de acord cu el, că avea o părere mai bună despre Elizabeth... și nu îi păsa. Treaba asta avea să fie rezolvată în felul lui – nu al lui Kelly. Își încordă mușchii și spuse printre dinți:

– Ocupă-te de asta, Kelly!

Kelly se ridică încet. Se aplecă, cu o înclinare exagerată.

–Desigur, Excelența Voastră. Lovindu-i călcâiele, mărșălui către ușă. Am auzit-o spunând că iese ca să se vadă cu Edith Rutlidge. Vrei să o urmăresc?

Acolo unde se întâmpla să locuiască și Henry Rutlidge. Nu durase mult. Fără îndoială că avea să plângă pe umărul fostului ei logodnic, înconjurată de prietenii ei din înalta societate.

–Da, mârâi el. Stai pe urmele ei în dimineața asta, apoi, după-amiază, angajează pe unul dintre agenții Pinkerton. Și trimite-l pe Colin înăuntru – a trecut deja ora la care trebuia să înceapă munca.

Lizzie măsură cu privirea mulțimea vesel îmbrăcată, adunată în elegantul salon al familiei Rutlidge, un grup de oameni pe care îi cunoștea de când se născuse. Împrejurări familiare, însă nu se simțise niciodată mai singură, mai străină. Ca să fie sinceră, nu se integrase niciodată în înalta societate newyorkeză. Lucrurile pe care le dorea erau nemaiîntâlnite în cercul ei social – o carieră, independență, ambiție – și, cu cât înainta în vârstă, cu atât mai puțin dorea să își ascundă adevărata identitate.

Ba mai mult, petrecerile de ziua lui Edith fuseseră întotdeauna plăcute, însă anul acesta Lizzie nu găsea nici o bucurie. Inima o durea, greutatea acuzațiilor lui Emmett sufocând-o de nefericire. Cum putea crede ce era mai rău despre ea?

„Pentru că așa a fost întotdeauna, încă din momentul în care v-ați întâlnit."

Indiferent de cât de apropiați deveniseră pe parcursul acestor câteva zile, Emmett nu avea încredere în ea. Ce putea face mai mult? Se dăruise bărbatului, ba chiar mărturisise că nu mai avea de gând să ceară anularea căsătoriei și ce avusese de câștigat după toate astea? Cu siguranță nu încrederea ori dragostea lui.

Ceea ce însemna că nu aveau nimic.

Trase cu greu aer în piept. O parte din ea dorea să stea și să lupte, să îi dovedească lui Emmett că se înșelase în privința ei, chiar și doar pentru a-i vedea chipul când avea să afle adevărul. La urma urmelor, el fusese cel care venise să o întâlnească în seara aceea, la Sherry's, și aranjase o cameră privată pentru ei. Atunci o dorea. Trebuia să fie o parte din el căreia să îi pese de ea, care ar fi putut ajunge să o iubească cândva. Să o iubească la fel de mult pe cât îl iubea ea.

Cealaltă parte din ea dorea să îi arunce în față verigheta, să plece și să nu mai privească înapoi. Pentru că, și dacă rămânea, cum putea oare să îl ierte vreodată?

Edith apăru și o luă pe Lizzie de braț.

– Este total nedrept că poți fi atât de frumoasă chiar și atunci când ai inima frântă.

Mai devreme în acea zi, Lizzie îi mărturisise prietenei sale întreaga ei poveste tristă. Desigur că Edith fusese indignată, gata să îl înfrunte pe Emmett ea însăși, în numele lui Lizzie. Bunul-simț triumfase însă, și hotărâseră ca, în schimb, să îngroape cu tort necazurile lui Lizzie.

Lizzie încercă să zâmbească.

– Îmi pare rău. Îți stric petrecerea.

– Ah, oprește-te! Ultimul lucru de care ai nevoie în seara asta este să stai acasă în monstruozitatea aia uriașă. Ai nevoie să fii înconjurată de oamenii care te iubesc, care te înțeleg.

Aluzia era limpede, și anume că Emmett nu era „din clasa lor", și ideea o deranjă. Lizzie se săturase să tot audă ce trebuiau și ce nu trebuiau să facă oamenii. Pe deasupra, în ciuda furiei ei, tânjea să își apere soțul. Dând la o parte ideile preconcepute, sub exteriorul lui morocănos se ascundea un om bun.

– Nu sunt sigură că e adevărat, dar nu aș vrea să te supăr, îi spuse prietenei sale.

– Nu fi absurdă, sigur că de asta ai nevoie. Astă-seară vom da uitării caricatura aceea caraghioasă și pe soțul tău. În schimb, hai să ne distrăm!

Lizzie gustă din șampanie și își dori să fi fost atât de simplu. Cum putea uita un bărbat care o afectase atât de adânc, de parcă devenise parte din ea?

Henry, fratele lui Edith, se apropie cu un pahar de cristal în mână. Elegant în costumul lui de seară, nu avea nici măcar un fir de păr deranjat, deși avea ochii roșii, ca și cum ar fi băut neîntrerupt.

– Bună seara, Lizzie.

– Henry, spuse ea cu afecțiune sinceră. O evitase în Newport și refuzase chiar și să vină la nunta ei. Se temuse că seara aceea avea să fie incomodă, așa că se bucură de efortul lui de a păstra prietenia. Ce mai faci?

Edith se scuză, și Henry luă brațul lui Lizzie.

– Mă însoțești câțiva pași? Fără să îi aștepte răspunsul, o conduse către celălalt capăt al salonului. Se sprijini de perete și luă o gură mare din băutura lui. Arăți minunat.

– Mulțumesc. Rochia din satin crem, creată de Worth, era nouă, fiind cumpărată pentru trusoul ei, rămas nefolosit, și lui Lizzie îi plăcea enorm. Trandafiri confecționați din mărgeluțe negre îi împodobeau corsajul, iar pe partea din față a fustei lungi până în podea erau și mai mulți trandafiri. Satin simplu, adunat la turnura rochiei, se drapa într-o trenă simplă.

– Am auzit că nu e totul roz în castelul Cavanaugh.

Se tensionă. Îi spusese cineva lui Henry despre disputa conjugală a lui Lizzie? Edith nu ar fi îndrăznit.

– Nu sunt sigură că știu ce vrei să spui.

Colțurile gurii i se ridicară.

– Haide, Lizzie! Știu despre acțiunile lui. De fapt, toată lumea știe. Ca și despre zvonul neplăcut care a dat naștere prăbușirii acțiunilor. Lucrul de care nu am reușit să îmi dau seama este cine a cumpărat acțiunile. Au fost achiziționate imediat ce au fost puse în vânzare.

Vorbea despre prăbușirea acțiunilor, deci. Lizzie se liniști, recunoscătoare că nu fusese vorba despre o remarcă de natură personală, cât și pentru discreția lui Robbie. Tânărul agent bursier jurase că nu avea să dezvăluie nimănui informații legate de tranzacțiile ei ori de clienții ei. În ciuda faptului că Emmett aflase cumva cine achiziționase acțiunile, părea că nimeni altcineva nu avea să afle.

Ridică din umeri și își păstră expresia senină.

– Habar nu am, dar soțul meu nu a fost din cale-afară de îngrijorat.

– Nu e îngrijorat? Cineva a cumpărat un sfert din compania lui, și el nu era îngrijorat? Ar fi un zevzec.

Da, Emmett era un zevzec – dar nu din cauza îngrijorării legate de East Coast Steel. Și, în momentul acela, nu dorea să discute un subiect atât de serios.

– Nu aș putea spune. Te rog să mă scuzi. Încercă să treacă pe lângă el, dar el întinse mâna să o oprească.

– Așteaptă, nu pleca, șopti el grăbit. Fir-ar să fie, Lizzie! Trebuie să îți vorbesc, acum, când, în sfârșit, te-am prins singură.

Se debarasă de strânsoarea lui.

– Despre ce este vorba, Henry?

El păși înainte cu îndrăzneală.

–Te doresc încă. Te iubesc, indiferent de persoana cu care ești căsătorită.

Lizzie îngheță la aceea incredibilă îndrăzneală, cumplită indecență... Cum ea nu se îndepărtă imediat, Henry continuă grăbit: Te pot face fericită. Știu că ești nefericită. Am știut-o în Newport, iar acum sunt și mai convins de nefericirea ta. Meriți ceva mai bun decât Cavanaugh.

Era nefericită, dar sentimentele ei nu erau treaba nimănui, doar a ei. Faptul că Henry îndrăznea măcar să abordeze un asemenea subiect – ba chiar într-un loc aproape public – o făcu să se zbârlească.

–Căsătoria mea nu este treaba ta ori a oricui altcuiva. Sunt loială soțului meu. Te-ai înșelat dacă ai crezut altceva.

Obrajii lui se înroșiră de furie.

–Îți pasă măcar de ceea ce se spune despre tine? Despre afacerea asta cu investiții pe care vrei să o începi?

Cuvintele „afacerea asta cu investiții" fuseseră rostite cu același dezgust cu care ar fi spus „bordel din Tenderloin".

–Henry...

–Spun despre tine că devii ordinară, Lizzie, doar o muncitoare comună ale cărei mâini sunt exact la fel de murdare ca ale soțului ei.

Mușchii îi tremurau de șoc și indignare, reacția ei fiind iute și aprigă. Știa că vorbele acelea nu l-ar fi deranjat pe Emmett, cu toate astea se grăbi să îi ia apărarea.

–Tot ceea ce are soțul meu a fost obținut prin muncă grea și curaj. Dacă tu crezi că a fi comparată cu soțul meu este o ofensă la adresa mea, nu ai putea să te înșeli mai amarnic.

Gura i se strâmbă, dezgustul extrem urâțindu-i considerabil chipul băiețesc.

–Nu ai observat cum doamna Van de Berg și celelalte doamne respectabile te-au evitat în seara asta? Cum ți-au întors spatele, în loc să îți ureze bun venit?

Făcu semn către partea cealaltă a încăperii, spre locul unde stătea un grup format din trei femei mai în vârstă, șușotind în timp ce evitau privirea lui Lizzie. De fapt, fiind atât de nefericită și cufundată în propriile gânduri, nu băgase de seamă că fusese desconsiderată.

–Caricatura aceea te-a făcut de râs. Toată seara te-au bârfit pe tine și pe soțul tău. S-au întrebat cum de au decăzut atât de mult puternicii Sloane, încât să-și lase mândria și bucuria familiei să cadă pe mâna unui barbar grosolan ca...

– Destul, șuieră ea, întrerupându-l. Nu îți permit să mă insulți pe mine ori pe soțul meu.

„Nu ești o lașă și ai două lucruri pe care înalta societate nu le va înțelege niciodată: inteligență și talent."

Cuvintele lui Emmett îi întăriră încrederea și vorbe pline de furie i se revărsară din gură.

– Și nu îmi mai pasă de ceea ce spun despre mine oamenii. Mai întâi, m-au criticat pentru că nu am fost destul de sfioasă când mi-am făcut debutul, apoi s-au plâns că nu eram interesată să mă căsătoresc. Am făcut greșeala de neiertat de a purta aceleași rochii două sezoane la rând. A, și cum îndrăznesc să nu le evit pe fetele Hayes, așa cum a făcut toată lumea? Am acumulat critici la fiecare pas și m-am săturat de asta. Nu îmi voi mai trăi viața pentru altcineva, în afară de mine, nu o voi mai face.

Întorcând spatele expresiei lui uimite, Lizzie își puse paharul de șampanie pe o măsuță și mărșălui spre cealaltă parte a încăperii. „Mai bine înfrunt asta fără ocolișuri."

– Doamnelor, salută ea cu voce fermă, hotărâtă.

Se răsuciră ca și cum fură surprinse de apariția bruscă a lui Lizzie.

– Ah, doamnă Cavanaugh, rosti tărăgănat doamna Van de Berg. Ce plăcere să vă vedem în seara asta! Și unde este soțul dumitale? Se uită dramatic în jur, cu penele de struț fâlfâind. Te-a însoțit?

Remarca fusese menită să o descumpănească, însă Lizzie era pregătită.

– Nu, pentru că a avut alte lucruri de care a trebuit să se ocupe astă-seară.

Matroana încuviință, dând din cap înțelegătoare.

– Da, am auzit că lucrează foarte mult. Trebuie să fie foarte plictisitor, un soț obsedat de afacerea lui – ah, dar se pare că și dumneata ești o întreprinzătoare. Poate că voi doi nu sunteți chiar atât de nepotriviți cum ne temeam.

O ironie nu chiar atât de voalată la adresa lui Emmett, care nu fusese născut bogat și nu avusese viața unui domn, precum și la adresa ei, care avea propriile ambiții. Dar Lizzie se învârtise prin acele ape toată viața ei și nu avea de gând să arunce încă vâslele. La urma urmei, familia Sloane nu renunța.

– Da, îmi pun pe picioare propria firmă de investiții. Sper că voi putea ajuta doamne mai puțin norocoase să se întrețină la o vârstă

mai înaintată. Imaginați-vă, dacă circumstanțele dumneavoastră ar fi ușor diferite, cât de greu v-ar fi pe vremurile astea.

Trei guri se strânseră în linii furioase la menționarea vârstei înaintate, iar Lizzie se bucură de euforia momentului înainte de a continua:

– Acestea fiind spuse, dacă vreuna dintre Domniile Voastre dorește să își dubleze banii de buzunar, vă rog să veniți să mă vedeți.

Cu astea, se scuză, cuprinsă de o euforie ciudată. Era ca și cum o greutate îi fusese ridicată de pe umeri, una pe care o cărase timp de 21 de ani. Avea să o facă. La naiba cu bârfele, avea să își lanseze compania de investiții sub propriul nume. De ce să își facă griji din cauza viitorului, când se puteau face, în schimb, speculații pe seama lui?

O găsi pe Edith și o trase deoparte.

– Îmi pare rău, dar nu pot rămâne la cină. Edith începu să protesteze, așa că Lizzie se aplecă și o sărută pe obraz. La mulți ani, draga mea. O șterse din încăpere, hotărâtă, dar în nici un caz fugind de rușine.

Până când își adună lucrurile, fu epuizată din cauza acelui du-te-vino emoțional. Abia aștepta să facă o baie fierbinte în cada ei. Ori poate avea să viziteze baia turcească. Coborî treptele către trăsura Cavanaugh, cu mintea ocupată – doar pentru a simți o mână așezându-i-se pe umăr și speriind-o.

– Lizzie, așteaptă, spuse Henry, gâfâind ușor în timp ce se apropie de ea. Te rog, nu pleca supărată! O conduse pe restul treptelor. Aveam nevoie să știi ce simt.

– Atunci de ce nu mi-ai spus despre sentimentele tale cu mai mult timp în urmă, Henry? Toată lumea a presupus că noi doi eram serioși, dar nu ți-ai făcut niciodată clare intențiile. Acum, când sunt căsătorită cu altcineva, trebuie să cred că ești îndrăgostit la nebunie de mine?

– Da! *Sunt* îndrăgostit nebunește de tine. Am fost încă din primul moment în care ne-am cunoscut.

Părea sincer, iar ea nu putu face altceva decât să se holbeze la el. Henry era perfect – chipeș, bogat, din lumea ei – așa că ar fi trebuit să fie îndrăgostită până peste cap de el. Dar nu avusese niciodată altfel de sentimente față de el, în afară de prietenie. Nu îi făcuse sângele să clocotească și nu fusese mistuită de dorința de a fi cu el, nu așa cum era cu Emmett. Sentimentele ei față de Emmett erau atât

de puternice, atât de solide, încât avea impresia că pielea ei abia le putea cuprinde.

– Nu ai fost niciodată bun pentru mine, Henry, iar eu nu sunt femeia potrivită pentru tine. Undeva, înlăuntrul tău, știi asta.

Erau acum lângă trăsura ei, iar vizitiul aștepta câțiva pași mai în urmă.

– Nu, spuse Henry, apucându-i brațul ca să își pledeze cazul. Ai fost întotdeauna femeia potrivită pentru mine. Am presupus doar că am mai mult timp. Într-o zi întorc spatele, și tu te căsătorești cu Emmett Cavanaugh. Dar știu că nu îți dorești să fii căsătorită cu acel...

– Oprește-te! se răsti ea. Indiferent ce ai vrea să spui, te rog, nu o face!

El oftă și privi îndelung de-a lungul străzii, către parcul Gramercy.

– Nu voi mai spune decât atât: gândește-te, Lizzie! Asta e tot ce îți cer. Te voi aștepta.

Emmett continua să lucreze în timp ce umbrele, întunecate și triste, îmbrăcau biroul. La un moment dat, își dăduse jos haina și vesta, rămânând în cămașă și bretele. Pe marginea biroului aștepta cina, neatinsă, în timp ce o sticlă de gin, golită pe jumătate, se afla la îndemână. Ochii, însă, îi rămăseseră pe raportul pe care i-l adusese investigatorul în după-amiaza aceea. Deocamdată, erau trei membri din consiliul de directori ai Northeast Railroad care l-ar fi asistat pe Emmett pentru o preluare, cu condiția unei mite considerabile.

Excelent. Mai avea nevoie doar de câțiva bărbați în plus în buzunarul lui, apoi avea să smulgă compania din mâinile lui Sloane, dându-i nemernicului ăluia încrezut exact ce merita.

Ușa biroului se deschise, dar el nu ridică privirea. Soția lui se întorsese cu un sfert de oră în urmă, așa încât cunoștea identitatea vizitatorului.

– Unde a fost?

Kelly nu răspunse imediat, preferând să se așeze pe un scaun din fața biroului. Când tăcerea se prelungi, Emmett ridică ochii și-l țintui cu privirea.

– Ei bine?

Kelly își scărpină bărbia.

– Ea... hmm, s-a dus iar la Edith Rutlidge, de data asta îmbrăcată pentru o cină pompoasă.

– Și?

– A plecat devreme. Părea puțin tulburată. Apoi Henry Rutlidge a urmărit-o până la trăsură. N-am auzit ce și-au spus, sigur, da' mi s-a părut că el o implora.

Mânia explodă într-un vârtej incandescent, tensionându-i mușchii lui Emmett și spulberând orice urmă de rațiune. Sări în picioare și porni spre ușă.

– Așteaptă! strigă Kelly. A venit acasă. Singură.

Emmett se opri cu mâna pe clanță. Faptul că se întorsese nu îi domoli furia. Nici pe departe. Deci dăduse din nou fuguța la Rutlidge. Dumnezeule, n-o să scape niciodată de ticălosul acela?

– Cât timp a vorbit Rutlidge cu ea? Și a atins-o?

– Câteva minute. A ținut-o oleacă de braț...

„La dracu'!" Emmett ieși zburând pe hol și o luă la goană pe scări. Habar nu avea ce o să îi spună lui Elizabeth, dar nu avea să îi îngăduie lui Rutlidge să o aibă. Nu atâta timp cât Emmett mai respira încă. Dacă ei doi credeau că pot să își facă de cap pe la spatele lui, se înșelau amarnic.

Îl auzi pe Kelly strigându-i numele, dar nu îi dădu nici o atenție, urcând treptele câte două deodată și dând buzna în garderoba ei. Fără să se deranjeze să ciocăne, dădu ușa de perete și păși înăuntru. Camerista lui Elizabeth exclamă, dar Emmett nu o băgă în seamă, îndreptându-și atenția asupra frumoasei, mincinoasei femei care se uita de sus la el, în ciuda evidentei diferențe de înălțime dintre ei.

Pletele blonde îi curgeau pe umeri, cu buclele desfăcute de curând din nu se știe ce *coiffure* complicată pe care o purtase mai devreme și un halat din mătase îi atârna pe umeri. Înainte ca ea să apuce să și-l tragă pe ea și să își lege strâns cordonul, frânturi de piele goală și de cămașă de noapte albă de bumbac și dantelă îi dansară prin fața ochilor. Cearcănele de sub ochi o făceau să pară obosită și nu era nici urmă de lumină caldă care să-l întâmpine în ochii cenușii, în timp ce se uită la el.

– Mulțumesc, asta e tot, îi spuse ea cameristei, concediind-o, fără să își ia privirea de pe chipul lui.

Ușa se închise, lăsându-i pe cei doi singuri și o infinitate de sentimente alergară prin el. Teamă, mânie, gelozie... dar mai ales jindul acela nebunesc care îi chinuia testiculele de fiecare dată când se afla în prezența ei. Era năucitoare, mai ales așa, nearanjată și își putu aminti foarte clar nerăbdarea ei, pasiunea de care dăduse dovadă

de fiecare dată când o posedase. Mădularul i se zbătu în pantaloni și îl ignoră cu hotărâre.

- Da, Emmett?

- Ce vrea de la tine?

Confuzia îi umbri expresia, însă doar pentru o clipă.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Aha, nu știi? spuse el, în batjocură. Henry Rutlidge. Deși nu pot spune că sunt surprins că ai alergat la el.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Da, am alergat la el. Exact asta am făcut. Din fericire, fuga mea a coincis cu cina anuală de ziua lui Edith.

O urmă de îndoială își croi drum pe șira spinării lui Emmett, dar insistă, dorind o reacție din partea ei.

- Convenabil faptul că a reușit să te prindă singură, să-și pledeze cazul. Dă-mi voie să ghicesc: crede că poți găsi pe cineva mai bun decât un bădăran de rând, jegos, ca mine?

Ea oftă, se întoarse la masa de toaletă și luă peria de păr.

- Crezi ce vrei, Emmett. Asta faci mereu.

Ura acceptarea ei plină de calm; era mai rău decât dacă ar fi strigat și-ar fi țipat. Așa, era intangibilă, o regină de gheață care trăia mult deasupra celorlalți muritori de dedesubt. Nu ar fi trebuit să nege, să îl implore să o creadă?

- Asta-i tot? întrebă ea, trecându-și peria prin șuvițele aurii ca grâul.

Cu inima bubuind, se apropie câțiva pași. Degetele i se curbară de nevoia de a-i atinge pielea fină, de a-i cuprinde sânii plini, de a-i cerceta umezeala crăpăturii... Observă apoi pulsul care i se zbătea nebunește la baza gâtului ei și știu că nu era pe atât de imună pe cât pretindea. Reacția ei declanșă ceva în el, nevoia de a o gusta, de a o face să implore sub el încă o dată, atât de puternic, încât aproape că îi cedară genunchii.

Ura foamea aceea, dorința aceea insațiabilă care îl consuma de fiecare dată când Elizabeth era aproape. Era ca un alcoolic, în stare să facă orice pentru încă o sticlă. Disperat de dorință. Dar nu își putu înfrâna dorința vibrantă, nu își putu împiedica picioarele să pășească înainte.

Făcu doi pași mari și o lipi cu spatele de măsuța de toaletă. Palmele ei se ridicară să se odihnească pe umerii lui, fără îndoială ca să nu cadă și ca să îl țină la distanță. Cu o mișcare iute, o ridică pe masă,

apoi îi prinse ambele mâini, i le duse la spate și i le ținu cu ușurință cu una din mâini.

Ea se luptă un pic, cu obrajii îmbujorați și cu pupilele lărgite și negre.

– Dă-mi drumul, spuse ea prin dinții încleștați.

– Nu prea cred, șopti el, atingându-i ușor cu nasul obrazul mlădios. Dumnezeule, mirosea delicios, a vanilie și a săpun și a încăpățânare. Spune-mi ce vrea, Elizabeth. Spune-mi de ce Rutlidge a urmărit-o pe soția *mea* până la trăsura *mea* și a îndrăznit să pună mâinile pe ea.

Inspiră scurt și brusc lângă urechea lui.

– Ai pus să fiu urmărită.

Îi mușcă ușor cu dinții marginea bărbiei și o simți tremurând. Se desfătă cu reacția ei, și mădularul i se mări.

– La naiba, bineînțeles că am pus să fii urmărită.

Cu mâna rămasă liberă, îi ridică până în talie straturile subțiri și păși între coapsele ei, simțind nevoia de a se apropia. Sânii i se lipiră de pieptul cămășii lui în timp ce el îi mângâia cu vârful degetelor pielea fină de-a lungul coapsei interioare. Era țeapăn sub pantaloni și sub lenjeria de corp, mădularul cerându-i insistent frecarea, dar rezistă impulsului de a și-l elibera și de a și-l vârî în trupul ei.

Ea gâfâia, cu pleoapele închise.

– Nu ai nici un drept să mă urmărești.

– Ba pe naiba! O sărută apăsat, cu buzele deschise, de-a lungul gâtului, înfigându-și dinții în locul moale dintre gât și umăr. Ea se arcui și se apropie de el, iar el șopti: Ești a mea.

– Ah, Doamne, scânci ea și degetele i se curbară în pumni, la spate. Atunci trebuie să îți amintești că și tu ești al meu, bărbate.

Îi dezlegă halatul și îl lăsă să se deschidă. Ideea unei alte femei nici măcar nu îi trecuse prin minte. Era mult prea obsedat de cea din fața lui.

– Cum aș putea uita vreodată?

Coborî, folosindu-și limba, dinții și buzele până când ea aproape că își împingea sânul în gura lui. Linse prin pânză vârful umflat până când ea se zvârcoli, apoi îi înconjură sfârcul cu buzele și supse în gură carnea întărită. Geamătul rezultat îi răsună în sânge, întărindu-l și mai tare.

Dorința de a-și trece limba pe netezimea ei îl făcu să se grăbească. Îi eliberă mâinile și se lăsă în genunchi. Degetele ei își croiră drum

către părul lui, strângând cu putere atunci când el îi dădu la o parte pantalonașii. Putea să îi simtă mirosul, moscul acela feminin care îi trăda excitarea, apoi rămase goală în fața lui. Strălucind, umflată... Aproape termină atunci și acolo. Dumnezeule, femeia asta!

Îi sărută marginile, sugând blând buzele pline care îi străjuiau intrarea, fără să îi dea ceea ce știa că ea dorea. Când ea se zvârcoli, încercând să se apropie, zise:

-Spune-mi. Voi face tot ceea ce dorești, dar mai întâi trebuie să îmi spui, Elizabeth.

-Te rog, Emmett.

-Mă rogi, ce?

-Sărută-mă acolo.

-Aici? întrebă el și-și apăsă buzele pe vena de la încheietura coapsei. Își aruncă ochii spre ea și o văzu privindu-l cu ochii cenușii sticloși și întunecați.

Buzele i se întredeschiseră și limba roz țâșni ca să le umezească.

-Înăuntru, șopti ea. Folosește-ți limba.

Era tare și plin, tânjea după ea, iar cuvintele ei îl străpunseră de parcă ar fi fost lovit de un fir electric.

-Da, șuieră el înainte de a o desface ca să o lingă prelung cu limba. Îi plăcea grozav gustul ei și nu se sătura să o aducă la extaz cu gura lui. Cu vârful limbii îi încercui mugurul apoi se retrase ca să întrebe: Cine îți face asta?

-Emmett, oftă ea și îl trase cu putere de păr, dându-și capul pe spate.

El zumzăi aprobator pe pielea ei, vibrația croindu-și drum spre țesuturile ei sensibile. Exclamă și se legănă înainte. Decise să o răsplătească și începu să îi sugă perla umflată, fără contenire. Când strigătele ei deveniră rugăminți fierbinți, își desfăcu rapid nasturii de la pantaloni și își scoase din lenjerie erecția. Se ridică într-o clipă, se alinie și o pătrunse dintr-o singură mișcare.

Atât de caldă și de îngustă. Doamne, Dumnezeule, îl învăluia perfect. Îi captură gura și începu să se miște, dând din șolduri iute și puternic, fără urmă de finețe. Măsuța micuță de sub ei se legăna, cristal și porțelan prăbușindu-se pe podea, dar Emmett păstră ritmul, îndreptându-i pe amândoi și mai mult spre culmile extazului.

Îl sărută cu abandon, exact la fel de sălbatic ca și el și, când el simți cum pereții ei se strâng în jurul mădularului, își strecură degetele între ei și o aduse la extaz. Se încleștă, cu unghiile înfipte în brațul

lui și strigându-i în ureche, iar el nu se mai putu abține. Plăcerea i se adună în șale, în picioare... până și în afurisitele de *degete de la picioare*. Termină, cu un strigăt, tremurând în timp ce se revărsa în ea.

Când, în cele din urmă, valurile se opriră, înțelese ceea ce se petrecuse. Erau încolăciți unul în jurul celuilalt, respirând greu, pe o masă din garderoba ei. Ce anume avea femeia asta? Nu avea încredere în ea, indiferent de ceea ce credeau Kelly și Brendan. Atunci de ce tocmai se năpustise asupra ei ca un hămesit?

Retrăgându-se, începu să se aranjeze, hotărât să îi evite privirea. Nu avea habar ce avea să găsească la ea. Repulsie? Mânie? Teamă? Totuși, era soția lui – nu a lui Rutlidge.

– Nu vreau să îl mai vezi vreodată, spuse el morocănos. E clar?

Elizabeth se dădu jos de pe masă și își trase halatul pe ea.

– Nu fi ridicol! Este fratele celei mai bune prietene ale mele. Este imposibil să îl evit, Emmett.

– Nu vreau să rămâi singură cu el.

– De ce? întrebă ea sincer uimită. Apoi lăsă să îi scape un hohot amar de râs. Pentru că nu ai încredere în mine. Desigur, cum de am putut să uit?

Rămase tăcut, privind doar cum, pe chipul ei, trecură un infinit șir de emoții. În cele din urmă, ea întrebă:

– Spune-mi, cum aș putea să îți recâștig prețioasa încredere?

Nu-i veni nici o idee, în afară de aceea că dorea ca ea să recunoască ce făcuse. Acela era singurul fel în care putea fi, vreodată, sigur. Dar, încredere sau nu, încă o dorea. Jinduia după ea. Și nu avea nici o intenție de a îngădui nici unui alt bărbat să pună mâna pe ea.

– Poți sta naibii departe de Henry Rutlidge, asta poți.

Capitolul 18

Nu pune niciodată întrebări impertinente.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

– Bună dimineața, Lizzie, spuse Brendan, intrând în salonul pentru micul dejun. Mă bucur să constat că arăți atât de bine azi.

Lizzie își coborî capul, evitând privirea cercetătoare a cumnatului ei. Știa toată lumea despre cearta de azi-noapte și... de ce se întâmplase după?

– Bună dimineața, spuse ea în ceașcă, chiar înainte de a lua o gură mare din cafea.

Probabil că Brendan îi observase reacția, căci ridică o mână.

– Tot ceea ce știu este faptul că Emmett era livid. Când tropăie prin casă e ca și cum o hoardă de invadatori iau cu asalt porțile castelului. Nu te-ar răni niciodată, dar mai știu și cât de neiertător poate fi.

Era puțin spus. Brendan nu avea cum să știe detaliile în privința achiziției acțiunilor East Coast, ci doar că Lizzie și Emmett avuseseră neînțelegeri asupra unui lucru oarecare. Și, deși îi spusese lui Edith despre nefericirea ei, i se păru neloial să se plângă fratelui lui Emmett.

– Da, era, cu siguranță, pornit.

Brendan își puse pe fața de masă farfuria de porțelan, plină de mâncare, și se lăsă, cu grijă, pe un scaun.

– Rămâi să iei cafeaua cu mine? Făcu semn cu capul înspre ceașca ei de cafea goală.

Ea încuviință și turnă cafea pentru amândoi. Înainte ca Brendan să îl concedieze pe lacheul care se învârtea prin preajmă, vorbiră pentru un moment sau două despre lucruri plictisitoare. Când fură singuri, spuse:

– Fratele meu te necăjește, nu-i așa?

– Da, așa este. Nu avea nici un rost să se prefacă.

– Am avut atâtea speranțe, după furtună. Am crezut... Ei bine, am crezut că s-a schimbat.

– Și eu la fel. Îi veniră în minte amintiri despre ce se întâmplase seara trecută, începând cu mânia și acuzațiile lui Emmett. Rugămintea lui Henry. Femeile care o ignoraseră pentru că îndrăznise să își folosească creierul și la altceva, în afară de a organiza petreceri. Avusese dreptate Will? Fusese o naivă atunci când riscase totul pentru ideea aceea?

– Brendan, ce se întâmplă dacă firma mea de investiții va fi cauza pentru care îmi voi pierde statutul în societate? Ar fi Katie și Claire îngrozitor de dezamăgite?

– Îngrozitor de dezamăgite din cauză că nu le vei mai putea asigura succesul?

– Da.

– Lizzie, spuse el, punând pe marginea farfuriei cuțitul și furculița, avem puține garanții în viața asta. Nu se așteaptă nimeni să lași deoparte fericirea ta pentru Claire și Katie. Pe deasupra, Emmett pretinde că zestrea lor mare va fi de ajuns. Chicoti și își ridică tacâmurile. Deși recunosc că nu l-am crezut, motiv pentru care am intervenit în cina din seara aceea, de la Sherry's.

– Ce vrei să spui prin ai intervenit?

O privire curioasă îi trecu pe chip.

– Nu ți-a spus niciodată?

– Ce să îmi spună?

– Nu, nimic. Își concentră atenția asupra farfuriei lui și își tăie, cu grijă, cârnatul.

Brendan era un mincinos foarte prost.

– Ce nu mi-a spus Emmett?

Strâmbându-se, își puse cuțitul și furculița pe farfurie.

– Mă va ucide, mormăi el.

– *Brendan*.

– E vorba despre cea de-a doua cină la Sherry's. Se holbă la el cu chipul nemișcat, iar el continuă: Despre cum l-am păcălit să apară.

Bătaia inimii ei îi răsună în urechi, dar se strădui să întrebe:

– Cum adică, l-ai păcălit?

– Am crezut că știai. Că i-am spus că avea să își întâlnească aman... Își drese glasul: Pe altcineva în restaurantul acela.

– Dar el îmi ceruse să luăm cina în seara aceea. Plănuiserăm să ne întâlnim.

El tresări și nu spuse nimic.

Lizzie răsuci lucrurile în minte și le puse repede cap la cap.

– A vrut să anuleze întâlnirea, dar nu mi-ai transmis niciodată mesajul, ghici ea, iar Brendan confirmă, oftând din greu.

Se prăbuși în scaunul ei. Emmett încercase... să anuleze întâlnirea cu ea. Plănuise ca, în schimb, să ia cina alături de amanta lui, de aceea fusese camera aranjată în felul acela. Atât de intim. Pentru altcineva. Rușinea și nefericirea i se blocară în gât. Era vreun lucru dintre cele ce se întâmplaseră între ei care *nu* era o minciună? Fusese mai întâi șantajul de a se căsători cu ea și acum asta...

– Lizzie, îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să îți fac rău. Am crezut că legătura aceasta îi va face un bine lui Emmett. Dar nu m-am

gândit nici o secundă că avea să încerce să te seducă acolo, ori că fratele tău avea să vă prindă împreună.

Lizzie își frecă fruntea. Fusese păcălit ca să o întâlnească. Emmett Cavanaugh și soția lui din înalta societate, o femeie dintr-una din cele mai vechi familii din New York, dar care fusese destul de naivă încât să creadă că el o dorise cu adevărat. Chiar și după ce aflase de șantaj, se consolase întotdeauna cu gândul la noaptea aceea de la Sherry's. Faptul că știa că el o sedusese, o curtase.

Dar el nu o curtase. Încercase să o evite.

În spatele sternului i se puse un nod de mărimea pumnului. Fără îndoială că fusese o supapă comodă în timpul furtunii, un trup cald și dornic care să înlocuiască numeroasele amante pe care încă le avea.

Se ridică rapid și se îndepărtă de masă. Nu avea nici o idee unde mergea, dar trebuia să se miște, să plece. Să ajungă undeva, într-un loc retras, unde putea încerca să înțeleagă tot ceea ce aflase.

– Lizzie, așteaptă! Brendan o prinse de braț. Te rog! Știu că poate căsătoria voastră a început în condiții mai puțin ideale, dar este clar faptul că aveți sentimente unul pentru celălalt. Nu permite ca tot ceea ce ți-am spus să te facă să ai o părere mai proastă despre el. Ține la tine, știu sigur.

Lizzie nu știa așa ceva. Nu era de mirare că Emmett se certa cu ea la fiecare pas. Cu greu îl putea învinovăți, ținând cont de faptul că îi servea drept amintire a tot ceea ce el nu își dorise. Gheața i se așeză în jurul inimii, o deznădejde înghețată datorată doar unei realități dezolante.

– Nu te teme, îi spuse cumnatului ei. Nu dau vina pe tine. Eu sunt de vină.

Trenurile erau convenabile, dar, în același timp, murdare și gălăgioase. Scuipau în aer cenușă și scrum. Roțile zornăiau în timp ce se roteau, iar șasiul freca și ciocnea într-un zgomot infernal. Totuși, te duceau departe de locuri – locuri în care ai fi preferat să nu stai.

Lizzie privea peisajele zburând pe fereastra trenului. Avusese nevoie să fugă din casa lui, să fugă din New York, cât se putea de repede. Destinația nu fusese importantă. Trenul acesta se îndrepta spre vest, departe de o vilă plină de neîncredere și de minciuni, și doar asta conta pentru ea. Desigur, putea să coboare și să prindă un tren înapoi, spre est, oricând avea să fie gata... dar, oare, avea să fie vreodată pregătită să mai dea ochii cu Emmett?

Oftă și se cufundă mai adânc în fotoliul acoperit cu pluș catifelat. Pentru ea, trenurile erau liniștitoare, o amintire a moștenirii de familie. Tatăl și fratele ei supravegheaseră construcția acestor vagoane, acestor șine. De-a lungul anilor, participase la ceremonii de deschidere a stațiilor de tren, ajutase la botezul vagoanelor noi, ba chiar își dăduse cu părerea în privința alegerii materialelor pentru interior. Northeast era și în sângele ei.

În ziua aceea, însă, nu călătorea ca domnișoara Elizabeth Cavanaugh, născută Sloane, într-un vagon de dormit privat, cum insistase mereu fratele ei. Era doar Lizzie, călătorind alături de ceilalți pasageri, doar un suflet pierdut printre sute de străini. Poate că acea călătorie avea să îi dea timpul și spațiul necesar ca să se regăsească.

– E aproape vremea prânzului, doamnă, spuse Pauline din celălalt capăt al banchetei, întrerupând reveria lui Lizzie. Să merg în vagonul-restaurant și să ocup locuri pentru noi?

Mâncarea nu o atrăgea absolut deloc, dar Lizzie știa că servitoarea ei era din ce în ce mai îngrijorată din cauza tăcerii stăpânei sale. Ca să nu mai pomenească de faptul că biata femeie nici nu clipise atunci când Lizzie îi spusese că aveau să plece pe o perioadă nedefinită. De aceea, părea nemilos să îi refuze mici amabilități.

– Da, mulțumesc, Pauline. I-ai trimis telegrama domnișoarei Grayson să o anunți că voi fi plecată?

– Da, i-am trimis. Însă nu am spus când vă veți întoarce.

Lui Lizzie nu îi scăpă încercarea ei de a testa terenul.

– Excelent, mulțumesc. Nu cred că vom sta mult. Doar atât cât să pot cugeta, Pauline.

Cealaltă femeie încuviință, dând din cap, și se ridică de pe banchetă, lăsând-o pe Lizzie să privească pe fereastră. Câteva minute mai târziu, Elizabeth simți o prezență alături de ea.

– Ne-ai ocupat locuri? întrebă ea, dar nu primi răspuns. Se întoarse și dădu peste un bărbat...

– Henry! Se îndreptă și îl privi, clipind. Doamne, Dumnezeule! Ce cauți aici?

Henry Rutlidge își scoase melonul și lunecă mai aproape.

– Am venit după tine, desigur.

– Nu înțeleg. Cum de ai știut că voi fi aici, în trenul acesta?

Se întinse și îi prinse mâna.

– Știu că fugi de el. Lizzie încercă imediat să își retragă mâna din strânsoarea lui, dar Henry o ținu și mai strâns. Nu, așteaptă, spuse

el, ochii lui căprui implorând-o. Lasă-mă să te însoțesc! Te voi ajuta. Putem merge în California și să ne stabilim acolo. Apoi poți obține un divorț la distanță – sau o anulare, dacă preferi.

Dură un moment până când să își recapete graiul. Nu se gândise decât să părăsească New Yorkul, iar acum Henry se afla acolo.

– California? Henry, nu știu ce să zic. Nu mi-am făcut nici un alt plan, în afară de acela de a mă urca în tren.

– Lizzie, în inima ta știi ce faci. Îl părăsești. Definitiv. Și era și timpul, aș adăuga.

– Oprește-te! Își smulse mâna, iar el îi dădu drumul de data aceasta. Mi-ai arătat clar că nu ești de acord cu căsătoria mea, dar nu îți poți da cu presupusul. Cum crezi tu că știi ce gândesc, când de abia știu eu însămi?

El sări în picioare.

– Dacă ar fi fost așa, nu ai fi plecat în grabă. Pe deasupra, ai ști și când ai de gând să revii. De ce îți mai bați capul și mă minți? Uiți cât de bine te cunosc.

Din contră, în ultimele două săptămâni ea pricepuse cât de teribil de nepotriviți ar fi fost ei doi.

– Nu mă cunoști nici pe departe atât de bine pe cât crezi. Dacă ar fi fost altfel, ai fi înțeles că prezența ta în acest tren este curată nebunie.

– Greșești. Începu să se învârtă de colo-colo atât cât îi permitea spațiul îngust din vagon. Te cunosc de *11 ani*, Lizzie. Cavanaugh te cunoaște de cât timp, de trei luni? Tu și eu suntem atât de asemănători. Avem o logică. Cavanaugh nu e decât un muncitor de origine umilă. Este...

– Ajunge, se răsti ea și privi în jur. Din fericire, vagonul nu era aglomerat, iar ceilalți pasageri erau destul de departe încât să nu îi poată auzi. Își coborî însă vocea și continuă: Nu mai spune nimic. Pari un aristocrat snob, Henry. Soțul meu muncește din greu și este un om bun.

Trenul se zdruncină, iar Henry fu nevoit să întindă mâna ca să se sprijine de un scaun.

– Nu-mi spune că ai, cu adevărat, sentimente pentru maimuța aia mare.

– Dacă îl mai jignești o dată, voi schimba trenurile la stația următoare – după ce îți voi fi aruncat bagajele în sălbăticia Pennsylvaniei.

– Înduioșător, dar ar trebui să știi că soțul tău nu îți împărtășește sentimentele delicate. Dacă ar fi făcut-o, atunci nu mi-ar fi spus, cu siguranță, unde te pot găsi.

Lizzie simți că se sufocă.

– *Ce* a făcut? întrebă ea, cu voce răgușită.

Henry ridică din umeri.

– Este evident că și-a dat seama că eu sunt bărbatul cu care ar trebui să fii căsătorită. Așa că să nu te aștepți să fie acasă, tânjind după tine. Probabil cutreieră casele din Vaudeville chiar în clipa asta, căutând o actriță care să...

– Nu spune asta, scrâșni ea, deși era foarte posibil ca Henry să aibă dreptate.

Cum de putuse Emmett să îl arunce în calea ei pe Henry în felul acela? Nu mai departe de noaptea trecută îi interzisese să rămână vreodată singură în compania lui. Își închise ochii, copleșită de durere și confuzie.

„Nu te dorește, Lizzie. Nu te-a dorit niciodată."

O presiune groaznică crescu în spatele pleoapelor ei, semn că emoțiile ei erau pe cale să explodeze. Își mușcă buza, încercând să se abțină până când avea să fie singură.

Henry se așeză lângă ea.

– Bine. Dar ar mai trebui să știi și că Cavanaugh a făcut cercetări în legătură cu Northeast Railroad. Încearcă să preia afacerea familiei tale.

Îl privi clipind.

– *Poftim?* De ce-ar dori să preia compania lui Will?

– Drept răzbunare pentru că a forțat căsătoria aceasta dintre voi, evident.

Simți o arsură în piept, o durere amară amestecată cu furie. La naiba cu Emmett Cavanaugh! Știa că îl ura pe Will, dar oare chiar ar fi încercat să îi ia moștenirea de familie? Desigur, în ultimul timp fuseseră oarecare probleme financiare...

Vai, Dumnezeule! Bilanțul din timpul furtunii... În mod sigur era al unei companii feroviare. Lizzie se uitase peste registrele companiei Northeast Railroads? Dacă era așa, atunci Will îi înșelase pe investitori vânzând mai multe acțiuni decât ar fi trebuit, ceea ce însemna că putea fi investigat. Posibil, chiar judecat pentru fraudă.

O singură persoană ar fi putut răspunde acelor întrebări, iar aceasta nu se afla în tren. Și toate speculațiile acelea nu făcură decât să îi provoace o migrenă.

–Henry, ar trebui să te oprești!

–Bine, dar dă-mi voie să te întreb: unde se află el acum? Cine s-a grăbit să ajungă lângă tine ca să te ajute? Eu. Eu te-am dorit de ani la rând.

–Și totuși, nu ai făcut nimic. Nu așa vreau să fiu dorită de soțul meu.

Expresia lui se întunecă. Ea știa că el nu înțelesese, dar cum ar fi putut măcar să înceapă să îi descrie disperarea care o copleșea de fiecare dată când Emmett o atingea? La fel de necesară ca aerul și ca apa, nevoia de el era vitală. De netăgăduit.

Nu prefera să fie divinizată de la depărtare cât timp un bărbat își pierdea timpul. Prefera să fie siluită și devorată de către un bărbat care lua ceea ce-și dorea, indiferent de consecințe.

–Dar te doresc, Lizzie. Mă jur.

–Atunci de ce, anul trecut, ai plecat în Maine, în loc să vii la petrecerea de ziua mea? De ce-ai însoțit alte femei la cină? Ori le-ai scos cu barca?

–Pentru că, înainte de a mă așeza la casa mea, trebuia să *trăiesc* mai întâi. Atunci nu eram pregătit să mă însor cu tine.

–Dar acum ești? întrebă ea pe un ton sceptic.

–Da! aproape strigă el. Și, dacă te-a deranjat faptul că am făcut lucrurile acelea, de ce nu le-ai menționat până acum?

–Nu m-au deranjat. Nu am fost niciodată geloasă, doar surprinsă. Ceea ce era adevărat. Nu îi păsase niciodată de ce făcea Henry ori cu cine era. Nu cum era cu Emmett, când doar gândul că ar fi cu o altă femeie o făcea să simtă că i se ridică sângele la cap.

Henry se încruntă, și chipul său băiețesc, frumos, deveni trist.

–Nu înțeleg de ce te cerți cu mine. Soțul tău ți-a întors spatele, dar eu sunt aici. Te iubesc și doresc să mă însor cu tine.

Dintr-odată, totul deveni clar. Henry primise tot ce își dorise. Nu fusese niciodată nevoit să muncească, să se chinuie ori să lupte pentru ceva. Femei, bani, prieteni... totul fusese foarte ușor pentru el. Și nu putea înțelege de ce ea îi refuza ceva ce el presupunea că i se cuvenea.

Cum îl putea face să înțeleagă?

–Trebuie să mă gândesc, îi spuse ea lui Henry. Te rog, lasă-mă puțin! Am nevoie de timp.

Buzele lui se subțiară de neplăcere, dar încuviință din cap.

– Bine, ne vedem la cină.

Din câțiva pași, fu lângă ușă. Înainte să o deschidă, aruncă o privire peste umăr.

– Îmi pasă de tine, Lizzie. Nu doresc decât să te văd fericită. Acestea fiind spuse, dispăru pe holul care ducea la un alt vagon.

Emmett se învârti de colo-colo prin dormitorul său, incertitudinea devorându-i măruntaiele în timp ce picioarele înghițeau distanța. Merse, merse, se întoarse, merse. Și de la capăt. Scrisoarea aceea afurisită. Nu și-o putea scoate din cap. O citise de atâtea ori, încât cuvintele i se întipăriseră în memorie.

Emmett,

Astăzi voi pleca într-o călătorie. Nu știu sigur când voi reveni.
Cu sinceritate,

Elizabeth

Biletul era mai rece și mai impersonal decât văzuse vreodată, dar înțelesese ceea ce dorise ea să spună. Brendan jurase că se înșela, că ea avea de gând să se întoarcă. Dar Emmett mai trecuse și înainte prin asta. O altă femeie, un alt bilet... și nici mama lor nu se mai întorsese.

Brendan îi povestise despre conversația pe care o purtase cu Elizabeth, cea în care îi spusese adevăratul motiv pentru care Emmett fusese la a doua lor cină de la Sherry's. Brendan era copleșit de povară, și Emmett încercase să îl liniștească, deși în sine era foarte panicat.

Plecase. Ea *plecase*.

În ciuda agitației produse de achiziția acțiunilor, nu-și închipuise nici o clipă că ea avea să se ridice și să plece. Fusese supărat pe ea, da, însă crezuse că ea avea să îl înfrunte. Să țipe la el. Să îl împungă și să îl înțepe până când el avea să cedeze. *Își dorise* ca ea să îi dovedească faptul că el se înșelase. Dar ea nu făcuse nici unul din acele lucruri și plecase.

Totuși, nu avea de gând să o lase să plece.

De îndată ce terminase de citit acele câteva rânduri, începuse să își facă bagajul, ca să se ducă după ea. Între timp, îi poruncise lui Kelly să se grăbească spre Grand Central Depot și să afle unde plecase ea. Asta se întâmplase cu o oră în urmă. Atunci unde naiba era Kelly, cu răspunsul?

Bagajul fiind gata, așteptarea era de nesuportat. Emmett se îndreptă hotărât spre pat și își închise geanta mică. Avea să meargă la gară și să afle el însuși în ce tren se urcase.

Chiar în momentul în care întinse mâna să deschidă ușa, Kelly dădu buzna, cu respirația tăiată și obrajii uscați și reci de frig.

–Era și timpul, la naiba, se răsti Emmett, pășind pe lângă el și ieșind pe hol. Se grăbi către scări și Kelly îl urmă. Ce-ai aflat?

–A luat expresul de Cuyahoga de la ora 11.49.

–E un tren al companiei Northeast, nu-i așa?

–Da, răspunse Kelly în timp ce coborau treptele. Dar mai e ceva.

Kelly puse mâna pe umărul lui Emmett ca să îl oprească. Emmett văzu stinghereala de pe chipul prietenului său, tulburarea.

–Ce este?

–Mai era o persoană în tren.

Trecu un moment în care încercă să înțeleagă ce voia să spună Kelly. O altă persoană, a cărei identitate îl stânjenea pe Kelly. Lucrurile prinseră contur, și mâna liberă a lui Emmett strânse puternic balustrada. Rutlidge. „Ticălosul."

Scrâșni din dinți, într-o eliberare neînsemnată a furiei care-l copleșea. Fugise cu fostul ei logodnic. Doamne, Dumnezeule! Cum de nu se așteptase la asta? Idiot, al dracului de idiot! Absurditatea acelui lucru îl făcea să râdă. Iată-l, gata să alerge după ea și să o aducă înapoi... când ea îl părăsise pentru un alt bărbat.

„Doar nu credeai că o poți păstra, nu-i așa?"

Emmett își vârî geanta în brațele lui Kelly.

–Du asta înapoi, în camera mea. Tropăi pe scări în jos, încercând să se abțină să nu lovească ceva.

–Bish, așteaptă! Unde te duci? strigă Kelly din urmă. Vin cu...

–Lasă-mă în pace! Mă duc să înot, se răsti Emmett. Nu am nevoie de nici o afurisită de dădacă.

Câțiva lachei și câteva servitoare se feriră din calea lui Emmett care tropăia prin casă. Fără îndoială că fața lui arăta exact ceea ce simțea, că furia sa era pe punctul să scape de sub control. În momentul în care se despuiase și plonjase în apa caldă din piscină, abia mai

respira. Nu se mai simțise astfel de foarte, foarte mult timp, atât de vulnerabil și de sensibil. Atât de gol.

O tăcere rece îl învălui în timp ce brațele sale tăiau apa, iar picioarele loveau puternic. Făcea adesea asta, ca să facă mișcare, de cele mai multe ori ca să își limpezească mintea. Singurătatea și liniștea îl ajutau să gândească. Învățase să înoate singur, cu mulți ani în urmă, pe când era băiat. Nu avusese de ales, dacă nu voia să se înece, având în vedere faptul că fusese azvârlit în East River de către bandele rivale de nenumărate ori. O dovadă în plus a faptului că nu trebuia să se bazeze pe nimeni altcineva. Singura persoană pe care poți conta ești tu însuți.

Când reveni la capătul piscinei, văzu ghetele fratelui său proptite pe faianță. Emmett îl ignoră și continuă, învârtind brațele și lovind cu picioarele. Brendan avea să încerce să discute și să se înțeleagă cu el, iar Emmett se simțea complet nerațional în acel moment. Nu era nimic de spus. Cel puțin, nimic din ceea ce dorea să audă.

Așa că îl ignoră pe Brendan și înotă până când mușchii îi cedară. Când nu mai putu să își miște brațele, se agăță de marginea piscinei. Plămânii îi urlau, luptându-se după aer, și se gândi că ar fi fost mai bine să termine odată cu toate.

– Deci?

– Trebuie să te duci după ea.

Emmett se strâmbă.

– Pe naiba!

– Nu fi prost! Brendan pufni mânios. Nu i-ai văzut chipul ieri, Em. Femeia aia ține la tine. A fost distrusă când a aflat că nu te-ai întâlnit cu ea de bunăvoie.

– Da, atât de distrusă, încât a fugit cu Rutlidge, mormăi el.

– Tocmai asta e. Nu cred că a fugit cu el. Biletul pe care l-a lăsat fetelor spunea că dorește să aibă puțin timp pentru ea însăși...

– Nu era ca și cum le putea spune fetelor despre fostul iubit. Brendan dădu să protesteze, așa că Emmett ridică o mână. De ce să mă deranjez? Dă-mi un singur motiv pertinent pentru care să alerg după ea.

– Pentru că o iubești. Și pentru că bănuiesc că și ea te iubește, dar sunteți amândoi prea încăpățânați ca să recunoașteți.

Emmett nu spuse nimic, doar privi în gol. O iubea?

– Em, gândește-te! Măcar o dată, gândește-te că asta este o companie pe care dorești să o cumperi – nu soția ta. A avut la dispoziție

ani buni ca să se asocieze cu Rutlidge și s-a opus. O cunoști. Aceasta este femeia care a intrat de pe stradă ca să îți ceară să îi susții compania de investiții. Dacă l-ar fi dorit pe Rutlidge, s-ar fi căsătorit cu el de mult.

Bănuia că cele auzite aveau sens. Elizabeth era o persoană plină de resurse. „Elizabeth sună ca o femeie suficient de puternică încât să poată schimba istoria, să își traseze orice drum dorește. O cuceritoare." Îi trecură prin minte propriile cuvinte, aducând cu ele îndoiala.

Se împinse de la perete și pluti pe spate, cu Hades și Persefona direct deasupra lui. Îl compătimise întotdeauna pe Hades, bruta neînțeleasă care fusese nevoită să apeleze la un șiretlic ca să păstreze o femeie. „Și nu exact asta ai făcut și tu cu Elizabeth atunci când nu i-ai spus adevărul?"

– În plus, continuă Brendan, dacă nu te-ar fi iubit, nu s-ar fi supărat niciodată atât de tare din cauza celor spuse de mine. Dacă nu ar fi ținut la tine, ar fi trecut peste toate râzând.

Emmett nu știa dacă era sau nu adevărat. Femeile erau creaturi complicate, acesta fiind motivul pentru care evitase orice emoție până atunci.

– Știu că e mai ușor să crezi ce e mai rău despre oameni, Em. Așa sunt mai puține șanse să nu fii dezamăgit. Dar trebuie să ai încredere în ea. Dacă ar fi fost soția mea, aș fi acum la jumătatea drumului spre Ohio.

Iar cuvântul acela: încredere. Nu îl acuzase Elizabeth de exact același lucru, și anume că nu avea niciodată încredere în nimeni?

– Și ce ai vrea să fac, întrebă el privind spre Hades, să alerg după ea și să i-o fur lui Rutlidge?

– Păi, pentru început, ieși din piscină, îmbracă-te și apoi găsește un mod de a opri trenul în care se află.

– Pot face asta cu o telegramă. Întrebarea este: de ce să mă obosesc?

Brendan rămase tăcut un moment îndelungat. Când vorbi, vocea îi sună spartă de emoție.

– Eram prea tineri ca să alergăm după ea, Emmett. Nici unul din noi nu putea să o oprească și apoi a dispărut. Emmett îl auzi înghițind în sec și, brusc, i se puse și lui un nod în gât. Nu irosi șansa asta. S-ar putea să nu o mai poți aduce înapoi. Chiar dacă dai greș, cel puțin vei fi încercat. Nu merită Lizzie să lupți pentru ea?

Capitolul 19

O domnișoară ar trebui să fie foarte atentă la persoanele care o însoțesc în călătorie...

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

– Îmi permiteți să va însoțesc la micul dejun?

Lizzie ridică privirea și îl descoperi pe Henry Rutlidge, îmbrăcat foarte bine, stând lângă masa ei. Ar fi fost nepoliticos să refuze, când vagonul-restaurant era aproape plin, deși nu își dorea absolut deloc companie. Mai ales pe a lui Henry.

Bunele maniere câștigară.

– Desigur. Îi făcu semn să ia loc pe scaunul opus. Henry se prăbuși, cu un zâmbet larg pe față.

– Bună dimineața, spuse el senin și se întoarse apoi către chelner ca să dea comanda.

Nu se simțea nici pe departe atât de veselă în dimineața aceea. Deși se retrăsese devreme, ca să îl evite pe Henry, somnul nu venise decât la ore târzii din noapte. Zăcuse, în schimb, în compartimentul ei și se holbase pe fereastră, gândindu-se la motivul pentru care Emmett îi spusese lui Henry unde o putea găsi? De ce nu fusese Emmett pur și simplu sincer cu ea? Și de ce, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, îi era încă dor de soțul ei?

– Am fost sigur că trenul s-a stricat azi-noapte, remarcă Henry după ce plecă chelnerul, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Să se strice? De ce?

El își încreți sprâncenele.

– Nu ai observat cât de mult am stat în Martinsburg? Au fost cel puțin două ore.

Ea nu observase. Împrejurimile tindeau să dispară atunci când erai nefericit.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu îmi spune nimeni nimic. Pur și simplu, ne-am oprit și am așteptat. În cele din urmă, trenul a pornit, și apoi roțile s-au urnit spre Ohio.

Acum, că el adusese vorba, trenul părea, într-adevăr, că merge cam încet. Lizzie nu călătorise niciodată atât de departe spre vest,

așa că presupusese că acela era ritmul obișnuit în care se traversa continentul. Cel puțin se mișcau.

– Ai mai călătorit vreodată în direcția asta? îl întrebă ea.

– Nu. Condițiile lasă mult de dorit, în opinia mea. Și unde este micul meu dejun? Privi peste umăr, cercetând întregul vagon. De ce-ar alege cineva să călătorească într-un vagon public mă depășește. Este barbar.

Era chiar mai snob decât fratele ei.

– Pe mine nu mă deranjează. Îmi place anonimatul și spiritul de aventură.

Henry se holbă la ea de parcă l-ar fi sfătuit să cumpere la un preț ridicat și să vândă la unul scăzut.

– Presupun, mormăi el. Dar, de îndată ce divorțezi, ne vom muta, din nou, în New York.

Ochii ei se măriră. Cuvintele lui sunaseră atât de posesiv, de parcă Henry ar fi avut dreptul să ia decizii în numele ei – lucru care, cu siguranță, nu era adevărat.

– Henry...

Chelnerul puse în fața lui Henry o farfurie din porțelan și o ceașcă de cafea, întrerupând ceea ce voia să spună. Henry gustă din mâncare și se strâmbă.

– Asta este chiar mai rău decât ce-au încercat să numească aseară cină.

– Poți coborî din tren la orice stație. Întoarce-te la New York. Nu te obligă nimeni să mă însoțești. De fapt, nimeni nu-l rugase măcar.

– Lizzie. Îi aruncă un zâmbet strâmb, condescendent. Nu te pot lăsa să faci față singură. Suntem prieteni. De altfel, o femeie nu este în siguranță într-o astfel de călătorie, mai ales una ca tine.

– Ce vrea să însemne asta, o femeie ca mine?

Își scărpină perciunii.

– Știi tu, o femeie cu educația ta. Cu educația *noastră*. E periculos pentru o femeie delicată, ca tine.

Delicată? Aproape că pufni în râs. Dacă Emmett ar fi auzit cuvântul cu care era descrisă, ar râde. O dovadă în plus a faptului că ea și Henry nu se potriveau. Nu o cunoștea absolut deloc, dacă el chiar credea despre ea că era delicată.

– Și ideea aia a ta, cu firma de investiții... Mă tem că va trebui să pui pe primul plan familia noastră, Lizzie.

– Este mai mult decât o „idee", Henry, și am de gând să o duc până la capăt.

Un mușchi îi zvâcni în maxilar și nările îi fremătară, înainte să spună, cu greu:

– Desigur, draga mea.

Deși lipsa de sinceritate era evidentă, Lizzie abandonă subiectul și se ocupă de micul dejun. Ea și Henry nu aveau nici un viitor împreună, nu unul în care el ar fi avut vreun control asupra vieții ei.

Întoarsă în compartimentul ei de la clasa întâi, observă că trenul trăgea într-o stație. Bun. Poate reușea să iasă un pic să ia o gură de aer proaspăt și să se distanțeze de însoțitorii nedoriți. Și, în modul cel mai ciudat posibil, îi era dor de Emmett. Timpul petrecut cu Henry nu făcuse decât să îi readucă aminte cât de mult.

Era evident că avea nevoie, cu adevărat, să își limpezească gândurile.

– Cred că voi face câțiva pași pe peron, Henry. Poate ne revedem după-amiază.

Porni spre coridor, dar mâna lui o opri.

– Așteaptă, Lizzie! Vreau să îți vorbesc.

– Dar nu asta am făcut toată dimineața? întrebă ea cu subînțeles. Am nevoie de puțin aer, Henry.

– Te rog, Lizzie. De dragul meu?

De ce oare insista el atât de mult? Ar fi dorit foarte mult să fie singură. Oftă, resemnându-se. Poate că după ce avea să îl asculte, el urma să îi acorde spațiu. Încuviință din cap și el o conduse pe canapea, unde se afundară amândoi în perne.

– Te-ai mai gândit la ce ți-am spus ieri?

– La care parte, mai exact?

– Legat de faptul că vreau să mă însor cu tine. Îi cercetă chipul cu privirea în timp ce se apropie mai mult decât se cuvenea. Mă crezi?

– Eu... Nu sunt sigură, Henry. Cred că ai făcut presupuneri bazate pe prietenia noastră, presupuneri pe care eu nu le împărtășesc.

– Nu sunt presupuneri. Dar mi-am dat seama că motivul pentru care nu mă crezi este acela că am fost prea timid cu tine. Ar fi trebuit să îți arăt ce simt cu mult timp în urmă.

Simți furnicături pe ceafă. Nu îi plăcea lumina ciudată din ochii lui.

– Nu, nu acesta este motivul pentru care...

–Bineînțeles că acesta este. Îi strânse brațul. Lasă-mă să-ți arăt! Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te doresc!

–Nu e nevoie, spuse ea repede, încercând să-și elibereze mâna și uitându-se îngrijorată în jur. Nu era nimeni prin preajmă, nimeni care să o ajute. Ceilalți pasageri de la clasa întâi erau, probabil, pe peron sau încă în vagonul-restaurant. Unde erau însoțitorii de tren? Sincer, Henry. Aș prefera să te abții de la orice demonstrații...

Fără nici un avertisment, o trase spre el și își trânti gura pe a ei. Surpriza o împietri, o îngheță, în timp ce buzele lui, reci și hotărâte, se mișcau cu forța asupra buzelor ei. Se mai sărutaseră o dată sau de două ori înainte, dar schimbul nu avusese nici un pic de pasiune. Nici un pic de emoție. Nici de data aceasta nu fu diferit – iar ea era *căsătorită*.

Folosindu-și toată forța, îl împinse.

–Henry, oprește-te! Nu ar trebui să facem asta. Sunt căsătorită.

–Soțul tău nu se află aici, spuse Henry. El nu te dorește așa cum te doresc eu.

–Asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt căsătorită cu el. Nu pot face asta.

–Bineînțeles că poți. Sprâncenele i se unire într-o linie plină de neîncredere. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te doresc!

Se aplecă spre ea, iar ea se dădu înapoi, încercând să se ridice în picioare, dar el îi apucă umerii cu ambele mâini. O împinse în colțul canapelei, blocând-o cu trupul lui. O urmă de frică își croi drum pe șira spinării ei. Cât de mult ar fi mers Henry ca să îi „dovedească" sentimentele pe care i le purta?

–Trebuie să-mi dai drumul. Nu se cuvine, Henry!

–Greșești. Își coborî capul și își apăsă fața pe gâtul ei. Este exact cum trebuie. Ai nevoie de mine, Lizzie!

O mână îi cuprinse sânul, și ea începu să se zbată puternic.

–Oprește-te, Henry!

–Șșșt, îi spuse el. Sunt un amant foarte generos. Așa spune toată lumea. Hai să plecăm de aici și să ne găsim o cameră de hotel! Dă-mi voie să te satisfac! Îți va face plăcere, jur!

Continuă să îl împingă, încercând să se ridice. Când asta nu funcționă, îl lovi cu gheata în fluierul piciorului. El nici măcar nu clipi.

–Oprește-te! Dă-mi drumul! Oprește-te, Henry!

Nici măcar nu părea că o aude. Panica puse stăpânire pe ea și făcu singurul lucru care îi veni în minte: își strânse pumnul și îi dădu

o lovitură rapidă în bărbie. Dinții îi clănțăniră și, de uimire, își slăbi strânsoarea suficient încât Lizzie să reușească să scape.

Se năpusti spre coridor, hotărâtă să fugă ori să strige un însoțitor de tren. Deschizând ușa grea, dădu să strige, apoi o închise imediat.

Soțul ei venea în grabă spre ea, cu chipul furtunos.

Emmett își cercetă soția, răvășită și tremurând de frică în fața ușii. Îi auzise strigătele în timp ce se apropia, panica din tonul ei înghețându-i sângele în vene. Slavă Domnului că nu părea rănită, cel puțin fizic.

Deci Rutlidge avea să supraviețuiască. Cu greu.

– Emmett, respiră ea, clipind în sus, spre el.

– Bună, Elizabeth. Își dorea să o ia în brațe, să o strivească de el. Să o sărute până și-ar fi pierdut cunoștința. Să cadă în genunchi și să îi cerșească iertarea. Dar nu făcu nici unul din aceste lucruri, ci doar o privi lung. Cum avea ea să reacționeze, când surpriza urma să dispară?

Emmett bănuia că Brendan ar fi putut avea dreptate. În baza a ceea ce auzise cu câteva minute în urmă, Rutlidge nu era amantul lui Elizabeth. Atunci ce era?

– Ce cauți *tu* aici? Henry Rutlidge se ridică în picioare, în mijlocul compartimentului de clasa întâi, cu o expresie încruntată pe chip.

– Am venit după *soția* mea, spuse el alene, cu o doză mare de amenințare în glas pe care nu o mai exersase de mulți ani.

Elizabeth înțepenise, iar el spera că lucrul acesta se datora faptului că fusese surprinsă, și nu din cauza dezamăgirii. Totuși, avea să se socotească cu ea după ce urma să îl lase pe Rutlidge fără un membru ori două.

Doi însoțitori de tren apărură la capătul opus al vagonului, urmați de călători, așa că Emmett strigă:

– Vagonul acesta este închis pentru următoarele 15 minute.

– Da, domnule, spuse unul dintre însoțitori, înainte de a grăbi pe toată lumea să iasă din vagon.

Apucă umărul soției lui și o întoarse spre el. Degetele lui mari zăboviră să îi mângâie oasele delicate de sub haine în timp ce îi studie chipul. Ochii cenușii plini de lumină străluciră spre el, și un junghi de emoție îl lovi drept în piept. La naiba, o iubea pe femeia asta!

– Am multe de discutat cu tine, dar mai întâi trebuie să știu, te-a rănit?

–Sunt bine. Dar ce fa...?

–Toate la timpul lor, Elizabeth. Îi luă brațul și o conduse pe un scaun. Așteaptă aici!

Ca o cortină care cădea, toată ușurarea și tandrețea din el fură bine încuiate și înlocuite de o hotărâre rece și aspră, în timp ce se îndrepta spre Rutlidge. Bărbatul mai tânăr avu cel puțin destulă minte încât să dea înapoi atunci când văzu privirea lui Emmett.

–Am auzit cumva că mi-ai atins soția împotriva dorinței ei, Rutlidge?

Bărbatul ridică mâinile și păli atunci când spatele îi atinse peretele.

–Ascultă, Cavanaugh! Nu s-a întâmplat nimic. Discutam doar.

–Chiar dacă nu aș fi auzit cu propriile urechi, tot nu te-aș fi crezut. Își puse o mână în jurul gâtului lui Rutlidge și strânse. Kelly!

–Mda, Bish? Kelly pătrunse în vagon și își ridică pălăria în fața lui Elizabeth. Doamnă Cavanaugh.

–Bună, Kelly, spuse ea zâmbind.

–Kelly, du-o pe doamna Cavanaugh în vagonul meu privat.

–Înțeles. Întinse mâna. Haideți cu mine, doamnă! O să vă instalez eu.

Elizabeth refuză, clătinând din cap.

–Emmett, cred că ar trebui să rămân.

–Nici vorbă. Mergi cu Kelly. Îi aruncă o privire peste umăr, înmuindu-și tonul. Te rog, Elizabeth!

Îl privi pentru o clipă, cu o expresie indescifrabilă. Lucrurile nu erau lămurite între ei, și el nu o învinui atunci când ea ezită. Totuși, trebuia să plece.

–Rămân. Cred că ai înțeles greșit...

Își ridică mâna liberă.

–Te-a atins fără permisiune?

Ea își mușcă buza de jos.

–Da.

–I-ai cerut să se oprească?

–Ascultă aici... începu Rutlidge, iar Emmett își curbă degetele ca să îi oprească respirația.

–Elizabeth? întrebă el. I-ai cerut să se oprească?

Aprobă, dând din cap cu băgare de seamă.

–Da, dar...

– Atunci nu am înțeles nimic greșit. Eu și cu tine vom discuta după ce termin cu Rutlidge. Îi făcu semn cu bărbia lui Kelly.

– Haideți, doamnă Cavanaugh. O să își facă griji, dacă nu mergeți liniștită. Kelly îi luă brațul și o trase pe coridor. Părea îngrijorată, dar nu se mai opuse.

Când se închise ușa de lemn, Emmett își relaxă degetele și îi permise lui Rutlidge să respire. Celălalt bărbat se sprijini de peretele vagonului, aerul șuierându-i în și din plămâni.

Emmett se prăbuși pe unul dintre locuri, îndepărtând o scamă de pe pantaloni.

– Ai doar o șansă să explici, Rutlidge, și ar fi bine să merite.

– Te-a părăsit, gâfâi el. Oricine poate vedea că o faci să fie nefericită. Se îndreaptă spre San Francisco ca să ceară divorțul la distanță.

Știrea îi sfâșie pieptul lui Emmett cu precizia unei lame drepte, dar își păstră chipul impasibil.

– Încă nu îmi este clar cum te privește asta pe *tine*.

Rutlidge se îndreptă, tremurând de furie.

– E prea bună pentru tine. Toată lumea spune asta. Eu îi aparțin, întotdeauna i-am aparținut.

Emmett își împreună mâinile în poală.

– Așa, carevasăzică? Atunci, amintește-mi de ce s-a măritat cu mine, nu cu tine?

– Pentru că neghiobul ei de frate nu i-a interzis să te mai vadă, așa cum am sperat eu!

Cum sperase el?

– A, deci tu ai fost cel care i-a trimis lui Sloane bilețelul care îl informa că Elizabeth lua cina cu mine într-un separeu la Sherry's.

– Da! Agitat, Rutlidge se propti pe picioare. Am încercat să îl fac să intervină, să pună capăt ideii aceleia absurde despre tine și Lizzie împreună.

– Și cum a mers planul acela? întrebă sec, Emmett.

– Ar fi trebuit să funcționeze, mârâi el. Lizzie este a mea.

Emmett oftă. Rutlidge nu era decât un imbecil răsfățat, protejat, care nu merita nici pe departe timpul lui Emmett. Dacă nu ar fi atacat-o pe Elizabeth, Emmett aproape că ar fi fost tentat să îi dea drumul nevătămat.

Dar el o atacase pe Elizabeth, fapt care era absolut impardonabil.

– Rutlidge, începu el, știi de ce mi se spunea The Bishop pe vremuri, atunci când umblam cu gașca The Popes?

Rutlidge înghiți în sec, dar nu se arătă intimidat. Își ridică bărbia.

– De ce?

Emmett se ridică cât era de înalt, cu mâinile în șolduri ca pentru a ocupa cât mai mult spațiu.

– Pentru că treaba mea era să decid ce pedepse urmau să fie aplicate. Oricine ne greșea, oricine încerca să ne înșele ori să ne ia teritoriul trebuia să îngenuncheze în fața mea și să își pledeze cazul. Apoi îi dădeam ocazia să aleagă între două pedepse. După aceea, puneam o singură întrebare înainte de a lua decizia.

– Ca... care era întrebarea? se bâlbâi Rutlidge, cu ochii mari și rotunzi.

– Poate că ar trebui ca mai întâi să auzi între ce pedepse ai de ales. Una este un braț rupt, pentru că ai îndrăznit să atingi ce îmi aparține. A doua este să fii aruncat din tren, pentru că ai îndrăznit să o urmărești. Înaintă, strângându-și pumnii. Acum îți voi pune întrebarea. Care crezi că este pedeapsa pe care o meriți?

– Nici una! strigă el, dându-se înapoi, cu palmele ridicate. Ești nebun. Nu îmi poți face nici unul din lucrurile astea. Nu știi cine sunt eu?

– Știu exact cine ești, sac de rahat snob și super privilegiat ce ești. Se aplecă spre el și mârâi: E afurisita mea de soție și nu ai nici un drept să respiri același aer cu ea. Alege, Rutlidge! Ori îți rup un braț, ori te arunc din tren.

Cu o viteză neașteptată, Rutlidge lunecă pe lângă Emmett și o șterse pe ușă. Emmett se întoarse să îl urmărească, dar se împiedică de piciorul unui fotoliu. Afurisitele vagoane înghesuite!

Se grăbi spre coridor, cu gândul de a-l prinde pe Rutlidge. Alergă repede, recunoscător că vagonul rămăsese gol, picioarele lui lungi mâncând distanța. Rutlidge ajunsese la ușa coridorului, dar Emmett era pe urmele lui. În clipa în care Rutlidge deschise ușa următorului vagon, Emmett îl ajunse și îl apucă de gulerul cămășii.

Kelly își făcu apariția din vagonul următor.

– Încercai să fugi, așa-i? spuse el, clătinând din cap către Rutlidge. Asta e o mare greșeală. The Bishop o fi el mare, dar e rapid.

Rutlidge se zbătea.

– Dă-mi drumul!

Emmett își retrase brațul drept și îl lăsă să zboare cu un croșeu puternic – iar Rutlidge se lovi de peretele spațiului îngust.

– Kelly, spune-le că sunt gata să pornim. Rutlidge o să se hotărască dacă sare acum din tren, sau dacă îl arunc eu, cu un braț rupt, după ce încep roțile să se pună în mișcare.

Rutlidge gemu, ținându-se de obraz, în timp ce Kelly intra grăbit în vagon.

– Nu poți face asta, șuieră Rutlidge. Sunt în mijlocul pustiului. Într-o zonă agricolă uitată de lume...

– Exact. Îți va prinde bine să găsești o cale de a te reîntoarce la New York. Asta, dacă supraviețuiești căzăturii.

– Ești un criminal, scuipă el. Nu ești cu nimic mai presus decât jegul în care te-ai născut. Nu va rămâne niciodată cu tine.

– Păcat, pentru că nu am intenția să o las să plece. Înseamnă totul pentru mine.

Buzele lui Rutlidge se răsuciră într-un zâmbet îngâmfat.

– Greșit. Banii înseamnă totul pentru tine. Toată lumea știe asta. Și, dacă aș fi reușit să ți-i iau, ar fi văzut-o și ea.

Emmett clipi.

– Dumnezeule! Tu ai lansat zvonul acela afurisit. Cel care a prăbușit prețul acțiunilor Coast Steel.

O exclamație răsună în spatele lui. Chipul frumos, dar surprins, al lui Elizabeth, apăru din vagonul alăturat.

– Henry! Cum ai putut face un asemenea lucru?

Capitolul 20

Una dintre învățăturile cele mai importante ale vieții unui om este aceea care ne învață să cedăm în fața altora.

Eticheta americană și regulile politeții, 1882

În momentul acela fluierul trenului, lung și ascuțit, străpunse aerul și roțile se puseră în mișcare. Emmett văzu cum soția sa își făcu apariția, cu ochii aruncând săgeți de foc spre Henry Rutlidge. Își dădu seama că nu avea să facă ce i se spunea.

Rutlidge încercă să o implore.

– Am vrut să îți arăt, Lizzie. Dacă și-ar fi pierdut banii, l-ai fi părăsit. Atunci aș fi putut avea grijă de tine.

– Nu îmi pasă de banii lui Emmett. Averea lui nu a avut nimic de a face cu motivul pentru care m-am măritat cu el. Cum poți crede că sunt atât de superficială?

– Trebuie să fie un motiv pentru care îl vrei pe el, și nu pe mine!

Emmett își pusese adesea aceeași întrebare. Își ținu respirația, așteptând răspunsul lui Elizabeth.

Stând dreaptă, Lizzie își puse mâinile în șolduri, arătând formidabil în apărarea ei.

– Pentru că este un bărbat bun, unul care și-a croit singur drumul în lumea asta. Unul care are ambiție și care nu poartă pică unei femei pentru că are aceleași calități. Mă tratează de la egal la egal, nu ca pe o femeiușcă prostuță care stă acasă fără să facă nimic.

Ultima bucată de gheață care îi înconjura inima lui Emmett crăpă și se topi. Nu făcuse nimic ca să o merite pe acea femeie, dar avea să facă tot ceea ce îi stătea în putere ca să o facă fericită pentru tot restul vieții lui.

– Da, un egal, râse batjocoritor Rutlidge. Așa cum, fără îndoială, ți-a împărtășit planul lui de a prelua Northeast Railroad.

Expresia lui Elizabeth rămase neschimbată, și Emmett își dădu seama că nu era un șoc pentru ea. „La naiba!" Cum aflase Rutlidge veștile astea?

– Da, mi-a ascuns unele informații – și are multe explicații de dat. Dar este soțul meu, Henry.

Nu îl privise, și lui Emmett i se puse un nod în stomac la gândul că ar putea să o piardă definitiv. Dorea să îi explice cum stăteau lucrurile, să îi spună ce simțea, dar nu o putea face de față cu Rutlidge.

Trebuia totuși să spună ceva. Se aplecă și își puse buzele lângă urechea ei.

– Nu te-am mințit niciodată. Indiferent de ce crezi, de ce minciuni ți-a îndrugat gunoiul ăsta, să crezi asta: nu te-am mințit. Își coborî bărbia într-un semn abia perceptibil de încuviințare și nodul din stomacul lui se slăbi puțin.

Roțile începuseră să prindă viteză, coridorul legănându-se pe măsură ce trenul înainta din ce în ce mai repede pe șine.

– Nu îl asculta, Lizzie! strigă Rutlidge, căutând un perete ca să se echilibreze. Este...

– Gata să te arunce din tren, dacă nu îți ții fleanca, spuse Emmett. Și nu aș mai scoate un cuvânt despre secrete, dacă mă gândesc

că tu ești cel care i-a trimis biletul lui William Sloane în noaptea aceea, la Sherry's.

– Henry! strigă ea. De ce ai face ceva atât de nemilos?

– Fratele tău cunoaște genul de oameni cu care trebuie să se asocieze. Am presupus ca avea să îți interzică să îl revezi pe Cavanaugh. Henry își trecu o mână pe față. Habar nu am avut că avea să te oblige să te măriți cu el.

– În tot timpul acesta, am crezut că îmi ești prieten. Dar, în realitate, ești viclean și răuvoitor în mod deliberat. Parcă nu te-aș recunoaște.

– Nu îl lăsa – Rutlidge îl arătă cu degetul pe Emmett – să te otrăvească împotriva mea. Te iubesc, Lizzie. Întotdeauna te-am iubit.

– Ba nu. Crezi că ai pierdut ceva, dar niciodată nu am fost a ta. Și nici nu voi fi.

Cu pumnii strânși, Henry făcu un pas amenințător spre Emmett, și Elizabeth surprinse pe toată lumea, interpunându-se între cei doi bărbați.

– Să nu îndrăznești, Henry! Lasă-mi soțul în pace!

Emmett se străduia să nu zâmbească. Nu avusese nevoie de protecție... niciodată. Și totuși, zgâtia lui de soție se gândise să îi ia apărarea, ceea ce îl făcu să o iubească și să o respecte și mai mult.

Punându-și mâinile pe umerii ei, o trase înapoi la pieptul lui.

– Cred că începe să priceapă, doamnă Cavanaugh, spuse el încet.

Își înălță gâtul ca să îl privească.

– Ce să priceapă?

– Faptul că a pierdut cel mai prețios lucru de pe pământ. Îi ridică mâna și depuse un sărut pe interiorul încheieturii ei, chiar deasupra mănușii. Pe tine.

Ochii ei se îmblânziră, și speranța care strălucea în ei îi făcu inima să bubuie.

– Vorbești serios? întrebă ea.

– Da. Îmi pare rău, Elizabeth. Te rog să mă ierți pentru tot ce am spus.

– Sunteți dezgustători amândoi, scuipă Rutlidge, captându-le atenția. Mă voi asigura că toată lumea te va evita, Lizzie. Invitațiile vor seca...

– Tacă-ți gura! Emmett se înfurie cumplit și se repezi spre bărbat, decis să rupă capul perfect ferchezuit al lui Rutlidge.

Rutlidge păli, cu ochii măriți de spaimă. Apucă mânerul și trase, deschizând larg ușa. Vântul dădu buzna în timp ce peisajul alerga, zgomotul asurzind aproape spațiul închis. Rutlidge nu zăbovi. Păși în aer și sări imediat din trenul în mișcare.

Ajungând pe margine, Emmett nu putu decât să îl zărească pe Rutlidge aterizând și rostogolindu-se de pe un terasament.

Elizabeth se uită peste umărul lui.

– Se va răni? strigă ea.

Trase ușa și o închise, încuindu-se pe dinăuntru.

– Nu îmi mai pasă de el. Ție?

– Nu, nici mie. Îi prinse în pumni poalele hainei și începu să îl tragă spre capătul celălalt al vagonului. Nu există decât un singur bărbat de care îmi pasă în momentul acesta – și este pe cale să îmi cerșească iertarea.

– Ajunge cât am cerșit? respiră Emmett, încercând încă să își recapete respirația. Abia dacă reușiseră să ajungă la patul din vagonul lui privat, înainte să își sfâșie hainele unul altuia. Îi plăcuse faptul că Elizabeth fusese exact la fel de disperată după el cum fusese el după ea.

Și, în mod sigur cerșise, se gândi el zâmbind ușor.

– Cred că da. Ochii soției lui erau închiși, iar expresia ei era cea pe care el o plăcea atât de mult: fericită, satisfăcută. Dar mă aștept la alte rugăminți peste câteva minute.

El chicoti și o sărută pe nas.

– Desigur.

Ea gemu ușurel și se cuibări la pieptul lui.

– Mi-a lipsit asta.

– Eu sufocându-te? Lunecă de pe ea și tresări involuntar când mădularul care începea să se înmoaie ieși din trupul ei. O strânse cu putere lângă el.

Lizzie îi mângâie pieptul cu palma.

– Îmi place să te simt deasupra mea.

– Da? Își lăsă pleoapele să cadă, prea epuizat să le țină deschise. Nu încetez să mă minunez că nu te deranjează diferența dintre dimensiunile noastre.

Lizzie îi necăji sfârcul cu degetul, făcându-l să inspire adânc.

– Nu sunt nici pe departe delicată, spuse ea.

– Adevărat. Dar mă tem că ar trebui să fiu un pic mai delicat cu tine.

– Nu ai auzit ce i-am spus lui Henry? Nu îmi doresc să fiu pusă pe un piedestal. Nu m-ai tratat niciodată ca pe o păpușă fragilă, Emmett. Este unul din lucrurile pe care... Se întrerupse brusc.

Când ea nu continuă, el își deschise ochii.

– Unul dintre lucrurile pe care tu, ce?

Buzele ei se curbară într-un zâmbet jenat.

– Unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Emmett îngheță. *Iubire?* Cuvântul i se învârti prin cap de parcă ar fi fost într-o limbă pe care nu o înțelegea. Fericirea veni rapid pe urmele lui.

– Mă iubești?

– Da, domnule Cavanaugh. Nu ar trebui să fii surprins, după lucrurile pe care i le-am spus lui Henry.

Dar el era surprins. Nu îl iubise nimeni înainte, nu într-un mod adevărat, de durată. Se presupunea că mama lui îl iubise, dar, cu toate astea, plecase. Iar tatăl lui... Emmett nu ar fi numit-o dragoste. Fetele și Brendan îl iubeau, dar ei erau responsabilitatea lui. În cele din urmă, toți aveau să se căsătorească și să își întemeieze propriile familii.

– Asta înseamnă că nu te duci în California ca să ceri divorțul?

– Nu am avut niciodată de gând că merg în California ca să divorțez de tine. Își împreună degetele pe pieptul lui și își sprijini bărbia pe ele. Henry a presupus că făceam asta.

– Și el...

– Nu a fost niciodată invitat în această călătorie. Bănuiesc că, în realitate, nu i-ai spus tu în ce tren eram, nu-i așa?

– Așa ți-a spus el? Cu maxilarul încleștat, Emmett se străduia să se ridice. Dumnezeule, îi venea să dea din nou de pământ cu Rutlidge. De ce naiba aș fi făcut asta?

Elizabeth îi puse o mână pe umăr și îl împinse, ușor, în jos.

– Liniștește-te! Este evident că și în legătură cu asta a mințit. Oftă. Habar nu am avut că Henry se va dovedi a fi atât de dificil.

– Te-a pierdut. Emmett se rostogoli până când fețele le ajunseră la același nivel și își vârî o coapsă între picioarele ei. Nu pot să îl învinovățesc pentru faptul că te vrea înapoi. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Acum ești a mea.

– Asta înseamnă că ai încredere în mine?

– Da, am încredere în tine. Și îmi pare mai rău decât vei ști vreodată pentru faptul că m-am îndoit de tine. Felul în care m-am purtat... Un junghi de regret i se răsuci în măruntaie. Sper că mă vei ierta.

Se apropie să îl sărute, cu o apăsare mult prea scurtă a buzelor.

– Te iert. Fără îndoieli de acum încolo, deci. Și îmi pare rău că am fugit.

– Nu te învinovățesc pentru faptul că ai fugit. Nu ar fi trebuit niciodată să te bănuiesc că ai fi încercat să îmi sabotezi compania. Doar că... Vorbele, atât de pure, atât de revelatoare, i se opriră în gâtlej.

– Da? întrebă ea ușor.

Ar fi putut, foarte bine, să îi spună. După toate lucrurile de care o acuzase, îi datora, cel puțin, o explicație.

– Ceea ce aveam împreună părea prea bun ca să fie adevărat. Nu îmi venea să cred că mă doreai cu adevărat. Credeam că ceva așa minunat trebuia să fie o farsă.

Degete reci îi mângâiară pielea, liniștindu-l.

– Bărbat prostuț! Bineînțeles că te doresc. Cred că te-am dorit din primul moment în care te-am văzut.

Buzele i se curbară, amintindu-și.

– Nu-mi vine să cred că ai acceptat să iei cina cu mine.

– Nici mie, de altfel. Desigur, la momentul respectiv ai făcut să pară ca și cum nu aș fi avut de ales.

– Ți-aș fi dat, oricum, banii, mărturisi el căscând. Noaptea trecută nu dormise deloc, gonind să ajungă lângă ea cât mai repede posibil.

Ea se lăsă pe spate, cu sprâncenele ridicate de neîncredere.

– Ai fi făcut-o? Chiar dacă nu aș fi fost de acord cu cina?

– Da. Fără cină – ba chiar dinainte de pariu. Scopul meu inițial era acela de a-l irita pe fratele tău, iar sprijinindu-ți afacerea aș fi reușit.

– Dar tu... m-ai făcut să cred... se bâlbâi ea, apoi îl împunse în umăr. Emmett! Toate astea au fost din cauza lui Will? Nu pot să cred.

Când ea dădu să se ridice din pat, o prinse și își aruncă un picior peste șoldurile ei, împiedicând-o să scape. Se uită pieziș la el, cu buzele strânse de necaz și pielea îmbujorată de furie. El îi zâmbi.

– Draga mea, dacă nu ai fi fost atât de talentată, nu ți-aș fi dat banii. Nu sunt chiar așa de nesăbuit. Și, dacă nu ai fi fost frumoasă, nu te-aș fi obligat să iei cina cu mine.

Îi dădu la o parte de pe frunte părul blond, mătăsos.

– Și, dacă nu ai fi fost atât de deșteaptă, de pasională și de încăpățânată, nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

Un rânjet i se întinse pe chip, transformându-i trăsăturile fine, aristocratice, făcând-o să devină cea mai frumoasă femeie din lume. Femeia *lui*.

– Mă iubești?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Cum de nu o știa? Credea cumva că avea obiceiul să urmărească femei jumătate de țară, în fiecare zi?

– Bineînțeles că da, confirmă el. Mai mult decât aș fi crezut vreodată că e posibil. O sărută, lung și profund, savurându-i oftaturile moi și respirațiile calde. Mă tem că te-ai pricopsit cu mine.

Îl mângâie pe picior cu talpa.

– Ce-o să mă fac cu tine? întrebă ea, torcând ca o pisicuță, care lunecă pe trupul lui într-o mângâiere seducătoare.

– Tot ceea ce dorești.

Washington Square, New York City
Două săptămâni mai târziu

Când își văzu soția apărând pe ușa din față, Emmett își împachetă ziarul, nerăbdător să o savureze în intimitatea trăsurii închise. Dumnezeule, era minunată! Cu trei zile în urmă, se întorseseră de la Chicago, unde, timp de o săptămână, în afară de faptul că îi arătase lui Lizzie Bursa de la Chicago, o avusese, în întregime, doar pentru el – și totuși nu îi ajunsese. Dorea să o privească ore întregi, să îi învețe fiecare zvâcnet, fiecare nuanță care îi traversa chipul. Era soarele, aerul, apa – tot ce era indispensabil vieții lui. Și, acum, mama copilului lui.

Pieptul i se strânse, mândria crescând în el. Slavă Domnului că apăruse la ușa lui și îi vânduse lui ideea companiei ei de investiții, în loc să fi mers la Cabot ori la Harper. Și era și mai recunoscător pentru faptul că îl iertase după felul în care se îndoise de ea. „Privește-mă acum, ticălos nenorocit", îi spuse el în gând tatălui său, de mult decedat. „Ai spus că nu voi ajunge nicăieri, că voi muri pe străzile din Five Points. Și uite cât de mult te-ai înșelat!"

Kelly sări jos și îi deschise ușa lui Lizzie, care îl răsplăti cu un zâmbet recunoscător care îl făcu pe pugilist să roșească. Emmett îl putea înțelege; știa foarte bine puterea pe care o avea acel zâmbet.

Se sui pe locul din fața lui, fustele de mătase foșnind peste cracii pantalonilor lui. Își dorea să fi fost deja acasă, unde o putea dezbrăca și îi putea atinge pielea albă, fină. Să îi sărute fiecare bucățică din trup. Să o venereze.

Fusese mai atent de când aflase că era însărcinată cu copilul lor. Dar toți medicii pe care îi consultase – ca și Brendan, de altfel – îl asiguraseră că era un lucru normal să facă dragoste în timpul sarcinii. Că nu avea să îi facă rău nici ei, nici copilului. Așa că ar fi putut să o tragă în poala lui și...

– Emmett, oprește-te! Trebuie să aștepți până ajungem acasă.

Buzele îi zvâcniră.

– De unde știi la ce mă gândeam?

– Recunosc privirea aceea deosebită din ochii tăi. Când trăsura porni, îi mângâie gamba cu vârful pantofului ei. Printr-o coincidență, și eu mă gândesc la același lucru.

Mormăi înfundat, iar ea își dădu capul pe spate și râse, dantela pălăriei ei mici săltând din cauza efortului. Aflase că îi plăcea să îl tortureze.

Ei bine, și lui îi plăcea să o tortureze pe ea.

– Ce ți-a spus fratele tău? întrebă el în timp ce îi ridică piciorul și i-l puse peste coapsa lui. Apoi începu să îi desfacă șireturile de la gheată.

Cu atenția îndreptată asupra mâinilor lui, ea nu răspunse, așa că el o îndemnă:

– Deci?

– A spus că da, murmură ea.

Emmett îi scoase gheata și o puse pe locul de lângă el. Apoi îi strânse între palme piciorul acoperit de ciorap. Începu să îi frământe talpa piciorului.

Ea gemu, înfigându-și degetele în marginea scaunului acoperit de catifea. El zâmbi:

– Da, la ce, draga mea?

– Să fie naș. Cerule, se simte minunat!

– Și cum a rămas cu restul? Își mută degetele pe partea moale a tălpii piciorului, ciorapul fiind fin și lunecos. Cum a rămas cu acțiunile?

– Bancherul lui – își drese glasul – fura de la el. Inventa acțiuni care nu existau, își însușea banii din vânzări. Will a strâns cureaua ca să răscumpere el însuși acțiunile.

– Asta e foarte regretabil. Dar este ceea ce am bănuit.

– Da? respiră ea, cu pieptul ridicându-i să coborându-i rapid. De ce nu ai spus nimic?

– Pentru că mi-am dorit să mă înșel. Am sperat că fratele tău cel perfect se hotărâse să ducă o viață de infractor.

– Asta-i groaznic!

– Da, este. Într-adevăr, sunt un bărbat îngrozitor, îngrozitor. Degetele îi lunecară spre degetele ei de la picioare, trăgând de fiecare în parte, ca să îi înlăture tensiunea din încheieturi. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

Ea își încreți sprâncenele și colțul buzelor îi coborâră.

– Nu știu nimic de genul acesta. Vrei doar ca toată lumea să creadă că ești îngrozitor.

– Elizabeth, te rog! Dacă oamenii aud că nu sunt pe atât de nemilos pe cât cred ei, nu voi mai ieși niciodată învingător în nici o negociere de afaceri. Incredibil, dar, cumva, soția lui continua să găsească un strop de bunătate în el.

– În viață nu sunt doar afacerile cele care contează, Emmett. Ah, chiar acolo, suspină ea când îi mângâie scobitura tălpii.

Din moment ce soția lui era cea mai inteligentă femeie pe care o întâlnise vreodată, învăța să nu îi mai pună la îndoială vorbele. Prin intermediul lui Elizabeth, descoperise veselia și iubirea, cum să se bucure de micile momente – și aștepta cu nerăbdare o viață plină de ele.

– Vei fi bucuros să afli că Will mi-a angajat compania de investiții. Încă un client pe lista celorlalți cinci existenți.

– Felicitări! Ți-am spus că articolul va fi o idee înțeleaptă.

Articolul despre firma de brokeraj a lui Elizabeth fusese publicat în ziar cu o zi în urmă și, de atunci, se bucura de mare interes.

– Deci cum ai reușit să îl faci pe prețiosul tău frate să fie de acord? Îi legănă în palme călcâiul și îi apăsă cu degetele mari partea superioară a tălpii piciorului.

Își mușcă buzele, cu pleoapele închise în timp ce se bucura de serviciile lui. Lui îi plăcea la nebunie expresia aceea a ei, de plăcere neînfrânată. Dacă și-ar fi lunecat degetele între picioarele ei, ar fi găsit-o, cu siguranță, udă leoarcă. Gândul acesta îi umflă mădularul. Trăsura nu alerga destul de repede.

– Am promis că îți voi interzice să faci ceva cu informațiile pe care le-ai adunat împotriva companiei Northeast Railroad.

Degetele îi înghețară.

– Îmi vei *interzice*?

Îl privi printre gene.

– Da. Îți interzic, în mod oficial, să duci la ruină compania lui Will.

Aerul se îngroșă și trecu un moment lung, în care se holbară unul la celălalt, provocându-se, între ei sărind scântei ca dintr-un fir electric. Curajul ei îl făcu să tânjească după un pat, unde ar fi avut sub el obrăznicia și focul acela, înconjurându-l. Din cauza aceea, din semierect deveni complet întărit și trebui să se foiască ca să ușureze un pic disconfortul subit.

Colțul buzelor lui Elizabeth se ridicară.

– Îți place când sunt impunătoare.

La naiba, da, îi plăcea. Începu să îi mângâie glezna, fluierul piciorului.

– Să fim clari, nu am avut niciodată de gând să ruinez Northeast Railroad. Am dorit să o preiau și să o conduc.

– Știi că asta l-ar ucide pe fratele meu.

– Nu cred că l-ar deranja prea tare. Sunt zvonuri cum că ar putea să își încerce norocul în politică.

Lizzie se îndreptă, și tot trupul i se încordă.

– Poftim? De unde ai auzit asta?

– Draga mea, nu îmi pot dezvălui toate șmecheriile. Unde ar mai fi amuzamentul dacă aș face-o?

Relaxându-se, se așeză mai bine pe pernele de catifea, în timp ce continuară să meargă pe Fifth Avenue.

– Poate îmi vei împărtăși una sau două, când ajungem acasă. Doar ca să nu te plictisești între tranzacții și preluări.

Vintrele îi fură atinse de flăcări, și asta era tot ceea ce putea face ca să se abțină.

– Nu mă pot gândi la un mod mai plăcut de a-mi petrece după-amiaza decât alături de tine, minunata și pretențioasa mea soție. Tranzacțiile și preluările pot să aștepte.

SERIA „CLUBUL KNICKERBOCKER"

În Epoca sa de Aur, New Yorkul este în plin avânt, sub dominația unor oameni ale căror averi și putere sunt greu de imaginat. Membrii Clubului Knickerbocker știu asta mai bine decât oricine. Dar pentru un milionar anume, surpriza neașteptată va veni din partea propriei inimi...

Născut în mahalaua Five Points, Emmett Cavanaugh își croiește cu ambiție drumul până în vârful unui imperiu al oțelului și duce o viață opulentă într-un conac de pe Fifth Avenue. Oricum, ascensiunea sa socială nu l-a făcut să aprecieze și femeile din noua lume în care a ajuns. Le disprețuiește pe doamnele din înalta societate a orașului pentru superficialitatea lor – însă o tânără cu sânge albastru, rebelă și frumoasă, ar putea să-i schimbe radical părerile.

Mintea lui Elizabeth Sloane are alte preocupări decât ultimele bârfe de salon, într-o epocă în care reputația, statutul și averea sunt considerate măsura succesului, iar aspirațiile de a avea o carieră, inacceptabile. Lizzie poate juca la bursă cu aceeași pricepere precum cei mai buni brokeri din New York – însă are nevoie de un bărbat pentru a-și putea folosi abilitățile. Când tânăra îl roagă să o sprijine și apoi să împartă profitul, Emmett acceptă, chiar dacă fără prea multă tragere de inimă. Dar dragostea și afacerile nu fac casă bună și, pe măsură ce parteneriatul lor începe să se fisureze, cei doi vor descoperi o pasiune mai profundă decât fervoarea jocului la bursă.

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase", impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin acordarea premiului Golden Heart de către Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2060-6
9 786063 320606
Alma